

Quỳnh Dao

Tình không phai

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 1

Mùa xuân.

Mùa xuân có thể là của rất nhiều người, nhưng tuyệt đối không phải là của Hạ Phần Vân.

Phần Vân đang đi trên phố. ánh mặt trời đầu xuân tựa một cái tay ấm dịu vuốt nhẹ mái tóc và bả vai nàng.

Mùa mưa dường như đã qua, đường cái khô ráo, ánh mặt trời soi chéch tử quỳ bên phố, hắt từng đốm sáng làm nàng hoa mắt. Phần Vân vắt áo khoác da hươu có cổ lông màu đen trên cườm tay. Bàn tay nàng chạm vào cổ lông da cáo, lông dài dài mềm mềm, mềm mềm, mềm mềm, cứ mềm đến tận chỗ sâu trong lòng. Ở chỗ sâu trong lòng nàng, dường như có một sinh vật nào đó chạm vào, liền

co rúm lại Điều đó mang đến cho nàng một cơn đau khó tả. Nàng mới chợt nhớ ra, chiếc áo khoác da hươu này, là lúc đi du lịch tuần trăng mật sang âu châu năm trước, Văn Tiêu mua cho nàng, ở Florence nước ý.

Tuần trăng mật, Văn Tiêu, âu Châu, giáo đường chính Florence, chim bồ câu trước giáo đường, đường nhỏ lát đá, tượng điêu khắc, gió lạnh phát qua mặt, đầu phố có người mua hạt dẻ rang, không biết hạt dẻ rang có cái gì ngon. Nắm một vốc lớn hạt dẻ rang nóng nóng, nàng cười, và, đi khắp những con đường nhỏ lát đá cổ kính u nhã ... Đó là việc xa xăm lắm xa xăm lắm! Tựa như một giấc mộng, một giấc mộng chìm đắm dưới đáy lớp băng lạnh Bắc cực. Nàng nhú mày, không, không nên nghĩ, không nên nghĩ, nàng do vô thức cắn chặt răng, cái đau thót trong lòng đã biến thành một vàng khói mù, bao trùm kín nàng từ đầu đến chân.

Tâm tù. Nàng mơ hồ nghĩ ra hai chữ: tâm tù. Mi là tù phạm của nội tâm mi, mi ngồi trong nhà lao của bản thân mi, vĩnh viễn không thoát ra được. Mi đi tản bộ, mi hoạt động dưới ánh mặt trời Đài Bắc. Mi không đi ra khỏi nhà lao của mi, ngục giam vách dày khóa nặng, tối tăm u ám, buồn bã

thê lương ấy ... Mi không đi ra khỏi, vĩnh viễn vĩnh viễn.

Nàng đứng lại, trong mắt ươn ướt, đầu óc choáng váng, ánh mặt trời biến thành lạnh, quá là lạnh.

Hít hơi, nàng thở thật sâu Đó là phương thuốc Sở Hồng Chí chọ Mi nên tin vào bác sĩ của mi, thở thật sâu Sở Hồng Chí là đồ ngốc, thở sâu làm sao có thể giải thoát một tù phạm?

Nàng thở ra một hơi dài, ánh mắt vô thức quay về phía bên phải vỉa hè. Ở đấy có một dãy cửa hàng, một cửa hàng bán chim, có một con vẹt biết nói thu hút rất nhiều người qua đường. Con vẹt ấy đang líu lô líu lờng tiếng không rõ kêu ré lên lặp đi lặp lại:

- Hẹn gặp lại! Hẹn gặp lại! Hẹn gặp lại!

Hẹn gặp lại Đó là lời biết nói duy nhất của con chim ngốc ấy ử Hẹn gặp lại Tiếng đầu lười của loài người, hẹn gặp lại, hẹn gặp lại, con chim ngốc, chẳng lẽ mày không biết, đời người có nỗi buồn khổ "không thể gặp lại"!

Không nghĩ tiếp được nữa! Nàng lắc đầu tức giận với mình, không nghĩ tiếp được nữa! Nàng tựa như trốn tránh tai nạn bước nhanh đến cửa hàng bán chim, sau đó, ánh mắt nàng bị một cửa hàng "gia súc" hấp dẫn. Ở đây, có một cái lồng sắt, trong lồng sắt, có một con chó lông dài trắng như tuyết, đang chuyển động tròn mắt đen láy, lộ ra một vẻ khổ sở đáng thương, dăm dăm nhìn nàng.

Nàng đi tới, dừng phía trước lồng sắt. Con vật nhỏ lông dài ấy nhìn nàng như cầu xin thương hại, trong cái mõm nhỏ ngậm chặt, lộ ra một mẩu đầu lưỡi màu hồng nhạt, đáng yêu đến khiến người ta đau lòng. Nhìn thấy có người đi đến gần, con vật nhỏ thò ra một cái chân nhỏ, bấu lấy lồng sắt một cách bất lực, khẽ vênh mũi, thân thể run lên, đuôi ngoáy lầy ngoáy để ... Mắt nàng lại ươn ướt. Con vật nhỏ, mày cũng hiu quạnh ử Con vật nhỏ, mày cũng ngồi tù ử Con vật nhỏ, mày cũng cảm thấy lạnh ử ... Nàng ngẩng đầu lên, tìm chủ cửa hàng.

- Thích hả? Đó là chó Margis rất giống đây - Một bà chủ béo mập đi lại, mỉm cười với nàng - Vốn dĩ có ba con, buổi sáng đã bán hai con, chỉ còn lại một con. Cô thích, bán cho cô rẻ một chút.

Bà chủ tóm con vật nhỏ ra, dùng tay nâng, đưa đến trước mặt, khoác lác theo thói quen người bán hàng:

- Bỏ nó được giải quán quân thi chó toàn tỉnh, mẹ nó là á quân, có giấy chứng minh huyết thống. Cô có cần xem không?

- Chà? Chó Margis đẹp quá, bao nhiêu tiền? - Tiếng một người đàn ông bỗng vang lên bên mình nàng đồng thời có một bàn tay lớn thò ra, đỡ ngay lấy con vật nhỏ ấy

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một khuôn mặt trẻ trung, tràn đầy sức sống - một thanh niên nhiều nhất chỉ hăm tư, hăm lăm tuổi, jacket vải jean màu xanh, thân hình vừa cao vừa thẳng, tóc rậm, da ngăm đen, đôi tròng mắt đen sáng mà sắc mặt tươi tắn. Chàng nhếch miệng, mỉm cười, nhìn con vật nhỏ trong tay, dường như hoàn toàn không biết có người khác cũng cảm thấy hứng thú đối với con vật nhỏ này

- ông thích ử - Bà chủ lập tức chuyển dời đối tượng, lấy lòng quay sang phía thanh niên - Tính ông tám ngàn đồng!

- Là đực hay cái - Người thanh niên hỏi
- Cái ông mua về còn có thể phối giống đẻ chó con!
- Thôi, tôi lại không phải là người làm ăn! - Người thanh niên nhướng lông mày, cầm con chó nhỏ nhìn bên này ngấm bên nọ. Trên cổ chàng đeo một dây chuỗi làm bằng đai da, bên dưới đai da, rủ tòng teng một vật trang sức kỳ quái: một tượng mình sư tử mặt người chạm trổ bằng đá. Chàng nâng con chó nhỏ lên, thè đầu lưỡi ra với nó. Con chó nhỏ cũng thè đầu lưỡi ra với chàng. Chàng vui thích, cười vang. Tượng mình sư tử mặt người trước lồng ngực rộng của chàng lắc qua lắc lại Chàng đặt con chó nhỏ trên quỳ.
- Năm ngàn đồng! - Chàng nói, nhìn bà chủ.
- Không được, không được, cứ phải bảy ngàn.
- Năm ngàn, nhiều hơn một đồng không mua! - Chàng chống hai tay trên quỳ, rất tự chủ, rất quyết đoán.

- Sáu ngàn! - Bà chủ kiên quyết nói

- Năm ngàn! - Chàng lại nhắc lại, từ trong túi móc ví ra, bắt đầu đếm tiền - Bà có bán hay không? Không bán thì tôi đi! Tôi còn có một đồng việc phải làm!

- Được, được, - Bà chủ tựa như xót ruột - Bán cho ông đây Phải nuôi cẩn thận nha, bây giờ còn nhỏ, chỉ cho nó uống sữa bò là được. Coi như là ông được món hời đây, cửa hàng khác con chó này ấy a, ít nhất phải một vạn ...

Bà chủ đỡ lấy tiền. Chàng ôm chó lên quay người toan đi, dường như không có Phấn Vân đứng bên cạnh vậy ... Phấn Vân bỗng tức giận, có cảm giác bị coi thường bị sỉ nhục. Không nghĩ gì hết, theo bản năng nàng sai một bước, ngăn người thanh niên đang rảo bước.

- Khoan một chút! - Nàng giọng trầm thấp nói - Là tôi vừa ý con chó này trước.

- Hả? - Người ấy sợ đến nhảy nhồm lên, trừng mắt nhìn, dường như mãi đến lúc này mới nhận thấy sự tồn tại của Phấn Vân. Chàng hoang mang không hiểu - Cô vừa ý ử -

Chàng nói với giọng thô nặng - Thế thì tại sao cô không mua

- Tôi còn chưa kịp mua, đã bị ông cướp mất rồi!

- Vậy hả? - Chàng thanh niên nhìn nàng, đánh giá nàng. Trong ánh mắt có chút nghịch ngợm - Cô thích? - Chàng hỏi, thẳng thắn.

- Tôi thích. - Nàng gật đầu, có phần bướng bỉnh, có phần bực bội

- Được - Chàng nâng con chó lên - tám ngàn đồng, bán cho cô - Chàng nói trong trẻo mà rõ ràng.

- Cái gì? - Nàng kinh ngạc mở to mắt, cho rằng mình nghe lầm - ông nói cái gì?

- Tám ngàn đồng! Tôi bán con chó này cho cô! - Chàng dần từng tiếng, cố ý nói vừa chậm vừa rõ.

- Tám ngàn? Không phải là năm ngàn ử

- Năm ngàn là giá tiền tôi mua, tám ngàn là giá tiền tôi bán
- Chàng nhún vai, tượng mình sư tử mặt người trước ngực chàng nẩy lên. Nàng nhìn chàng chòng chọc, mơ hồ thấy được rằng, đối mặt với mình không phải là một con người, mà là một "mình sư tử mặt người" - Cô không nhìn thấy tôi mặc cả giá tiền à? Cô không biết nguyên tắc làm ăn à? Giá cả của bà chủ và của tôi không giống nhau. Chó đã vào tay tôi, do tôi ra giá, cô thích, thì đưa tám ngàn đây, thiếu các cũng không bán!

Nàng nhìn chàng một lúc, mặt chàng có vẻ gần như là trêu đùa và một vẻ quyết đoán không lay chuyển. Chàng đã tính đúng như vậy có thể làm nàng tức sôi lên. Mà cái đó đối với chàng lại là một "trò chơi" rất thích thú, chàng mỉm cười, bộ mặt rất đắc ý.

Nàng cúi đầu xuống, không nói một tiếng mở xấp. Cũng may, lúc đi nàng đã bỏ vào xấp một xấp giấy bạc chẵn một vạn đồng, mảnh giấy niêm phong của ngân hàng còn chưa bóc. Nàng lặng lẽ đếm hai ngàn đồng rút ra, còn tám ngàn đồng nhét vào tay chàng, thuận tay ôm lấy con chó nhỏ, không nhìn chàng, quay người đi ra, không để ý đến bà chủ đang gân cổ kêu:

- Nè nè, tiểu thư, cô thích chó, ở đây tôi còn có chó Gi con, chó Bắc Kinh, chó Bomé, lại cả một con chó sư tử rất giống ... Tôi bán rẻ cho, tiểu thư, cô xem xem rồi hãy đi ...

Nàng xông thẳng về phía trước, trong lòng ôm chặt cái thân thể nhỏ ấm áp. Nàng không biết "mình sư tử mặt người" đặc ý chừng nào trong hai phút kiếm được ba ngàn đồng. Nàng cũng không biết tại sao mình cứ khăng khăng đòi bằng được con vật nhỏ này! Cúi đầu, nàng tiếp xúc với ánh mắt thân thiện mà tội nghiệp của con vật nhỏ. Nàng dùng tay khẽ vuốt cái thân thể mượt mà của nó, trong lòng bắt đầu có phần hoang mang. Tại sao phải mua con vật nhỏ này? Nhà họ Chung có cho phép nàng nuôi chó không? Bà cụ nhà họ Chung vẫn cứ thích sạch sẽ, có hoan nghênh con vật nhỏ này không? Giả sử nhà họ Chung không thích? Thế thì đành mang đến cho Thiên Vân. Thiên Vân, Thiên Vân xưa nay không thích nuôi chó.

Nàng thở ra, cảm thấy mình tốn tám ngàn đồng mua lấy mỗi phiền não này. Thật thế ử? Nàng chăm chú nhìn con chó nhỏ, mi là mỗi phiền não ử? Xem bộ dạng mi là vậy, sinh mệnh sống là phiền não, tao là mỗi phiền não lớn, mi là

mối phiền não nhỏ. Nàng nghĩ, vùi cằm vào đám lông trắng lông bông của nó, mắt nhìn xuống mũi giày mình ... Nàng không nhìn đường, trước mặt nàng có một người đi qua, suýt nữa nàng ngã chúi vào lòng người ấy

- Ô! Đứng vững, đừng có ngã!

Tiếng nói quen thuộc, nàng bỗng ngẩng đầu, lại "mình sư tử mặt người"!

Nàng thu bước chân lại, ngỡ ngàng nhìn chàng trân trân. Anh còn muốn nâng giá ử Anh còn muốn đòi nó lại ử Nàng lẳng lẳng ngó chàng.

- Xem chừng, cô có nhiều tiền - "Mình sư tử mặt người" lại nói, mắt trong sáng, bên môi vẫn mang nét cười - Xem chừng, cô cũng thực tâm thích con chó nhỏ này. Sớm biết cô khẳng khái như thế, tôi quả thực nên đòi cô một vạn đồng! - Chàng ngừng cười, nhìn nàng, đặt xấp giấy bạc vào tay nàng, mắt của chàng có ý tự chữa thẹn cho mình - Thối lại cô ba ngàn đồng. Đây là tôi lần đầu tiên làm ăn, thứ tiền này kiếm được có một chút mặt cảm phạm tội Con người tôi có cái tật, nếu có mặc cảm phạm tội là mất ngủ,

mà tôi lại rất sợ mất ngủ!

- Chàng nhét tiền vào trong tay nàng - Thu lấy đi, đừng để rơi mất.

Nàng trân trân nhìn chàng.

- Làm sao thế? - chàng bắt an dùng tay sờ sau gáy mình, có vẻ ngượng ngùng - Không quen có người trả tiền cho cô à?

Nàng định thần lại Thu lấy tiền, nàng nhìn chàng. Người ta thích con chó nhỏ, người ta có năng lực, có hoàn cảnh nuôi nó, mi can có gì nhất định muốn cướp nó từ chỗ người khác? Nàng sửng sốt, bỗng đưa con chó đến trước mặt chàng.

- Cho ông đấy! - Nàng nói một cách cộc lốc.

Chàng lùi lại liền ba bước, ngạc nhiên mở to mắt.

- Tôi ... không phải là đến cướp của cô, tôi chỉ là muốn hoàn tiền cho cô ... - Chàng vội vã, líu lợm nói - Là cô vừa

ý trước, cô lại thích nó như vậy, nó nên thuộc về cô ... Lại nữa, loại chó nhỏ này thích hợp nhất với cô gái trẻ. Tôi ấy ử Nếu muốn nuôi chó, chỉ nên nuôi chó Sain Bernard hoặc Dadan! Ha! - Chàng cười to, kéo phéc- mớ- tuya jacket lên - Chúc cô và con chó nhỏ của cô sống chung vui vẻ - Quay người, chàng rào bước, thoải mái đi trong ánh mặt trời

Phấn Vân còn ở bên phố sững sờ một lúc. Trong óc nàng vang vọng lời thanh niên nói: loại chó nhỏ này, thích hợp với cô gái trẻ ... Cô gái trẻ? Cô gái trẻ? Hoặc giả, nàng còn có khuôn mặt và thân hình của cô gái trẻ, ai biết được lòng nàng đã chai cứng già dặn.

Con chó nhỏ trong lòng nàng ngộ nguậy không yên, thè lưỡi ra, nó bắt đầu liếm mu bàn tay nàng, trong cổ họng khẽ kêu ư ử. Nàng sực tỉnh nhìn nó, đói ư, cưng? Ngắc đầu lên, nàng kêu một chiếc taxi

Nên về thôi Một buổi chiều rong chơi, mang về nhà một con chó Margis, biết nói làm sao đây Hoặc giả, nhà họ Chung sẽ thích con chó nhỏ, chí ít Khả Tuệ sẽ thích con cho nhỏ. Khả Tuệ, Khả Tuệ, trời Khả Tuệ! Cháu phải ủng hộ thím nhé! Con chó nhỏ này có được không phải dễ, giật

lại được từ "mình sư tử mặt người" về đây! Nàng ngồi trên taxi, ôm chặt con chó nhỏ, dùng tay vuốt ve đầu nó. Nàng nhìn cái thân thể màu trắng, khẽ nói:

- Mà cần một cái tên, đặt cho mày tên gì cho hay nhỉ?

Tên, tên, nàng lại nhớ đến Văn Tiêu Trên chiếc thuyền nhỏ "gondora" ở Venise, Văn Tiêu từng ghé tai nàng nói nhỏ:

- Sinh cho anh một đứa con, anh sẽ đặt cho nó một cái tên hay!

- Tên gì?

- Con gái gọi là Phấn Phấn, con trai gọi là Tiêu Tiêu!

- Hừ! Hoàn toàn là chỉ thờ "cái tôi"! Xoàng quá!

- Thế thì - Văn Tiêu nhìn bầu trời, cười nói - Chúng ta đang ở Venise, (Phiên âm tiếng Trung Quốc là Uy Ni Tư phải vậy không? Nếu có con, con trai gọi là Uy Uy, con gái gọi là Ni Ni, nếu sinh ba, đứa thứ ba đành gọi là Tư Tư!

- Nói bậy nói bạ!- Nàng cười, anh cũng cười, nàng thò tay thộp anh, anh tóm lấy nàng, hai người cơ hồ như sắp làm lật chiếc thuyền nhỏ.

Nàng cúi đầu xuống, mắt lại ươn ướt. Nàng vuốt ve con chó nhỏ một cách vô thức. Không có Uy Uy, không có Ni Ni, không có Tư Tư, không có gì hết. Nếu có một đứa con. Nếu có một đứa con!

Con chó nhỏ bắt đầu kêu khe khẽ. Nàng ôm nó lên, áp má trên lớp lông mượt mà của nó, cọ sát nhẹ nhẹ.

- Mà y nên có một cái tên, gọi mà y là gì nhỉ?

Nàng trầm tư, thở một hơi dài

Vĩnh viễn sẽ không có Uy Uy, Ni Ni, hay Tư Tư Vĩnh viễn sẽ không. Nàng nhìn phía ngoài cửa sổ xe, trên đường phố xe cộ tấp nập, người qua lại như mắc cửi Đài Bắc vĩnh viễn náo nhiệt, trai có nơi, gái có chốn, góa bụa lẻ loi tàn tật, đều có nơi nuôi dưỡng! Mà nàng thì sao Nàng lại là một du hồn.

Xe dừng lại, đến "nhà" rồi Trong nhà có hai ông bà già họ Chung mà nàng phải gọi là ba má, còn có Khả Tuệ. Khả Tuệ, chà Khả Tuệ, Khả Tuệ khiến người ta thương yêu biết bao! Nàng xuống xe, ôm con chó nhỏ đi vào cửa lớn.

- Còn có mày nữa! - Nàng nói với con chó nhỏ - Ni Ni, Ni Ni! Đó không phải là một cái tên hay, nhưng cứ gọi mày là Ni Ni đi!

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 2

Chung Khả Tuệ đứng trước gương, kỹ lưỡng ngắm soi mình.

Nàng có một mái tóc mềm mịn đen bóng, vừa xõa ngang vai, trong sáng và phiêu dật. Lông mày nàng thanh tú, mắt to mà sáng, lông mi dài. Mũi nàng không cao, mà xinh xắn ưa nhìn, môi hơi mỏng, khóe môi hơi cong lên, có phần bướng bỉnh. Thân hình không cao, đó là điều nàng lấy làm tiếc nhất. Bà nội vẫn cứ nói, còn nhỏ, còn sẽ cao thêm. Nhưng, nàng biết, đã mười tám tuổi rồi, nàng từ mười sáu tuổi trở đi, không cao thêm được một phân!

Mười tám tuổi! Mười tám tuổi là lứa tuổi đẹp đẽ, phải không vậy? Nàng đứng trước gương nhướn lông mày lên, tròn mắt đưa đẩy. Nàng mặc một chiếc áo len màu hồng

nhặt rộng eo rất hợp thời trang, có hai túi vải đằng trước, có thể thọc hai tay vào. Một chiếc váy màu hồng nhạt bó sát người bằng nhung kẻ, làm nổi bật đôi chân nàng thon dài mà cân xứng. Nàng khẽ xoay chuyển thân hình mình trước gương và nàng rất hài lòng về mình. Từ nhỏ nàng đã biết mình xinh đẹp, cả nhà đều khen nàng xinh đẹp, có một dung mạo trời ban cho là vận may của nàng. Nàng từ kiêu ngạo vì dung mạo của mình, mãi đến khi Hạ Phấn Vân lọt vào nhà nàng, vào thế giới của nàng, nàng mới bỗng nhiên hiểu được một điều hai chữ mỹ lệ bao gồm quá nhiều cái: phong độ, dáng dấp, ăn nói, khí chất, thậm chí tư tưởng, học vấn, chiều sâu, tình cảm ... đều ở bên trong. Nàng đuổi không kịp Phấn Vân. Phấn Vân là một phụ nữ mà, Chung Khả Tuệ, chỉ là một đứa trẻ!

Nàng đối với Phấn Vân có phần sùng bái, tuy nàng không để lộ ra. Nàng sùng bái cái trang nhã của Phấn Vân, cái trầm tĩnh của Phấn Vân, cái nền nếp của Phấn Vân, cái dịu dàng của Phấn Vân ... Nàng lặng lẽ nhìn trộm Phấn Vân, cái đó muốn học cũng không nổi, một cái đẹp sâu kín bẩm sinh. Chính cái đẹp ấy đã tóm bắt được chú Ba! Chú Ba, người đàn ông kiêu ngạo ấy. Người đàn ông trong những người đàn ông, từng đánh cuộc không có một

người đàn bà nào sẽ tóm bắt được ông. Kết quả vẫn cúi đầu khuất phục trước Phấn Vân. Nào chủ nghĩa độc thân, nào suốt đời không lấy vợ gì gì đều bay sạch. Kết quả thì sao ... kết quả là chuyện bất ngờ không sao lường nổi! Là bi kịch thê thảm nhất của đời người! Chú Ba, Chú Ba, chú Ba ... Nàng trừng mắt nhìn gương, bỗng quay người, đừng nghĩ đến chú Ba nữa Hôm nay mặt trời đã hiện ra Hôm nay là một ngày tốt đẹp. Tối hôm nay phải đi tham gia vũ hội ở nhà họ Tô Tô Bội Bội mừng sinh nhật mười chín tuổi, cô ta nói phải mở một vũ hội disco

Disco! Khả Tuệ mê disco biết bao! Mê đến nỗi sắp biến thành một căn bệnh. Nàng không ngần ngại chạy đến trước máy hát, đặt vào một đĩa hát, thân hình nhảy múa theo với âm nhạc. Nàng biết mình nhảy giỏi, nàng định trở tài trong vũ hội sinh nhật của Tô Bội Bội Chỉ là, bạn nhảy của mình quá tồi Từ Đại Vĩ nhảy giống như là con tinh tinh lớn rút gân vậy!

Nhớ đến Từ Đại Vĩ nàng lại buồn bực. Ba, má, bà nội đều thích Từ Đại Vĩ, nàng lại cứ thấy anh ta có phần đàn độn, cái nàng chịu không nổi hơn cả là đàn độn. Bình thường chậm chạp cũng được đi, khiêu vũ giống như con tinh tinh

rút gân cũng không phải là khuyết điểm lớn nhất không thể tha thứ; chỉ dựa vào một khuyết điểm đàn độn, nên nàng "gạt Từ Đại Vĩ ra ngoài cuộc".

Bài hát chấm dứt, nàng dừng lại cảm thấy người nóng lên. Nàng tắt máy hát, nhìn đồng hồ, đã gần năm giờ, mặt trời đã gác núi, tối nay đã hẹn đến nhà họ Tô ăn cơm tự phục vụ lấy. Anh chàng Từ Đại Vĩ chết tiệt sao đến giờ còn chưa tới đón nàng, mọi người đã thỏa thuận trước phải đến sớm. Từ Đại Vĩ vẫn cứ là Từ Đại Vĩ, Việc gì cũng đều chậm chạp ...

Dưới lầu chuông cửa reo, nàng lắng tai nghe, hẳn là Từ Đại Vĩ đến. Dưới lầu xôn xao, tiếng của bà, tiếng ba, má ... Nàng chộp lấy cái xách nhỏ trên giường, và quà tặng đã gói kỹ để mừng sinh nhật Tô Bội Bội. Mở cửa phòng, nàng thoăn thoắt xuống lầu

Mới đến cầu thang, nàng đã nghe tiếng chó con kêu Sao thế? Trong nhà có một con chó con? Nàng tò mò nhìn, lập tức thấy Phấn Vân mặc toàn đồ đen, đang ngồi trong xô pha, trong lòng ôm chặt một con chó nhỏ trắng như tuyết. Con chó ấy lông dài toàn thân xoa phủ đầy dầu, che lấy cả

con mắt, lông mượt mà thật dễ thương. Nàng nghe thấy bà nội đang nói:

- ... Trong nhà toàn là thảm, chó con vẫn cứ là chó con, ăn uống phóng uế, làm bẩn thì ai dọn, u Hà đã đủ bận rồi ...

- Con sẽ huấn luyện nó! - Phấn Vân khẽ nói, trong tiếng nói hình như có một chút gì như là suy sụp trầm uất. Khả Tuệ nhìn Phấn Vân, suy sụp ấy, cái suy sụp gần như là chơi vơi chơi vơi Từ sau khi chú Ba xảy ra sự cố, nàng như là như vậy, suy sụp, lạc lõng, ư ư uất, trầm mặc không có sinh khí. Hiện giờ, ánh mắt nàng nhìn con chó nhỏ, là nét dịu dàng duy nhất gần đây Phấn Vân lộ ra Không biết sao, Khả Tuệ bị cái dịu dàng ấy lay động. Nàng nhanh nhẹn chạy đến muốn giúp đỡ Phấn Vân một tay, nếu không, bà nội có tính ưa sạch sẽ quyết sẽ không thu nạp con chó nhỏ đó.

- Trời ơi - Khả Tuệ kêu lên, thò tay chạm nhẹ đám lông trắng - Con chó con dễ thương biết bao! Thím kiếm từ đâu về đấy

- Mua đấy - Phấn Vân nói, nhìn bà nội - Má, con sẽ trông

coi nó, tắm rửa, chải lông, cho nó uống sữa, huấn luyện nó ... Má, để cho con giữ lại được không?

- úi chà! - Khả Tuệ vuốt ve con chó, kêu lên một hồi - úi cha! Hai mắt đen đẹp quá! úi cha, cái mũi nhỏ đẹp quá! Xinh thật! Ồ, bà ơi! Chúng ta giữ nó lại, cháu giúp thím Ba chăm sóc nó! Bà à! chúng ta giữ nó lại, cháu thích nó!

- Khả Tuệ! - Mẹ của Khả Tuệ ... Thuý Vi ... đang ngồi trong xô pha, vắt xỏ một chiếc khăn quàng dài gọi tên nàng - Mà đừng hùa theo, nuôi chó có cái phiền phức của nuôi chó.

- Má! Má cũng đừng ngả theo bà bỏ phiếu phản đối, nuôi chó có cái thú vui của nuôi chó!

- Giữ ý một chút, con ranh! - Chung Văn Mực ... cha của Khả Tuệ ... từ đằng sau xô pha vòng lại, dùng tờ báo buổi chiều cuộn thành một cuộn trên tay gõ lên đầu Khả Tuệ - Mà càng ngày càng không biết trên dưới gì cả. Việc trong nhà, bà là chủ.

Khả Tuệ tròn tròn mắt, ngây thơ nhìn cha:

- Không cho phép nuôi chó ử

- Không cho phép - Chung Văn Mục nói

- Thế thì con là một con rối - Khả Tuệ giơ cánh tay ra, lò cò "nhảy" đến trước mặt bà, trong động tác đầy nhịp điệu vũ đạo Nàng từ nhỏ đã có thiên tài vũ đạo và biểu diễn. Nàng nhanh nhẹn dừng lại trước mặt bà, giống như con rối từ từ di động, xoay chuyển, sau đó quay lưng lại nói với bà: - Xin bà giúp cháu, trên lưng cháu có cái công tắc đinh ốc, nhờ bà vặn dây cốt một cái, xoay chặt, con rối sắp không động được nữa rồi

Bà đẩy đẩy cái kính lão, cười Dùng tay vỗ lên bả vai Khả Tuệ, bà thương yêu thở dài nói:

- Thật hết cách với con ranh con này! Thôi được, chúng ta nuôi con chó này! Mà phải chịu trách nhiệm với tao, làm bản thân là tao đánh mày!

- Cám ơn bà! - Khả Tuệ quay người lại, ôm lấy bà nội Bà đẩy nàng ra, nhìn kỹ Khả Tuệ.

- Trang điểm đẹp thế này, định làm gì? Trên người có mùi hương gì thế?

- Nha Phiến.

- Cái gì? - Bà đồng tai lên.

- Nha Phiến ạ! - Khả Tuệ cười vang, sà đến bên cạnh Phấn Vân - Thím Ba, thím nói cho bà biết, nha phiến là cái gì, vẫn là cái mà thím lần đầu ở âu Châu về cho cháu ấy!

âu Châu! Lòng Phấn Vân lại trầm xuống, đau quặn một hồi. Nàng ngẩng đầu lên nói khẽ một câu:

- Nha phiến là một thứ nước hoa nổi tiếng mới xuất phẩm.

- Nước hoa lại gọi thứ tên kỳ quái ấy ử - Bà không hài lòng đẩy đẩy kính - Rồi mai đây ta sẽ nhìn thấy túi thuốc Lào đều sẽ biến thành vật phẩm trang sức hết!

- Cái đó có thật đấy - Chung Văn Mục tiếp lời - Con chính mắt nhìn thấy nhà một người ngoại quốc ở Dương Minh

Sơn đặt điều thuốc lào trên lò làm vật trưng bày, cho là nghệ thuật phẩm! Ngay cả hài thêu hoa ba tác sen vàng ngày trước của Trung Quốc, đều coi là của báu, đặt ở cùng một chỗ.

- Đó là sỉ nhục - Khả Tuệ nhảy lên, gân cổ la - Ba, ba nên ném y vào thùng rác đi Ba nên nói với nhà người ngoại quốc ấy, Trung Quốc có nền nghệ thuật đích thực ... Dẫn y đến Viện bảo tàng Cố cung đi! Đúng, y cần đến Viện bảo tàng Cố cung, tìm hiểu văn hóa Trung Quốc ...

Văn Mục nhìn con, mỉm cười! Mắt ông ta đen sâu thông minh. Đó là đặc trưng của nhà họ Chung, Văn Tiêu cũng có đôi mắt đẹp như vậy. Ông ta nhìn con, mắt lại liếc về phía Phấn Vân. Phấn Vân khẽ khàng đứng lên, không bị chú ý, ôm con chớ con vào nhà bếp. Lập tức, trong nhà bếp có tiếng pha sữa bò, tiếng chén đĩa, và tiếng gọi khẽ êm dịu của Phấn Vân:

- Ni Ni, lại uống sữa bò! Ni Ni, xem cái tướng tham ăn của mày kìa!

Ni Ni Tên quái quỷ gì thế? Luồng suy nghĩ của Văn Mục

chuyển về phía con gái:

- Con có nhiều ý kiến, con khẳng khái hiên ngang, nhưng cái bơi trên người con lại là nước hoa nha phiến.

- Ủa, - Khả Tuệ sửng sốt - Cái đó lại khác. Tên nước hoa phải mới lạ, mới khiến được người ta chú ý ... - Nàng cũng nghe thấy tiếng của Phấn Vân. - Nói đến tên, con chó ấy của thím Ba lại gọi là "Nị Nị" đủ đặc biệt rồi, mai đây lại nuôi một con nữa, có thể lấy tên là "Ta Ta". Ba, con kể ba nghe, con có một bạn đồng học họ Cổ tên Quái, ba có tin không?

- Tin. - Văn Mục gật đầu - Cô ta và con đúng là chị em kết nghĩa Chưa biết chừng, con còn có bạn đồng học họ Tam tên Bát, họ Tiểu tên Sửu, họ ...

- Ba không tin à! - Khả Tuệ nhún vai, nhìn nghiêng cha - Ba cho là con nói chuyện để cười hay sao! Trong lớp con còn có một nam sinh họ Lão, anh ta nói mai đây có con, sẽ đặt cho nó cái tên "Gia", thế thì mọi người đều sẽ gọi con anh ta là Lão Gia Con hỏi anh ta, sao anh lại gọi con như thế, anh ta liền đờ người ra Vì thế bạn bè cả lớp chúng

con đều gọi vị học họ Lão đó là "Lão Bản Ngưu" ... Ha Ha!

- Nàng ngây thơ cười gập cả lưng - Ha Ha! Buồn cười không? Ha ha ...

Một hồi chuông cửa, cắt đứt tiếng cười nói ríu rít của Khả Tuệ. Nàng lắng tai nghe Vú Hà đi mở cửa Ra vẻ nghiêm túc, nàng nói:

- Người anh em kết nghĩa của Lão Bản Ngưu đã đến.

- Ai thế? - Bà không hiểu, liền hỏi

- Từ Đại Vĩ! Anh ấy đến đón con! Con đi đây! - Nàng túm lấy xác và tặng phẩm trên bàn. - Bà, ba má, thím Ba, vú Hà, Ni Ni, chào cả nhà! Con đi tham gia vũ hội Nhà không phải chờ cửa con, con có chìa khóa Cuộc vũ hội này sẽ không tan sớm lắm đâu

- Không cho phép về nhà quá trễ! - Văn Mục la lên.

- Không cho phép? - Khả Tuệ lại làm một tư thế "con rối", cười nhorn với cha - Ba, mấy chữ ấy ba dùng quá nhiều, mỗi lần đều lãng phí mà còn ảnh hưởng đến tình cảm cha

con, ba tội gì phải thế? Bye!

Nàng lao về phía cổng. Trong vườn hoa, Từ Đại Vĩ đứng trên con đường nhỏ lát đá, đang ngẩng đầu cái cổ dài ngóng. Nhìn thấy Khả Tuệ, anh lập tức cười như hồi hận.

- Xin lỗi, đến trễ nửa tiếng!

- Cái gì, mới nửa tiếng ừ - Khả Tuệ tròn tròn mắt, làm ra vẻ hốt hoảng nói - Chà chà! Quả là vĩ đại! Tôi cho rằng anh ít nhất cũng trễ đến một tiếng!

- Thôi thôi, bớt chế giễu người ta đi, tiểu thư! - Từ Đại Vĩ cười. Anh đeo đôi kính gọng vàng, bề ngoài nhã nhặn lịch sự, quyết không "đần độn" như Khả Tuệ hình dung. Kỳ thực, anh ta khá ưu tú. Anh cùng Khả Tuệ là đồng học, nhưng Khả Tuệ mới học năm thứ nhất đại học, anh đã năm thứ tư, Khả Tuệ ở khoa Văn, anh ở khoa Công học. Tính anh đang hoàng thư thả, Khả Tuệ trái hẳn lại, là người hấp tấp, hai người tụ lại với nhau, thì khó tránh khỏi cãi cọ. - Tôi đến trễ có nguyên nhân - Anh chậm chạp nói

- Có nguyên nhân? Nguyên nhân quái quỷ gì? Anh lần nào

cũng có nguyên nhân!

- Lần này là thật - Từ Đại Vĩ nghiêm túc gật đầu - Thoạt đầu là, Tô Bội Bội nói con gái quá ít, con trai quá nhiều, tôi đi kiểm.

- Anh đi kiểm - Khả Tuệ lại xéch lông mày lên - Con gái, anh quen vẫn là không ít!

- Đương nhiên, tôi có ba em gái, hai chị gái, bè bạn của họ nữa

- Thôi! Bớt nói nhảm đi! Còn gì nữa

- Họ không có ban nhạc! Dùng đĩa hát quá yếu Cho nên tôi đi mời ban nhạc "Người Ai Cập" ở khoa Y học chúng tôi

- "Người Ai Cập" - Khả Tuệ không thở nổi, đôi má đỏ bừng

- Anh mời được ử - Nàng nín thở hỏi

- Đương nhiên mời được.

- Từng người một ử

- Đương nhiên từng người một.
- Bao gồm cả Cao Hàn ử
- Không chỉ Cao Hàn, em Cao Hàn là Cao Vọng cũng đến.
Hai anh em họ song ca, cô biết đấy, đúng là tuyệt vời

Khả Tuệ vui mừng nắm ngay lấy cánh tay Từ Đại Vĩ cố nén lại sự tức giận. Nàng kéo anh chạy ra khỏi vườn hoa miệng không ngớt nói:

- Thế thì chúng ta đi nhanh đi, còn đợi gì? Đi thôi đi thôi!
- Khả Tuệ! - Một tiếng nói dịu dàng vang lên đằng sau nàng.

Nàng quay đầu lại Phấn Vân đang vịn khuôn cửa, đứng ở bậc thềm cổng, lặng lẽ chăm chú nhìn nàng. ánh mắt Phấn Vân dịu dàng, chứa đầy tình cảm. Phấn Vân ôn tồn nói:

- Cám ơn cháu, Khả Tuệ.

Khả Tuệ sững sờ, cảm ơn gì nhỉ? à, con chó nhỏ ấy!
Trong niềm vui mừng "Người Ai Cập" sắp đến, nàng đúng là quên mất con chó nhỏ không đáng kể ấy. Nàng lắc lắc đầu, cười cười. Nhìn Phấn Vân, bỗng nhiên nàng lại nhìn thấy Phấn Vân toàn thân như vàng u ám mệnh mang tựa sương mù. Nàng lại nhìn thấy sự suy sụp, lạc lõng và tuyệt vọng của Phấn Vân. Phấn Vân đứng ở đây, một tấm áo đen, tóc dài rủ xuống lưng, trên khuôn mặt trắng trẻo là nét thanh xuân đã bị nghiền nát. Hai năm trước, một chiếc xe hơi đã nghiền nát chú Ba, cũng đồng thời nghiền nát tuổi thanh xuân của Phấn Vân. Chú Ba chết, nỗi đau buồn của cả nhà gộp lại không nhiều bằng của một mình Phấn Vân, bởi vì đối với mỗi một người trong nhà, chú Ba chỉ là một bộ phận, còn với Phấn Vân, chú Ba là toàn bộ của nàng. Khả Tuệ ngẩng đầu, ngáy người nhìn Phấn Vân. Nàng đẹp biết bao, trẻ trung biết bao! Đôi mắt long lanh như nước ấy, vẻ dịu dàng như mộng ấy. Chú Ba xương đã lạnh, Hạ Phấn Vân ơi, Hạ Phấn Vân, thím không lớn hơn cháu bao nhiêu tuổi, thím hà tất muốn chôn tuổi xuân theo làm gì!

Bỗng nhiên, nàng buông Từ Đại Vĩ ra, cái tính hay xúc động của nàng lại nổi lên. Nàng xông đến trước mặt Phấn

Vân, nồng nhiệt nắm lấy tay Phấn Vân, nồng nhiệt nói:

- Nghe cháu nói, thím đi cùng với chúng cháu đi!

- Cái gì? - Phấn Vân ngạc nhiên - Đi đâu

- Vũ hội! - Khả Tuệ kêu lên - Đi nhảy disco! Thím ở nhà cũng không có việc gì làm, tại sao không đi cùng chúng cháu Thím biết không chúng cháu cũng đã mời Hạ Thiên Vân.

- à - Phấn Vân mỉm cười yếu ớt, nét cười ảm đạm nhẹ lướt như trôi nổi trong sắc chiều - Cảm ơn cháu, thím không đi

- Đi, đi! thím phải đi - Khả Tuệ càng thêm nồng nhiệt - Đi thoa chút nước hoa ... Đi, đi! Thím Ba, thím biết thời đại của chúng ta là thời đại nào không? Chúng cháu nhảy disco, chúng cháu hát dân ca, chúng cháu có ban nhạc tên Người Ai Cập, thím đã nghe thấy chưa Rất có tiếng, rất có tiếng, thím đi hỏi Thiên Vân nhất định biết! Thím phải đi! Thím Ba, đi nghe họ hát, đi khiêu vũ, thím sẽ không đau buồn như thế nữa! Xin thím đừng ... - Nàng nói một hơi

đến đây, cái câu đã nén lâu trong họng không chịu nổi bỗng vọt ra khỏi miệng - đừng diễn cái vai trò quả phụ nữa! Thím mới hăm tư tuổi Thím nên quên chú Ba, đi giao du với bạn trai đi!

Phấn Vân tựa như bị vọt một gậy, nàng lếch thếch lùi lại sau, dùng tay nắm chặt khuôn cửa, nàng mở to mắt nhìn khuôn mặt trẻ trung của Khả Tuệ. Nàng cảm động, cảm động đến nỗi tim đập gấp, mắt cũng nóng lên. Nàng cắn môi, Khả Tuệ ơi Khả Tuệ, cháu quả có lòng tốt, quả là lương thiện. Nhưng, cháu không hiểu tình yêu, không hiểu sự chới vơi của tuyệt vọng cùng cực, thứ đau khổ không nguôi lạnh, không còn sinh khí. Cháu còn trẻ quá, cháu không hiểu

- Khả Tuệ - Nàng làm bầm nói - Thím không đi! Thím không thể đi! Thím quả thật không ... không muốn đi!

- Tại sao Tại sao - Khả Tuệ la lên - Thím tại sao phải chôn vùi niềm vui của thím? Tại sao phải ...

- Không tại sao cả. - Nàng ngắt lời Khả Tuệ, giọng xa vắng
- Thím không "chôn vùi" niềm vui, thím "mất đi" niềm vui

của thím, ý nghĩa của hai cái đó không giống nhau

- Thế thì tìm về đi! Tìm về cái đã mất đi! - Khả Tuệ vẫn xúc động la lên.

- Được rồi, - Nàng nhẩn nại cắn chặt răng - Đi tìm về, Khả Tuệ, cháu đi tìm chú Ba của cháu về!

Khả Tuệ há miệng, không biết trả lời thế nào Sau đó, nàng buồn bã lắc đầu, biết mình làm một việc rất ngu xuẩn rất vô ý thức. Khả Tuệ không nói nữa, quay người, nàng kéo Tủ Đại Vĩ đang đứng bên ngay người nhìn, đi xuyên qua vườn hoa, ra cổng.

Phấn Vân vẫn đứng bên cửa Trời tối dần. Trong vườn hoa, những cây nguyệt quý, những cây hoa sâm bụt, những cây đông thanh ... đều trở thành tối lơ mờ. Nàng nhìn khu vườn tràn đầy bóng tối Nàng không muốn đi về phòng khách đèn sáng tung bừng. Nàng đứng như vậy, trong lòng cơ hồ trống rỗng, cơ hồ không có ý nghĩ gì.

- Thấy không? Lời Khả Tuệ tuy có phần trẻ con, nhưng lại rất có lý lẽ!

Nàng nghe thấy một tiếng nói đang nói với nàng, tiếng trầm thấp của một người đàn ông, tim nàng không ngăn nổi đập mạnh. Văn Tiêu ở Anh ở đây ở Nàng nhanh chóng quay đầu, muốn nắm giữ lấy tiếng nói ấy, và nàng phát hiện, Văn Mục đang đứng bên cạnh nàng, trong tay là con chó nhỏ lông trắng của nàng. Tim nàng chìm vào đáy đất, ánh mắt tối đi Tiếng nói của anh em họ quả thật giống nhau

- Vào đi! - Văn Mục nói - Ngoài cửa rất lạnh, gió to lắm đấy!

Nàng quay người đi vào nhà.

Văn Mục đưa cho nàng con chó nhỏ.

- Ấm lên lâu đi! - ông thấp giọng nói - Vừa rồi nó đã gây họa trên thảm. Cẩn thận má nhìn thấy lại mắng cho đấy

Nàng đỡ lấy con chó nhỏ, gật đầu thềm cảm ơn ông.

- Thím gọi nó tên gì - Văn Mục tò mò hỏi - Nị Nị phải

không?

- Là Ni Ni - Nàng nói khẽ, muốn giải thích về hai chữ này, nhớ đến Uy Ni Tư, nhớ đến sông đào cầu nhỏ, nhớ đến "gondora", nhưng nàng kìm lại lời giả thích phức tạp, bằng một câu đơn giản - Ni như trong Ni cộ

- à! - Văn Mục sửng sờ.

Nàng ôm Ni Ni, từng bước một lết lên lầu

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 3

Đó là nhà hầm dưới đất của nhà họ Tô. Nhà họ Tô có ngôi nhà kiểu Tây nhỏ rất đẹp, chiếm gần một trăm mét vuông. Nhà hầm này bình thường để bàn đánh pingpong và sân chơi bi-a, là nơi ông Tô lúc sinh thời cùng khách khứa giải trí nên vẫn không có quầy rượu. Tối nay họ mang bàn pingpong và tháo sàn chơi bi-a đi, dọc đường đặt lộn xộn đệm tựa thay cho ghế tựa, trên quầy rượu đặt một vò lớn rượu cốc tay đông lạnh (tám, chín mươi phần trăm là nước quả). Trên nóc nhà treo đầy băng giấy màu và quả cầu hoa cùng kiểu. Toàn thể nhà hầm đều được trang hoàng sắc sỡ lòe loẹt, hết sức tưng bừng. Dường như có đến hơn trăm người trẻ tuổi chen chúc trong nhà hầm nào nhảy, nào hát, nào trò chuyện ầm ĩ ... nhảy, hát làm cho sắc đêm sống động ... Đó là thế giới của người trẻ tuổi, đó là thế giới của thanh xuân và vui cười.

Tô Bội Bội mặc quần áo toàn màu đỏ, giống như một quầng lửa đang cháy, chạy qua chạy lại như con thoi, chiêu đãi khách, tươi cười đón bạn, không ngừng khiêu vũ, không ngừng cười. Cô không đẹp lắm, mắt hơi nhỏ, miệng hơi lớn, thân hình cũng mập. Nhưng thanh xuân và lạc quan là ưu điểm lớn nhất của cô. Cô cởi mở hiếu khách, nhiệt tình rộng rãi, đối với từng người đều thân thiết tự nhiên. Bởi vậy, những người trẻ tuổi đến đây đều thấy thoải mái như ở nhà mình, cười nói ồn ào thỏa thuê, ngả nghiêng trời đất, cười vang động cả tòa nhà ba tầng lầu.

Khả Tuệ đang nhảy disco, tư thế nhảy của nàng rất xuất sắc, lập tức thu hút được khá nhiều nam sinh quay mòng mòng chung quanh nàng, xếp hàng "hẹn trước" nhảy với nàng "bài tiếp theo". Từ Đại Vĩ cũng không ghen, nghiêm túc làm "thư ký riêng" cho Khả Tuệ. Lại cầm một cuốn sổ tay và một cây bút, giúp Khả Tuệ "đăng ký" thứ tự các bạn nhảy. Từ Đại Vĩ biểu hiện tư thế rất đàng hoàng, mà lại không chết dí ở cái chân "phò người đẹp", quả thực khiến Khả Tuệ có phần cười dở, khóc dở.

"Người Ai Cập" đến trễ nửa giờ. Họ tổng cộng có năm

nam sinh, chỉ có một tay trống và bốn cây ghi-ta Không rõ nhạc cụ đơn sơ như thế tại sao vào tay họ lại tạo ra âm nhạc hùng hực sôi động đến vậy Họ được sự hoan nghênh cuồng nhiệt, Khả Tuệ dám đánh cược, dù là Tom Jones đến Đài Loan, cũng sẽ không tạo thành tiếng vang lớn hơn "Người Ai Cập".

Cao Hàn! Chà! Cao Hàn! Khả Tuệ nhìn giọng hát chính trong bọn họ, nhân vật được toàn trường bàn luận, đối tượng được một nửa số nữ sinh bí mật (hoặc công khai) sùng bái Chàng đứng ở đây, thân hình cao hơn người khác nửa cái đầu, ôm một cây ghi-ta Năm người đều mặc áo len màu đỏ quần bò rất đơn giản, mỗi người trên cổ đều đeo một vật trang sức đại biểu cho mình. Lối trang sức đơn giản như vậy, trái lại càng tô thêm vẻ hiên ngang của họ, nhất là Cao Hàn.

Cao Hàn đứng giữa đám người Chàng dường như vừa mới vào nhà, lập tức, một nốt nhạc ghi-ta đã từ đầu ngón tay chàng nảy lên. Tiếp đó, càng nhiều tiếng ghi-ta, tiếng trống ào ra như dòng nước chảy xiết, và Cao Hàn, hai chân hơi tách ra, đứng thẳng, hát nhẹ tóc xuống, cất tiếng hát:

Chúc bạn sinh nhật vui
Chúc bạn sinh nhật vui
Chúc mỗi người chúng ta vui,
Bởi vì chúng ta được hát được nhảy lại được sống!
Chúc bạn sinh nhật vui
Chúc bạn sinh nhật vui
Chúc mỗi người chúng ta vui,
Bởi vì chúng ta được yêu được hận lại được ca!

Hoan hô! Mọi người đều kêu to Và hát theo bài sinh nhật vui, bởi "Người Ai Cập" dùng nhịp điệu "disco" để chơi khúc nhạc này Mọi người vừa khiêu vũ, vừa hát theo quây lấy Tô Bội Bội vào giữa Tô Bội Bội vui sướng đến mặt đỏ bừng lên, cười đến thở không được. Cô mặc toàn màu đỏ, khiến cô giống như một bông hoa Giáng sinh nở rộ.

Hết một khúc hát, Cao Hàn lại sôi nổi búng dây đàn ghi-ta, giơ tay vẫy Cao Vọng em chàng. Hai chàng dùng hai cây ghi-ta, thêm tiết tấu của tiếng trống, bắt đầu đồng ca:

Ai có thể cho tôi biết
Sống bởi vì cái gì?
Sáu tuổi đeo cặp sách,

Mười sáu đeo cặp sách,
Hăm sáu học hành xong
Thành công leo tới đỉnh,
Băm sáu cặp công văn,
Con số cao như núi,
Đời người chưa đầy trăm tuổi,
Sống bởi vì cái gì?

Giữa chừng khúc hát, chàng cười, mắt lóe sáng long lanh,
giống như hai ngọn đèn, giống như hai ngôi sao ... Nét mặt
chàng sinh động linh hoạt, môi dày đầy gợi cảm, răng
trắng mà đều, làn da hơi nâu và mái tóc vừa rậm vừa bù
vừa bõm sòm khiến chàng toàn thân trên dưới đều tràn
đầy một phong thái lãng mạn phóng khoáng. Chàng cứ
cười, dường như ngay cả cười cũng thành cái đệm cho
khúc hát, tiết tấu chọt thay đổi, đột nhiên vừa nhanh nhẹn
vừa sôi nổi:

Sống bởi vì cái gì?
Bởi vì muốn hát ca!
Sống bởi vì cái gì?
Bởi vì thích disco!
Sống bởi vì cái gì?

Bởi vì mình muốn sống!

Họ cùng hát to câu:

Quảng cái thói không bệnh mà rên và nói mới đi, cho rảnh nợ!

Sao trong tiếng hát lại thêm vào cái câu quái quỷ ấy, Khả Tuệ nhảy đến toát mồ hôi, cười đến gập cả lưng.

Cuộc đời không buồn như bạn tưởng tượng,
Mỗi khi gió xuân thổi qua,
Lá cây trên cành xanh xanh biếc,
Mùa hè vừa mới bắt đầu,
Ve sầu trên ngọn cây đã phổ khúc ca,
Mùa thu là mùa của nhà thơ,
Lá vàng bay bay rơi đầy mặt đất,
Trong mùa đông gió lạnh tuy thổi gắt,
Không có mùa đông sao hiểu cái đẹp mùa xuân,
Một năm bốn mùa thiết tưởng đều tuyệt diệu
Bởi vì khắp nơi đều tràn đầy sức sống muôn loài!
một năm bốn mùa thiết tưởng tuyệt diệu,
Bởi vì mỗi một sinh mệnh đến vừa khéo chốn đây

Chàng bỏ ghi-ta xuống, lại cười, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt chàng chăm chú nhìn từng người một. Khi Khả Tuệ tiếp xúc với ánh mắt chàng, nàng cảm thấy tim nảy lên, mặt cũng nóng lên. Chàng không dời ánh mắt khỏi Khả Tuệ, chàng nhướn lông mày lên lớn tiếng nói:

- Nếu các bạn không tin rằng sinh mệnh đến vừa khéo, về nhà hỏi cha mẹ các bạn xem! Buổi tối rất nhiều năm trước, các bạn làm việc khác, cam đoan các bạn đến không nổi!

Trời ơi! Mọi người đều suýt cười đến điên lên, suýt cười đến té xỉu Cao Hàn, anh là thiên tài Cao Hàn, anh là quý tài! Cao Hàn, anh quá tuyệt, quá giỏi Cao Hàn, tôi phục anh đấy!

Tiếp đó, Cao Hàn lại hát một số bài hát, có bài hoang đường, có bài cổ quái, có bài nhăng nhít, nhưng mỗi bài hát đều khiến mọi người vui thích đến phát điên lên, đều khiến mọi người vừa rống vừa kêu vừa vỗ tay. Hát tiếp tục như vậy đến chừng hơn một tiếng, ghi-ta, tiếng trống, tiếng hát, bỗng ngừng cả lại. Cao Hàn đứng, giơ cao hai tay. Mọi người đều yên lặng lại, không biết chàng lại sắp giở trò gì, lại có ngón gì mới. Chàng đứng đấy, ánh mắt sinh động, về

trịnh trọng, lớn tiếng tuyên bố:

- Tối nay, biểu diễn của "Người Ai Cập" đến đây là dừng. Chúng tôi được mời đến là để mọi người vui, nhưng bản thân chúng tôi cũng cần vui, cho nên, từ giờ này trở đi, chúng tôi muốn nhập vào đám các bạn! - Chàng quay đầu kêu - Đặt đĩa hát! Sau đó, chọn bạn nhảy của các bạn đi!

Trời ơi! Họ lại mang đĩa hát đến, ai mà ngờ được. Lập tức, bài hát mà mọi người quen thuộc "Cuối tuần cuồng nhiệt" vang lên. Đồng thời, "Người Ai Cập" rống lên một tiếng "Quăng nhạc cụ đi". Họ xông thẳng vào trong đám người

Khả Tuệ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, Từ Đại Vĩ đã bị xô ra, trước mắt nàng "Người Ai Cập" tươi cười đứng. Nàng định thần nhìn kỹ, cơ hồ như nín thở. Người cười nhìn nàng, không phải ai khác, chính là Cao Hàn!

- Có thể mời cô khiêu vũ được không? - Cao Hàn tươi cười hỏi

Từ Đại Vĩ chen về bên nàng, thong thả móc từ trong túi ra bút bi và sổ tay:

- Cao Hàn, căn cứ vào đăng ký, anh hiện giờ xếp hàng thứ bảy, khoảng giữa còn có sáu người đăng ký, anh xếp hàng đợi đi!

Từ Đại Vĩ của nợ, Từ Đại Vĩ mắc dịch, đây là Cao Hàn kia mà! Ai bảo anh bày trò sổ đăng ký! Nàng hung dữ "dẫm" lên chân Từ Đại Vĩ. Từ Đại Vĩ cắn răng không nói một tiếng, như không có chuyện gì kéo một nam sinh lại:

- Tạ Minh Phong - Anh kêu - Đến lượt anh! Anh có muốn bỏ quyền lợi hay không?

- Ai muốn bỏ quyền lợi! - Tạ Minh Phong la lên, lập tức kéo Khả Tuệ, cách xa "Người Ai Cập", cười hì hì cúi mình trước Khả Tuệ. Khả Tuệ có phần cười dỡ khóc dỡ, nàng quá nghi ngờ sổ ghi của Từ Đại Vĩ, nàng càng nghi ngờ, gã Tạ Minh Phong này là đồng đảng với chàng. Xem chừng, Từ Đại Vĩ không phải là anh em kết nghĩa của "Lão Bản Ngưu" mà đúng là một "Tiểu âm Hiểm"!

Nàng đành nhảy cùng Tạ Minh Phong, nhưng nàng cũng vươn dài cổ tìm "Người Ai Cập". Liền đó, tim nàng đập

mạnh một cách không thể hình dung nổi, Cao Hàn đã tìm được bạn nhảy Nhưng, bạn nhảy ấy không ai khác, lại là Hạ Thiên Vân có quan hệ thân thích với nàng!

Nếu Hạ Thiên Vân cũng là bạn nhảy trong số mà Cao Hàn "chọn", thế thì Cao Hàn quả thực là có mắt. Thiên Vân hôm nay mặc toàn trắng, áo lụa trắng, quần lụa trắng, trên lưng thắt một cái dải màu bạc nhỏ, nàng thướt tha mềm mại, lâng lâng như tiên. Khả Tuệ thường nghĩ tình anh trong thiên hạ đều bị hai chị em nhà họ Hạ lấy cả: Phần Vân đẹp một cách điềm tĩnh, Thiên Vân đẹp một cách thanh thoát. Nếu hôm nay thuyết phục được Phần Vân đến tham gia vũ hội, nhất định cuộc vui càng đặc sắc.

ánh mắt Khả Tuệ hoàn toàn không thể dời theo Cao Hàn và Thiên Vân. Họ nhảy thuần thục một cách xuất sắc. Khuyết điểm của disco là không tiện cho trò chuyện, nhưng họ lại đang trò chuyện, họ lợi dụng mỗi một khoảnh khắc tiếp xúc trao đổi ... Cao Hàn cười rất cởi mở, Thiên Vân cười rất dịu dàng. Khả Tuệ rất muốn biết họ đang nói chuyện gì.

Một khúc nhạc vừa đưa đến đĩa số hai Khả Tuệ uất lên,

nhưng âm nhạc đã trôi, lại là một bài chậm ba bước. Trải qua gần hai tiếng "disco", mọi người đã có phần gân mỗi sức kiệt, bài chậm ba bước này đến vừa khéo Khả Tuệ không lòng dạ nào nhảy với "số hai", ánh mắt không thể rời khỏi Cao Hàn. Sao thế? Chàng lại không đổi bạn nhảy! ôm Thiên Vân, họ nhảy thân mật mà nhẹ nhàng, chậm chậm xoay chuyển, chậm chậm trượt lướt. Chàng đang ghé tai nàng nói nhỏ cái gì, nàng mỉm cười giống như hoa quỳnh mới nở đêm hè.

Tiếp liền năm bài, Khả Tuệ đổi bạn nhảy năm lần, Cao Hàn lại không đổi lần nào. Cuối cùng, đến lượt Cao Hàn. Là một bài chậm bốn bước, rõ ràng, mọi người đều đã nhảy mệt rồi. Có rất nhiều bạn đồng học đã ngã nghiêng xiêu vẹo trên đệm tựa bên tường. Cao Hàn bị Từ Đại Vĩ kéo đến trước mặt Khả Tuệ. Chàng cười, tay vẫn khoác tay Thiên Vân.

- Cuối cùng đến lượt tôi phải không, Chung Khả Tuệ? - Cao Hàn hỏi

- Anh làm sao lại biết tên tôi - Khả Tuệ nín thở hỏi

- Thiên Vân nói cho tôi biết.

Thiên Vân? khi chàng nhắc đến tên Thiên Vân không gọi liền với họ, thế thì họ đã quen nhau từ trước rồi ử Thiên Vân học năm thứ ba Khoa Văn, từng đóng vai chính kịch nói tiếng Anh, là sinh viên giỏi trong trường ... nhưng nàng với Khoa Y vẫn là rất xa xôi!

Đúng rồi! Họ từng biểu diễn trên sân khấu, trong dạ hội chung vui của nhà trường. Không trách họ quen thuộc với nhau đến thế!

- Khả Tuệ - Thiên Vân dịu dàng hỏi - Chị tôi những ngày này ra sao

- Không được khỏe - Khả Tuệ thẳng thắn nói - Vẫn cứ không được khỏe

- Trời! Thiên Vân than khẽ một tiếng - Má tôi muốn đón chị ấy về nhà ở, cô về hỏi xem chị ấy có bằng lòng hay không, được chứ?

Cao Hàn đứng một bên háo hức nhìn hai người Khả Tuệ

sực tỉnh, lại nói với Thiên Vân về việc nhà, phải hết một bài mới nói xong. Từ Đại Vĩ mắc dịch chưa biết chừng lại dẫn thêm một anh số 8, thế thì nàng đừng mong gì khiêu vũ với Cao Hàn nữa. Nàng ngẩng đầu, nhìn Cao Hàn, nhoen cười:

- Chúng ta khiêu vũ đi!

- Chúng ta cũng khiêu vũ đi! - Từ Đại Vĩ nói với Thiên Vân

- Khả Tuệ nói tôi nhảy disco giống tinh tinh rút gân, nhưng, chậm bốn bước tôi vẫn đủ sức gánh vác.

Thiên Vân mỉm cười, trên má có lúm đồng tiền. Khả Tuệ nhớ lại trong trường có một nam sinh, từng công nhiên dán một bức thư tình cho Thiên Vân trên bảng thông báo, trong có một câu:

" Nếu tôi chết đuối trong lúm đồng tiền của em, chết cũng không hối hận".

Bây giờ cái lúm đồng tiền khiến người "chết cũng không hối hận" đang chột ần chột hiện. Từ Đại Vĩ ôm Thiên Vân nhảy tách ra, Khả Tuệ gần như mất bình tĩnh ...

Cao Hàn ho mạnh một tiếng.

Khả Tuệ sực tỉnh, ngẩng đầu lên. Cao Hàn đang nhìn nàng, mắt đen sáng mang ý cười cợt.

- Tôi đợi sáu bài mới đến lượt khiêu vũ với cô một bài. Cô có thể chuyên tâm một chút đối với tôi được không?

Tim nàng lại đập loạn xạ, mặt đỏ bừng. Đợi sáu bài, dễ thường nàng không phải đợi sáu bài hay sao. Nàng mở to mắt, nhìn khuôn mặt mỉm cười trước mặt bỗng thấy cái miệng lưỡi sắc bén của mình bay biến sạch, bỗng thấy trước mặt chỉ có khuôn mặt của chàng, cái cười của chàng, con mắt của chàng, ngoài ra không có gì hết. Nàng ngay cả nháy cũng không biết nháy, bởi vì nàng đắm vào chân chàng. Nàng hoảng lên, mặt càng đỏ. Chàng dịu dàng ôm nàng vào lòng, khẽ nói sát tai nàng:

- Có phải đang nghĩ đến Từ Đại Vĩ không? - Yên tâm, trong lòng Từ Đại Vĩ chỉ có mình cô thôi!

Tệ thật! Nàng dậm chân, vừa vận lại dậm lên chân chàng.

Cao Hàn bối rối nhảy tách người ra, mở to mắt, vẻ luống cuống.

- Nếu không bằng lòng khiêu vũ với tôi, cô cứ nói thẳng cũng được! - Chàng nghiêm túc nói - Tôi không phải vì mình biết hát vài bài hát lãng nhăng, mà được cô "ưu ái" một cách đặc biệt như vậy

"Ồ ó đăm!" Nàng thăm rủa một câu Mắt mở càng to, trên trên, chòng chọc, không chớp mắt nhìn chàng.

- Muốn tôi đem cô giao cho Từ Đại Vĩ không? - Chàng nghiêm chỉnh hỏi

- Anh ... anh ... - Nàng cuối cùng cũng nói được một câu - Anh sắp làm tôi tức đến chết rồi đấy!

- Làm sao - Chàng hoang mang không hiểu

- Đừng nói nữa! - Nàng đỏ bừng mặt, tức sôi lên - Khiêu vũ đi!

Chàng nhún vai, có vẻ bị thương tổn. Không nói thêm nữa,

chàng ôm nàng lại khiêu vũ. Khả Tuệ dùng răng cắn môi, trong lòng đang cồn cào bao nhiêu ý nghĩ, cơ hội hơi buông ra là qua mắt!

Chung Khả Tuệ! Nữ sinh toàn trường có đến một nửa số xiêu lòng vì anh ta! Chung Khả Tuệ! Mà chỉ có thể nhảy với anh ta một bài, nhưng, mà đang làm những gì ngốc nga ngốc ngếch thế? Chung Khả Tuệ!

- Nghe tôi nói ... - Nàng đột nhiên mở miệng, cùng lúc, không hẹn mà nên, chàng cũng mở miệng:

- Tại sao ...

Chàng chững lại, nàng cũng chững lại Sau đó, họ nhìn nhau, nhin không nổi đều cười lên. Nàng hỏi:

- Anh muốn nói cái gì?

- Cô muốn nói cái gì? - Chàng hỏi lại

- Anh nói trước!

- Cô nói trước - chàng cười - Lời tôi muốn nói không có ý nghĩa bởi vì tôi đang muốn tìm câu nói để phá vỡ khoảng im lặng giữa chúng ta Tôi cần thẳng thắn nói với cô, cô khiến tôi có phần lúng túng, tôi rất ít bị trường hợp trước mặt các cô gái như thế - Chàng nhướn lông mày, lông mày thanh tú làm sao! - Nói đi, tôi muốn nghe cô nói những gì?

- Tôi ... tôi ... - Thế là thế nào, nàng lại nói không ra lời được. Lại nhầm vào lúc này, bài nhạc hết. Nàng đang sững sờ thì Từ Đại Vĩ mắc dịch lại quả thật lòi một "số 8" đến, vừa nói với Cao Hàn:

- Cao Hàn, nhường chỗ!

Cao Hàn nhìn xói vào Khả Tuệ, vẻ ngượng ngùng mà bối rối, chàng hơi khom lưng với nàng, quay người toan bỏ đi Khả Tuệ trong cơn cuống quýt, gan lì, mắc cở ... đều bay sạch. Nàng nhanh chóng ngăn Cao Hàn lại, vừa không đếm xỉa đến Từ Đại Vĩ, vừa không đếm xỉa đến "số 8", nàng nói nhanh với Cao Hàn:

- Bây giờ thế giới này nam nữ bình đẳng, tôi có thể mời

anh nhảy bài này không?

- ô!Cao Hàn sững sờ, cười - Đương nhiên có thể, rất có thể!

- Này này, Khả Tuệ - Từ Đại Vĩ tiến lại gần - Cô không thể làm loạn trật tự ...

- Quỉ tha ma bắt cái trật tự của anh đi - Khả Tuệ không nhin nổi nữa hét lên - Tôi đã bị anh làm phiền đủ rồi, anh bớt quấy rầy đi

Từ Đại Vĩ lặng lẽ lùi lại đằng sau Nàng khoác tay Cao Hàn, lập tức trượt đến góc nhà, cách Từ Đại Vĩ rất xa

- Tôi muốn nói cho anh biết - Nàng nói - Tôi với Từ Đại Vĩ căn bản không có gì. Anh ta cố ý làm ra dáng vẻ thế, anh ta khá là thâm hiểm.

- à - Cao Hàn chăm chú nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm - Anh ta không thâm hiểm, anh ta khổ công toan tính -
Chàng nói một cách trịnh trọng và nghiêm túc - Từ Đại Vĩ rất tốt, mai đây cô sẽ nhận ra, chàng trai giống như anh ta

không nhiều. Hiện giờ các chàng trai nghiêm chỉnh đối với tình cảm càng ngày càng ít. Lấy ngay "Người Ai Cập" chúng tôi mà nói, mỗi một người chúng tôi đều rất dễ có bạn gái, cho nên mỗi một người chúng tôi đều rất "chơi đùa", cô hiểu không?

Không hiểu! Khả Tuệ cau mày, có một luồng nộ khí khó tả dâng lên trong lồng ngực nàng. Ai cần anh đi khen ngợi Từ Đại Vĩ? Ai cần anh đi thanh minh về lập trường? Giả dối, Cao Hàn! Hư vinh, Cao Hàn! Khi anh cho rằng tôi gạt anh ra xa tít mù khơi, anh bị thương tổn; khi anh nhận thấy tôi có thể nghiêm chỉnh đối với anh, anh lại hấp tấp muốn chạy trốn! người Ai Cập đáng ghét, người Ai Cập đáng hận!

- Yên Tâm! - Nàng nhanh miệng nói- Anh đối với tôi, chỉ là một xác ướp!

- Ủa! - Chàng như bật nảy người lại, đối mặt với bộ mặt tức sôi lên của nàng, nhìn không nổi bật cười - Xác ướp sẽ không hát, xác ướp sẽ không khiêu vũ - ánh mắt chàng lại lóe sáng, chàng không sao che giấu nổi hứng thú của chàng đối với nàng, trong tiếng nói của chàng mang ý cười

cột.

- Cho nên rất đáng sợ. Tưởng tượng xem anh là một xác ướp vừa biết hát vừa biết khiêu vũ.

- Cô nói khiến tôi cũng thấy sợ rồi đấy - Chàng nhún vai -
Cô coi như nói tôi là một cái thây biết đi Bản lĩnh mạng
chửi người của cô cũng khá cao siêu!

- Không là cao siêu, là Cao Hàn!

- Ủa - Chàng lại nghe không hiểu

- Người cao kều khiến người ghê lạnh! Lông mi nàng lật
lên, ngoảnh đầu nhìn chàng, chàng đúng là cao, cao hơn
nàng một cái đầu - Đó tức là anh!

Chàng nhìn nàng kỹ hơn, từ lông mày, mắt, nhìn cái đến
cái cằm nhỏ nhọn nhọn của nàng.

- Xem chừng, ấn tượng tôi mang lại cho cô rất xấu! -
Chàng nói

- Không, không, không! - Nàng vội vã lắc đầu, ánh mắt xuyên qua chàng nhìn đến chỗ khác - Anh căn bản không mang lại cho tôi ấn tượng gì, không thể nói đến chuyện tốt xấu!

- Ủa - Chàng lại "ủa" một cái, dường như cổ họng bị người nhét vào một quả trứng gà - Mắc đủ rồi phải không? -
Chàng hỏi

- Mắc? - Nàng nhướn cao lông mày, tìm kiếm Từ Đại Vĩ
- Tôi mắc anh lúc nào Tôi không hề lãng phí lời lẽ đối với việc không đáng gì - Nàng nhìn thấy Từ Đại Vĩ, anh đang khiêu vũ với Tô Bội Bội

- Thôi được, thôi được - Cao Hàn dùng tay xoay đầu nàng lại, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt mình - Chúng ta hưu chiến, thế nào

ánh mắt chàng sáng rực, bên môi ánh lên vẻ diễu cợt.

Nàng không nói, từ từ dùng tay gầy gầy một vật trang sức trước ngực chàng ... một tượng mình sư tử mặt người

- Tượng mình sư tử mặt người là có ý gì? - Nàng hàm hồ hỏi, không muốn giảng hòa lộ ra quá nhanh.

- Là tiêu chí của đoàn hợp xướng. Chúng tôi mỗi một người đều có một vật của người Ai Cập ... Tôi chọn tượng mình sư tử mặt người, bởi vì ... tôi cảm tình sư tử!

- Cảm tình ... sư tử? - Nàng đưa đầy tròn mắt, muốn suy đoán lứa tuổi của chàng, bỗng nhiên, nàng nhận ra mình mắc lừa - Nói bậy! Trong mười hai con giáp làm gì có sư tử?

- Có, có, có - Đầu chàng gật lấy gật để - Tôi là thuộc vào con giáp thứ mười ba, vừa khéo là sư tử.

- à - nàng cắn môi - Anh thuộc con giáp thứ mười ba, mình sư tử mặt người, nói cách khác là "mặt người lòng thú".

-Ồ, - Chàng cúi đầu nhìn nàng - Cô lại mắng người rồi! Cô gái miệng lưỡi sắc bén giống như cô, quả thực không tốt. Để tôi nói cho biết, các cô gái đáng yêu đều là dịu dàng thân thiết, giống nhưng cô ...

- Tôi không đáng yêu! - Nàng trợn mắt, phùng má, hét lên -
Tôi cũng không dịu dàng! Tôi không cần bất kỳ người nào
khen tôi! Đức hạnh của tôi là vậy đấy!

Chàng nhú mày, kinh ngạc nhìn nàng.

- Lạ thật - Chàng lẩm bẩm một mình - Quả thật là lạ.

- Cái gì lạ? - Nàng nhin không nổi hỏi

- Có người thuộc con giáp thứ mười bốn, cầm tinh con
ếch, cô có tin không?

- Cái gì là cầm tinh con ếch?

- Cô chứ ai, cô là cầm tinh con ếch!

- Nói bậy nói bạ!

- Nếu không cầm tinh con ếch, - Chàng chậm rãi nói - sao
lại từ sáng chí tối má phùng lên giống như cái bụng to của
con ếch thế!

Nàng nhướn lông mi lên, mở to mắt, hai má tự dưng lại phồng lên, phồng tướng lên, nàng lại bỗng nhiên cười to

Cao Hàn nhìn thấy cái cười nghiêng cười ngả của nàng, nhịn không nổi cũng cười phá lên. Cái cười của họ làm kinh động tất cả mọi người. Mọi người trong nhà đang khiêu vũ đề dừng lại cả, chỉ kinh ngạc nhìn hai người họ đang cười lớn tiếng.

QUYỀNH DAO

Tình không phai

Chương 4

Khí trời từ hơi ẩm chuyển sang nóng nực dường như chỉ là việc trong khoảnh khắc. Khi hoa nhài trong vườn bỗng nhiên nở rộ, khi hoa hồng càng thêm rực rỡ, khi Ni Ni đã lớn đến lông dài chấm đất ... Phấn Vân biết mùa hè lại đến. Lạ thật, loài người sinh lão bệnh tử, mỗi ngày đều có biến hóa không giống nhau, mà xuân hạ thu đông, một năm bốn mùa lại vĩnh viễn cố định như vậy, di chuyển không chút gián đoạn. Một ngày rồi một ngày, một tháng rồi một tháng, một năm rồi một năm.

Mang theo Ni Ni, Phấn Vân tưới hoa cỏ trong vườn, sửa sang chậu cảnh. Không biết bắt đầu từ lúc nào công việc sửa sang vườn hoa của nhà họ Chung rơi vào tay Phấn Vân. Như vậy cũng hay, nàng dù nhiều dù ít có một việc để làm. Mỗi ngày sáng sớm và hoàng hôn, nàng đều tốn

thì giờ một hồi trong vườn hoa. Hoặc giả, đó là bà cụ và Văn Mục có ý sắp đặt cho nàng, để nàng nhìn "sự sống" nhiều hơn một chút, bớt nghĩ đến "cái chết" một chút. Nhưng, họ lại không biết, nàng mỗi ngày nhìn hoa nở, cũng mỗi ngày nhìn hoa tàn.

Tươi hoa xong, nàng đến bên vò nước rửa tay. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt trời đang chìm lặn, ráng chiều cháy đỏ trên trời, một mảng đỏ tươi như say, một mảng rực rỡ lóa mắt. Hoàng hôn, hoàng hôn cũng là thuộc về những tình nhân. "Sớm cũng nhìn ráng đẹp đầy trời, tối cũng nhìn ráng đẹp đầy trời", đó là một bài hát, người nhìn ráng đẹp tuyệt đối không phải là một người. Nếu sửa thành "Sớm cũng một mình đón ráng, tối cũng một mình đoán ráng", không biết sẽ có mùi vị gì?

Nàng chậm chạp đi vào phòng khách. Phòng khách lớn trống không. Bà cụ ở trên lầu Thúy Vi ... mẹ Khả Tuệ ... đi mua đồ chưa về. Văn Mục còn chưa tan sở. Khả Tuệ đã đi nghỉ hè, lại khó có được một ngày ở nhà. Cô gái này gần đây rất bận, dường như đang chơi một thứ trò chơi về kỷ hà học, không biết tam giác tứ giác hay là ngũ giác, dù sao chẳng nữa nàng suốt ngày chạy nhảy ở bên ngoài, mà

chuông điện thoại trong nhà suốt ngày réo không ngừng, mười cái thì đến chín cái kiếm nàng. Khả Tuệ, đưa con nuông của thanh xuân. Nàng cũng đã có những ngày xán lạn ấy, không phải vậy ử Chỉ là ngẩn ngủ giống như sao sa rạch bầu trời đêm, lóe một cái là biến mất.

Nàng đang trong phòng khách trống không hoang mang nhớ lại chuyện cũ, nắp piano mở, những phím đen phím trắng xếp hàng chỉnh tề, bên trên đã có làn bụi mỏng. Đó lại là việc Khả Tuệ làm. Khả Tuệ gần đây bỗng nhiên có hứng thú rất lớn đối với âm nhạc, mua về cây ghi-ta đàn không ra bất kỳ khúc gì. Lại quần lấy Phấn Vân đòi nàng dạy piano, đàn không nổi mấy bài tập, Khả Tuệ liều kêu lên:

- Không! Không! Không! Cháu muốn đàn ca khúc, thím Ba, thím dạy cháu đàn ca khúc, giống như bài "Mỗi khi gió xuân thổi qua, lá cây trên cành xanh xanh biếc" ấy!

Nàng sửng sờ. Là ca khúc lưu hành ử Nàng chưa hề nghe quạ Mà Khả Tuệ đã trợn tròn mắt kinh ngạc đến tưởng chừng nàng là người ở hành tinh nào khác bên ngoài trái đất.

- Cái gì? Bài hát ấy thím cũng không biết? Bạn đồng học chúng cháu ai ai cũng biết hát.

Phải đấy, nàng không biết. Nàng không biết quá nhiều, đâu chỉ một bài hát! Nàng khẽ thở dài, đi đến bên đàn. Tìm một miếng giẻ, nàng bắt đầu lau chùi bàn phím kỹ càng, phím đàn phát ra những tiếng vang khẽ thánh thót. Một số ngày cũ quen thuộc nào đó từ đáy lòng lặng lẽ trượt qua, những ngày học đàn ấy, những ngày mê đắm trong âm nhạc ấy, những ngày diễn tấu vì "một người nào đó" ... Kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết, người đánh đàn vì tri âm mà đàn!

Nàng thần thờ ngồi xuống trước piano. Nếu sau khi Văn Tiêu ra đi, còn có cái gì mà nàng không nỗ lực hoàn toàn vứt bỏ, thì đó là âm nhạc. Nàng vuốt phím đàn, không thành điệu, đánh từng nốt đơn. Sau đó, có một chủ điệu một khúc nhạc vụt qua trong óc nàng, nàng theo chủ điệu ấy đánh lên từng nốt đơn một ... từ từ, từ từ, và nàng sa vào một thứ trạng thái hư vô nào đó, cất lên một cái tay khác, nàng để một chuỗi nốt lạnh tanh lạnh tanh giống như nước từ đầu ngón tay nàng tuột ra ... Nàng bắt đầu đàn, đàn như mây bay nước chảy, tiếng đàn như tiếng thì thào của

gió nhẹ, như tiếng xào xạc của rừng cây, như tiếng róc rách của dòng sông, như tiếng rả rích của cơn mưa nhỏ ... mang một thứ tình cảm triền miên nào đó ... Đó là một bài hát, không phải là bài tập piano. Một bài hát không được người biết. Phấn Vân còn nhớ trong quán ăn ở thành phố núi nhỏ miền Nam nước Pháp, một danh cầm già mù đã đàn đi đàn lại cho nàng và Văn Tiêu nghe bài này như thế nào ông ta dùng tiếng Anh chưa thạo nói với Văn Tiêu, đó là bài ông viết cho người vợ đã mất của ông. Phấn Vân lúc bấy giờ dùng sổ tay ghi lại chủ điệu của nó, sau đó còn thử phổ lời Trung văn cho nó:

Giọt mưa rả rích trước song,
Lá rơi lác đác trước cửa,
Gió chiều hóa làm từng câu từng câu thì thào
Tụ cũng khít khao, tan cũng khít khao
Lắng nghe sóng biển thở than,
Lắng nghe đổ quên nước nở,
Gió sớm hóa làm từng câu từng câu thì thào,
Hồn cũng khít khao, mộng cũng khít khao
Bài hát ấy chỉ phổ nhạc được một nửa. Trong những ngày hạnh phúc không thể phổ hết được những câu buồn thảm.
Hoặc giả, lúc bấy giờ nghe bài hát này đã thành quẻ xăm

xấu cho ngày sau Trên đời có mấy tân nương mới qua tuần trăng mật đã thành quả phụ? Nàng cắn môi, mặc cho tiếng đàn từ dưới tay mình tuôn chảy. Nàng đàn đi đàn lại, đàn không biết chán, trong đáp lòng chỉ lặp đi lặp lại hai câu ấy: "Tụ cũng khít khao, tan cũng khít khao, hôn cũng khít khao, mộng cũng khít khao".

Nàng không biết mình đàn lại đến lần thứ mấy. Ni Ni nằm dưới chân nàng xao động, nàng không để ý đến, vẫn đàn. Sau đó nàng bị một sự buồn rầu khác ám ảnh. Nàng đàn lỗi một âm, lại đàn lỗi một âm nữa. Nàng dừng lại, thở dài.

Một hồi tiếng vỗ tay vang, Khả Tuệ la lên:

- Hay quá! Thím Ba! Thím nhất định phải dạy cháu đàn khúc này!

Cô gái này về lúc nào thế? Sao lại lặng lẽ vào, ngay cả tiếng cũng không có? Hoặc giả là nàng đàn đến quên hết mọi sự. Nàng chậm chậm từ trên phím đàn ngảnh đầu lên, lơ đãng quay người lại, nàng còn sa vào trong âm hưởng tiếng đàn của mình, sa vào trong tình tứ triền miên "tụ cũng khít khao, tan cũng khít khao, hôn cũng khít khao,

mộng cũng khít khao". Nàng nhìn Khả Tuệ, không chú ý cho lắm. Nhưng, bên cạnh Khả Tuệ có một thanh niên xa lạ bỗng cất tiếng:

- Khi bà đàn lại lần thứ hai, nâng lên bát độ thử xem!

Nàng giật mình, ngạc nhiên nhìn người thanh niên, mày rậm, mắt to, đôi mắt nồng nhiệt, tiếng nói nồng nhiệt, dáng vẻ nồng nhiệt ... tựa như từng quen biết, nhưng lại nhớ không rõ Khả Tuệ đã chạy nhanh lại, kéo tay nàng:

- Thím Ba, cháu giới thiệu với thím, đây là Cao Hàn. Cháu nhắc tới với thím vài trăm lượt rồi, nhớ được không? Cao Hàn, - Nàng nhìn Cao Hàn - Đây là thím Ba! Thím học hệ âm nhạc, chưa tốt nghiệp đại học, đã lấy chú Ba tôi

Cao Hàn nhìn sững người phụ nữ trẻ trước mặt. Tóc dài rẽ giữa, mặt trắng trẻo, mắt đen đến sâu không thấy đáy, cặp môi thiếu sắc máu, vẻ lơ đãng, còn có cái lạnh lùng rất đặc biệt rất đặt biệt ... một thứ lạnh lùng dịu dàng, lạnh lùng phiêu diêu, lạnh lùng không tranh giành với đời ... Nàng dường như sống ở một thế giới khác, áo sơ mi đen, quần đen, dải lưng đen ... Chàng đánh cuộc chàng đã gặp

nàng, chỉ là quên gặp ở nơi nào Nhưng, đó là một khuôn mặt không dễ quên, đó là một đôi mắt không dễ quên ... Nàng cố sức lục lại ký ức. Ni Ni chạy lại, chuông trên cổ kêu leng keng. Giống như ánh mặt trời chợt lóe, chàng kêu lên:

- Chó Margis!

Đồng thời, Phấn Vân chú ý đến tượng "mình sư tử mặt người" trên cổ chàng. Bao lâu rồi Ni Ni sắp được nửa năm rồi! Thời gian trôi đi nhanh thật! Té ra đó là Cao Hàn, đó là Cao Hàn mà Khả Tuệ trong miệng trong lòng vẫn vít không ngừng! Đó là Cao Hàn biết hát biết sáng tác nhạc mà lại học cái môn rất không nghệ thuật là Khoa Y! Đó là Cao Hàn đã đẩy Từ Đại Vĩ vào trong một đám mây mù sâu thẳm! Nàng nhìn chàng, lơ đãng gật đầu, lơ đãng cười, lơ đãng nói:

- Mời ông ngồi - Nàng vỗ vỗ sofa - Khả Tuệ sẽ tiếp ông.
Tôi xin phép - Nàng khom lưng ôm Ni Ni dưới đất lên.

- Khoan chút đã! - Cao Hàn xông tới, đứng phía trước piano - Chúng ta đã gặp nhau, bà quên ử - Chàng chỉ chỉ

con chó nhỏ.

- Không quên - Nàng lắc đầu chậm chậm - Cảm ơn ông đã nhường nó lại cho tôi, ông coi, nuôi được khá đấy chứ?

- Rất khá - Chàng giơ tay sờ sờ con chó nhỏ, Ni Ni nghe răng ra với chàng - Đồ vong ân phụ nghĩa, muốn cắn tao ử

Khả Tuệ tò mò chạy lại, nhìn Cao Hàn, lại nhìn Phấn Vân.

- Thế nào, hai người quen nhau rồi à? - Nàng ngạc nhiên hỏi

- Coi như không quen, ngẫu nhiên mà thôi - Nàng quay người lại muốn đi lên lầu

- Đợi một chút. - Cao Hàn lại một lần nữa ngăn nàng lại - Khúc bà đàn vừa rồi, tên là gì?

Nàng nghiêng đầu nghĩ, vẻ ảm đạm.

- Không có tên! - Thần trí nàng bay về phía thành phố núi nhỏ xa xôi, bay về phía một thế giới khác - Không có tên.

- Bà có thử dùng ghi-ta đàn khúc này hay không?
- Ghi-tả - Nàng sững sờ - Tôi không biết đàn ghi-ta
- Tôi bảo đảm - Cao Hàn sôi nổi nói - Dùng ghi-ta đàn sẽ có một thứ phong vị khác. Khả Tuệ, cô có ghi-ta không?
- Có! - Khả Tuệ sốt sắng gấp gáp muốn khoe tài của Cao Hàn - Tôi đi lấy!

Khả Tuệ chạy như bay lên lầu Phấn Vân mệt mỏi uể oải, dựa chéch lên piano, dùng ngón tay vuốt ve đầu Ni Nị. Nàng không nhìn Cao Hàn nữa, ý nghĩ của nàng bay vào trong cõi hư ảo.

Khả Tuệ chạy trở lại, đưa ghi-ta cho Cao Hàn. Cao Hàn đỡ lấy, điều chỉnh lại âm, bật dây đàn, trừng mắt nhìn Khả Tuệ, cười mắng:

- Cầm tinh con ếch, cô quả là lười, dây rỉ hết cả!

Khả Tuệ làm mặt xấu đáng yêu, thè đầu lưỡi ra, cũng cười

độp lại:

- Cảm tình sự tử, anh thiếu uy dũng, có ghi-ta cho anh đàn đã là tốt rồi!

Cao Hàn ngồi ghé xuống sofa, gảy vài âm, sau đó, vẻ tươi cười trên mặt anh biến mất, trở thành trịnh trọng, trở thành nghiêm túc, sóng âm của khúc ấy lạnh lót tuôn chảy ...

Phấn Vân tập trung sức chú ý. Nàng kinh ngạc nhìn Cao Hàn, chàng lại đã nhớ được toàn bộ khúc ấy! Chỉ một lát sau, nàng nhin không nổi đặt con chó nhỏ trong lòng xuống, nàng trở lại ngồi bên piano, hơi gật đầu với Cao Hàn. Cao Hàn hiểu ý đi đến bên đàn. Sau một đoạn dạo, tiếng đàn piano của Phấn Vân vang lên, ghi-ta của Cao Hàn thành phần đệm, họ phối hợp như mây bay nước chảy. Đàn đến một đoạn, piano của Phấn Vân hòa không nổi, họ đồng thời ngừng lại Cao Hàn nói:

- Như vậy, chúng ta sửa lại chủ điệu một chút, có giấy bút không?

Khả Tuệ lại nhanh như bay đưa giấy bút đến.

Cao Hàn trên giấy vạch khuôn nhạc và hình nốt nhạc, viết được nhanh mà trôi chảy, đưa cho Phần Vân xem:

- Như vậy, khi bà đàn phần thứ nhất, tôi đàn phần thứ hai. Khi bà đàn ba tiết nhỏ này, tôi không đàn. Đến đoạn bên dưới, khi tôi đàn, bà không đàn. Chúng ta thử xem sao.

Họ lại thử một lượt, tiếng piano hòa với ghi-ta, giống như một cuộc diễn tấu cỡ nhỏ, hay đẹp. Khả Tuệ lâng lâng, lòng như say, chúm chím cười, nhìn ngón tay Phần Vân lướt như bay trên phím đàn, ngón tay xinh xắn, thon dài mà sinh động.

- Vấn đề ở tiết nhỏ thứ ba đoạn thứ hai - Cao Hàn nói

Phần Vân cầm lấy giấy và bút, sửa lại vài nốt. Cao Hàn thò đầu nhìn, vừa dùng ghi-ta thử đàn. Phần Vân đặt giấy bút xuống, lại đến bên piano, họ lại một lần nữa đàn lại từ đầu.

Khúc nhạc hay đẹp biết bao! Phối hợp hay đẹp biết bao! Tiếng piano du dương triền miên, dịu dàng mà thánh thót, tể nhị mà ai oán, đẹp dễ mà uyển chuyển ... trong sắc chiều réo rắc vang lên, êm đềm dịu dặt, như mộng như cạ

Một khúc đã hết, hai người đồng thời ngừng diễn tấu Nhìn nhau, trong mắt Cao Hàn lóe lên ánh sáng sâu kín, trên má Phấn Vân hơi ửng hồng. Khả Tuệ vỗ tay như phát điên lên, nhảy loạn khắp nhà.

- Hay quá! Hay quá! - Nàng kêu lên, lao đến lắc tay Cao Hàn - Cao Hàn, anh nhất định phải ghi khúc này lại, viết thành bản nhạc, để người Ai Cập các anh diễn tấu Bài này không giống với ca khúc nhà trường của các anh, đúng không? Bài này có một phong vị khác, đúng không? Bài này cũng rất đẹp rất đẹp, đúng không?

Cao Hàn chăm chú nhìn Phấn Vân.

- Bài của bà? Chàng hỏi

Nàng lắc lắc đầu

- Một người Pháp, không nổi tiếng - Nàng khẽ nói - Nhưng không hoàn toàn như vậy, tôi đã sửa một số chỗ.

Cao Hàn gật đầu

- Nhất định có ca từ? - Chàng lại hỏi

- Tôi từng thử viết nhưng chưa viết xong.

Nàng viết ra hai đoạn ca từ. Cao Hàn đỡ lấy ca từ, khẽ hát thử. Sau đó, anh lại cầm ghi-ta lên, vừa đàn, vừa hát, tiếng của chàng rất giàu tình cảm. Chỉ hát một đoạn, Phấn Vân có phần mơ mơ màng màng, thời cũ ngày qua, từng chút từng chút một ... Có một số người sinh mệnh thuộc về vị lại, có một số người sinh mệnh lại thuộc về quá khứ. Nàng đột ngột đứng lên, đẩy ghế đàn ra, nàng khom lưng ôm Ni Ni lên, không nhìn Cao Hàn nữa, không nhìn Khả Tuệ nữa, nàng đi thẳng lên lầu

Cao Hàn ngừng hát, nhìn theo bóng Phấn Vân sững sờ. Lát sau, chàng mới định thần lại, nói với Khả Tuệ đang gõ loạn trên phím piano:

- Chú Ba của cô quả là có phúc lớn!

- Chú Bả - Khả Tuệ sững sờ - Chú ấy hai năm rưỡi về trước đã mất rồi!

- Ủa! - Cao Hàn giật nẩy người

- Thím Ba mới thật tội nghiệp, chỉ theo chú Ba sang âu Châu một chuyến hưởng tuần trăng mật. Rồi, tất cả đều tiêu tan hết. Chú Ba tôi cưỡi xe mô tô bị tắc xi tông phải Cái xe tắc xi chết tiệt ấy chạy biến mất tăm. Nhà tôi phải đi kiện vẫn không tìm được thủ phạm.

- à! - Cao Hàn sững sờ nhìn cầu thang, cúi đầu xuống, chàng lại sững sờ nhìn bản nhạc trong tay "Tự cũng khít khao, tan cũng khít khao, hồn cũng khít khao, mộng cũng khít khao!" Một thời gian, chàng lĩnh hội được rất nhiều cái lứa tuổi chàng chưa lĩnh hội được, lĩnh hội được rất nhiều đau buồn sinh ly tử biệt, lĩnh hội được cái hoang mang lòng dạ để đi đâu của Phấn Vân, thứ lạnh lùng cách tuyệt với đời ấy, cái chán chường muôn ý niệm đều nguội lạnh ấy, cái u uất triền miên ấy ...

- Nè! - Khả Tuệ gõ một cái lên người chàng - Anh làm sao mà dờ người ra thế?

- à, - Chàng định thần lại, nhìn Khả Tuệ, lấy làm lạ Khả

Tuệ sao lại nhẹ nhõm như thế, cười được thoải mái như thế - Cô vừa cho tôi biết một bi kịch!- Chàng nói - Cô nhớ chú Ba cô chứ? ông ấy rất ưu tú, phải vậy không?

- ông là người rất ưu tú! - Khả Tuệ nghiêm túc nói - ông là người rất rất ưu tú! Nhưng, ông đã chết, đối với người đã chết mà nói, là một thứ chấm dứt. Người đang sống vẫn là phải sống, phải vậy không? Bà nội tôi ban đầu khóc đến suýt nữa đứt hơi, nhưng bà vẫn dũng cảm đối mặt với hiện thực, vẫn cười nói sống tiếp được. Vấn đề của Hạ Phấn Vân là ở đâu, anh có biết không?

- Hạ Phấn Vân?

- Đó là tên của thím Bạ A, đúng rồi, thím Ba tôi là chị của Hạ Thiên Vân, Hạ Thiên Vân năm nay vừa tốt nghiệp.

Cao Hàn lại ồ một tiếng.

- Thím Ba tôi rất buồn rầu Chúng tôi mỗi một người đều rất buồn rầu Nhưng, buồn rầu mặc buồn rầu, chẳng tội gì mà từ đó biến thành một cái thây sống, khắp người đều khoác lên một thứ áo khoác buồn rầu, lại đem buồn rầu truyền

nhhiem cho moi nguoi chung quanh minh.

Cao Han nhìn nang.

- Co noi vay khong cong bang - Chang noi - Co nen thông cảm cho bà ấy khong tự chủ đưoc tình cảm của mình. Bà ấy khong mong muốn mình biến thành như vậy, phải vậy khong?

- Đương nhiên thim ấy khong mong muốn, chúng ta khong ai lại mong muốn chú Ba chết. Nhưng cái chết của chú ba đã thành một sự thực, mọi người nên dừng cảm tiếp nhận nó, coi nó thành một thứ biến hóa của giới tự nhiên, hoa sẽ nở cũng sẽ rụng, mặt trời sẽ mọc cũng sẽ gác núi, mặt trăng có tròn có khuyết ... Dù sao một người khi rơi xuống đất là cảm chắc sẽ chết. Chúng ta nên vì người đang sống mà sống, khong nên vì người đã chết mà chết theo!

Cao Han càng ngạc nhiên nhìn nang, nhìn một hồi lâu, đáy mắt nang có một ánh cảm động mới mẻ.

- Co có rất nhiều nghị luận sai lầm, từ sáng chí tối bỏ lô ba la khong đưoc ba câu đứng đắn. Nhưng Khả Tuệ, mấy

câu đó của cô có tư tưởng triết học.

Mặt Khả Tuệ ửng hồng lên, nàng làm mặt xấu hết sức đáng yêu với chàng, đưa mắt nhìn, mუმ mუმ cười!

- Đừng khen tôi, tôi sẽ đắc ý và vênh vang.

- Cô cho rằng khi cô không đắc ý, thì sẽ không "vênh vang" à! Kể từ hôm tôi quen biết cô trở đi, cô bất cứ lúc nào cũng "vênh vang"!

- Anh cho rằng ... - Khả Tuệ phùng má lên, tức đến nỗi hét toang lên - Tôi là vì anh mà "vênh vang" phải không? - Nàng hỏi thẳng thừng.

- Không, không! - Chàng giơ tay đầu hàng - Đừng lại biến thành con ếch lớn! Cô hiểu lầm ý tôi, đó là tôi nói, cô vẫn cứ là một cô gái không chịu gò bó, vẫn cứ không câu nệ, tôi thích cái "vênh vang" của cô!

Khả Tuệ thoáng chút nghi ngờ đưa đầy tròn mắt khẽ nói thầm:

"Lời của mặt người lòng thú có phần không tin cậy được, người nói năng đường mật phần lớn đều là tiểu nhân".

Cao Hàn trừng mắt nhìn nàng, ôm ghi-ta lựa dây, chàng tự nhiên lại trở về với bài "Tự cũng khít khao, tan cũng khít khao". Sắc trời đã tối sẫm, trong phòng khác đèn đã bật lên, Khả Tuệ phục trên vai chàng nói:

- Ở lại nhà tôi ăn cơm tối, nhé?

Chàng bật nảy lên, nói liền một hồi:

- Đừng! Đừng. Tôi về đây Nói cô hay, Khả Tuệ, con người tôi rất sợ gặp các bậc bề trên của người khác, đợi lát nữa sẽ phải gặp má cô, ba cô ...

- Còn có bà nội! Bà nội mới là chủ trong gia đình!

- Trời ơi! - Chàng quay người chạy ra phía cổng - Tạm biệt!

Nàng kéo áo chàng lại

- Người nhà tôi là cạp, sẽ ăn thịt anh hay sao Vừa rồi anh đã gặp một vị "bề trên" của tôi đấy, anh còn đàn còn hát với người ta nữa!

Bề trên, Cao Hàn sững sờ. Đồng thời, xe hơi của Văn Mục đang vào nhà xệ Thúy Vi xách gói lớn gói nhỏ đồ đi vào U Hà đang bày đĩa trên bàn ăn. Bà nội vịn cầu thang, rất tôn nghiêm bước xuống từng bước một ... Trong khoảng khắc, Cao Hàn thấy mình đã bị bốn phương tám hướng bao vây, không thoát nổi nữa. Chàng quay đầu nhìn Khả Tuệ, nàng lại cười nghịch ngợm.

Thế là Cao Hàn đành giống như con rối bị giật dây, theo Khả Tuệ nhất nhất chào hỏi những "nhân vật lớn" này. Văn Mục hòa nhã mà phóng khoáng, không ra bộ ông bố gì cả, cười thân thiết với Cao Hàn. ánh mắt Thúy Vi lại nhanh nhậy, dùng một cái nhìn chăm chú khiến người khác phải cảnh giác. bà nội ... ồ, bà già tóc bạc này đúng là một vị chủ gia đình, bà nghiêm túc nhìn chàng, hạ một mệnh lệnh đơn giản rõ ràng:

- Cao Hàn, tóc anh dài quá, lần sau đến nhà tôi, chí ít phải cắt ngắn ba tấc!

- Bà! Người ta ở trong ban nhạc mà - Khả Tuệ muốn cầu xin thay cho Cao Hàn.

- Anh ấy không phải là đầu xõa! Con trai phải gọn gàng sạch sẽ, Từ Đại Vĩ chưa có lúc nào đầu tóc bù xù! - Bà lại nhìn chăm chăm Cao Hàn - Nhớ cắt tóc nghe!

Yên tâm! Cao Hàn thâm lâu bầu, làm gì có lần sau đến nhà bà nữa! Cắt tóc? Đừng hòng! Lên truyền hình còn không chịu cắt, để đến nhà bà mà cắt tóc ử! Tôi lại không phải là cháu bà, dù có là cháu, tôi cũng không cắt! Bà không biết, con trai ngày nay, tóc còn quan trọng hơn sinh mệnh!

Giờ cơm tối đến, mọi người đều ngồi đầu vào đấy, trong bàn còn thiếu một người! Bà nội có phần không vui cau mày. U Hà đi tới nói nhỏ:

- Thím Ba hơi nhức đầu, không ăn cơm tối

Bà nội nhìn Thúy Vi một cái:

- Con đi gọi nó xuống.

Thúy Vi vâng lệnh lên lầu. Chỉ một lát sau, Phấn Vân đã theo Thúy Vi đi vào phòng ăn. Sắc mặt nàng đúng không dễ coi, nhợt nhạt mà gầy guộc, mắt hơi đỏ, thần thái ủ dột mà chói vớ! Nàng miễn cưỡng ngồi xuống, nhìn bà cụ vẻ xin lỗi. Bà cụ nhìn chăm chăm nàng, giọng nói lại từ tốn, ôn hòa mà kiên định:

- Con phải ăn cho mập một chút, con quá gầy đấy!

Phấn Vân gật gật đầu, bưng bát cơm lên. Nàng dường như không chú ý đến Cao Hàn được lưu lại. Cao Hàn lại nhìn đăm đăm nàng, ngạc nhiên bối rối thử dùng ánh mắt khảo học để nhìn thấu suốt, trong người nàng phải chịu bao nhiêu đau khổ? Trên đầu lông mày nàng lại trĩu xuống bao nhiêu buồn phiền? Chàng nhìn và nghĩ một cách lẳng mạn. Nếu có một người đàn ông, có thể khiến một người đàn bà vì anh ta mà "mộng hồn vẩn vít", thế thì quả thật cũng "chết mà không hối tiếc".

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 5

Sáng sớm, mới trở dậy không lâu, Thiên Vân đã đến trong phòng khách, Thiên Vân mặc quần áo mùa hè màu vàng tươi, mềm mại tươi sáng đến giống như một con bướm vàng. Kéo tay Phần Vân, nàng thân thiết nói:

- Chúng ta đi ra ngoài tản bộ, được không?

Phần Vân hiểu, nếu muốn kéo nàng ra ngoài là có những chuyện không muốn nói ở nhà họ Chung. Nàng gật đầu:

- Vừa hay, chị cũng muốn mang Ni Ni đi ra ngoài tản bộ.

Buộc một cái dải đỏ cho Ni Ni, con vật nhỏ đã xông thẳng ra ngoài cửa dùng răng cắn vạt áo của Phần Vân, kéo thẳng ra ngoài cổng. Việc thích thú nhất của con vật nhỏ

này là "ra phố". Chẳng lẽ ngay cả một con chó, đều không muốn suốt ngày bị khóa trong một căn nhà?

Hai chị em dắt chó, đi ra dọc theo vỉa hè lát gạch đỏ, chậm chậm đi về phía trước. Phấn Vân nhìn Thiên Vân, làn da non mịn, đôi má hồng nhuận, môi không tô mà hồng, mày không vẽ mà biếc, tất cả đều toát ra thanh xuân, trẻ biết bao! Hai mươi hai tuổi! Phấn Vân bỗng giật mình, mình chỉ hơn Thiên Vân hai tuổi mà thôi, sao tâm hồn đáng dấp đều đã già nua tựa như đã bảy, tám chục tuổi

- Chị, - Thiên Vân nói - Ba và má bảo em đến nói với chị, đã hai năm rưỡi, việc đã qua đều đã qua, chị không thể cứ ở nhà họ Chung, chị nên về nhà mình.

Phấn Vân ngây người, trầm tư

- Nhưng ...

- Nhưng chị đã gả vào nhà họ Chung! - Thiên Vân rất nhanh ngắt lời nàng - Em biết chị muốn nói gì. Nhưng, mỗi một người, mỗi gian phòng, mỗi viên gạch, mỗi cánh cửa, mỗi đồ dùng của nhà họ Chung, đều chỉ có thể mang lại

hồi ức đau khổ cho chị. Trước đây, lúc chị đang đau buồn nhất, cả nhà ta chưa muốn nói với chị. Hiện giờ, chị nên về nhà.

- Tại sao nhất định muốn chị về nhà?.

- Chị - Thiên Vân đứng lại, đôi mắt sáng thẳng thắn nhìn Phấn Vân - Bởi vì, ở nhà họ Chung, thân phận chị là một đứa con dâu, ở nhà họ Hạ, thân phận chị là đại tiểu thư - Phấn Vân khẽ run lên một cái

- Em không thể chùi sạch sự thực - Nàng nói

- Em không muốn chùi sạch. Nhưng, chị mới hai mươi bốn tuổi, chẳng lẽ cả đời sống ở nhà họ Chung như vậy hay sao Chị còn là một thiếu nữ, chị hiểu không? Bất tất phải làm cho mình thành đầu tro mặt muối không có ai sẽ cảm kích chị như vậy! Em nói với chị, chị về nhà đi, quên Chung Văn Tiêu đi Chị nên bắt đầu một đoạn đời mới, lại yêu đương, lại kết hôn!

Phấn Vân sợ hãi run rẩy

- Không. - Nàng nói rất nhanh - Chị không kết hôn nữa, chị cũng không thể lại yêu đương nữa, đều không thể. Nếu chị theo em về, ba má nhất định cố hết sức giúp chị có bạn trai, mong muốn chị tái giá, mà chị, không có thứ dục vọng đó, không có thứ tâm tình đó, Chị cam đành ở nhà họ Chung!

- Chị cam đành ở góa! - Thiên Vân xoắn tít đầu lông mày - Chị biết không? bây giờ là thế kỷ hai mươi, không có biển tiết hạnh khả phong nữa

- Giọng của em giống Khả Tuệ - Phấn Vần nói, nhìn Ni Ni lẫn lẫn đằng trước đằng sau nàng - Cả hai người đều không hiểu chị.

- Không hiểu chị cái gì?

- Không hiểu chị không muốn đóng vai quả phụ. Không hiểu chị không muốn vì đạo đức hoặc một thứ quan niệm nào đó mà ở góa. Mà ... Thiên Vân, em cũng quen biết Văn Tiêu, em biết cảm giác của chị đối với Văn Tiêu, em biết, em nên hiểu rõ hơn bất kỳ người nào! Em là em gái của chị, chúng ta cùng khôn lớn một nơi Từ nhỏ, cái em thích

ăn, chị nhường cho em, cái em thích mặc, chị cũng nhường cho em ... chỉ có Văn Tiêu, chị không ... nhường cho em.

Thiên Vân nhanh chóng ngược mắt nhìn Phấn Vân. Đây là lần đầu tiên, hai chị em đối chọi nhau trần trụi như thế. Trong óc Thiên Vân lập tức vụt qua hình tượng Văn Tiêu, tròn mắt đen láy ấy, mỗi cái nhìn đăm đăm đều khiến người nát lòng. Văn Tiêu là người mà hai chị em đồng thời quen biết trong một bữa tiệc. Phấn Vân lúc đó, đàn giỏi piano, còn học vi-ô-lông-xen, học đàn tranh, thậm chí học đàn tỳ bà. Nhạc cụ trong, ngoài nước, không thứ gì không thích, ca khúc trong ngoài nước, đều có thể thuộc lòng. Điềm tĩnh thanh tao, vui vẻ mà thân thiết. Nàng thích màu sáng: trắng, tím nhạt, lam nhạt, lục non và màu cánh sen. Tối ấy, nàng mặc một bộ quần áo màu cánh sen, trong buổi tiệc nàng trối một bài của "tập chọn lọc ca khúc hấp dẫn" làm cho mọi người điên cuồng lên, cũng làm cho Văn Tiêu điên cuồng lên.

Phải, hồi đó, Văn Tiêu ngày ngày đến nhà họ Hạ. Phấn Vân mỗi ngày lặng lẽ ngồi ở đấy, nghe Văn Tiêu nói chuyện, nhìn Văn Tiêu nói chuyện. Còn Thiên Vân, nàng

mỗi ngày đổi quần áo mới, đổi kiểu tóc ... Hai chị em không ai nói rõ, nhưng trong tiềm thức lại cạnh tranh dữ dội Thiên Vân tin rằng, trừ hai chị em hiểu ngầm ra, ngay cả cha mẹ đều không biết sự vi diệu bên trong đó. Sau đó, có một hôm, Phấn Vân và Văn Tiêu về nhà tuyên bố sắp kết hôn. Lúc bấy giờ, Thiên Vân dường như bị kết án tử hình. Nàng còn nhớ, nàng ngay cả lời chúc mừng cũng không nói, lại xông thẳng vào phòng ngủ, đóng cửa phòng lại, nắm chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi nói khẽ:

- Tôi mong họ chết hết! Tôi mong họ chết hết!

Thiên Vân bỗng rùng mình và sợ hãi. Mong họ chết hết!
Là nàng rửa chết Văn Tiêu ử Không. Nàng ra sức lắc đầu

Phấn Văn đang lặng lẽ nhìn nàng.

- Xin lỗi, Thiên Vân, - Nàng mềm yếu nói, vẻ biết lỗi - Chị biết em không bằng lòng chị nhắc đến việc ấy

Thiên Vân hít sau một hơi, gượng cười

- Chị, việc đã qua chúng ta đừng nhắc đến nữa, chúng ta

bàn về hiện tại, được không? - Nàng kéo tay Phần Vân -
Về nhà đi chị! Chị khiến ba má đều đau lòng! Lại cả bác sĩ
Sở hỏi đến chị vài trăm lượt đấy!

Sở Hồng Chí, vị bác sĩ tâm lý tốt bụng giúp nàng vượt qua
những ngày ban đầu khó mà sống tiếp được.

Mắt Phần Vân hơi ươn ướt, nàng gục mắt xuống, lại nhìn
Ni Ni, nhìn gạch đỏ, nhìn ngọn cỏ nhỏ trong kẽ gạch cửa
quay để trời lên.

- Cho chị thêm ít thời gian nữa - Nàng nói mập mờ - Để chị
nghĩ kỹ cái đã.

- Em cần nhắc nhở chị, người nhà họ Chung không muốn
chị ở lại nhà họ.

Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao Ai đã nói gì với em? Là Khả Tuệ đã nói gì? Hay
là Văn Mục và Thúy Vi đã nói gì?

- Đừng lo, không ai nói gì cả, chỉ là em suy ra mà biết -

Thiên Vân thẳng thắn nói - Chị nghĩ xem, chị trẻ như vậy, lại không có đứa con nào, về danh nghĩa là người nhà họ Chung, trên thực tế quan hệ với nhà họ Chung chỉ có hai tháng gần gũi! nhà họ Chung gia tài cự phú, bà cụ sáng suốt, ghê gớm, hai vợ chồng Văn Mục sẽ nghĩ như thế nào Chưa biết chừng còn cho rằng chị ì ra ở nhà họ Chung, đợi bà cụ qua đời mà chia tài sản!

Phấn Vân kinh hãi thất sắc, mở to mắt, nàng nhìn Thiên Vân.

- Họ nghĩ như vậy ử Họ không thể nghĩ như vậy! Không thể!

- Tại sao không thể? - Thiên Vân vẫn quyết tâm.

- Chị quá ngây thơ Nếu em là vợ chồng Chung Văn Mục, em nhất định nghi ngờ động cơ của chị. Mới hai mươi tư tuổi, có cha có mẹ, tại sao không về? Con dâu, chồng người ta còn sống, còn thường thường không ở nổi nhà mẹ chồng, có mấy ai giống như chị sống ở thời cổ Trung Quốc? Lại ở góa tại nhà chồng! Chị hãy thu những cái bi ai của chị lại đi, dùng lý trí thông minh của chị phân tích một

phen, chị ở lại như vậy, có phải là cái kế lâu dài hay không? Cho dù từ nay về sau không lấy ai nữa, chị cũng về nhà họ Hạ mà ở góa! Ba má rốt cuộc là cha mẹ đẻ, sẽ không ghét bỏ chị, sẽ không nghi ngờ chị mà còn càng yêu chị nhiều hơn nữa

Phấn Vân đờ người rạ Nàng sững sờ nhìn Thiên Vân, Thiên Vân đúng là có lý lẽ. nàng bàng hoàng sợ hãi, hoảng loạn và hoang mang. Nhà họ Chung quả thật hiềm nghi nàng ử Về bên cạnh cha mẹ cũng cần có dũng khí! Cha mẹ nhất định sẽ trăm phương ngàn kế thuyết phục nàng tái giá! Còn cả Sở Hồng Chí, nhất định lại sẽ trăm phương ngàn kế để chữa bệnh cho nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, bỗng thấy được rằng thế giới này tuy lớn, trời đất mang mang, lại không có một cái "nhà" đích thực thuộc về nàng! Thậm chí còn không có một mảnh đất để nàng dung thân!

Nói xong câu chuyện với Thiên Vân, nàng càng thêm bồn loạn, càng thêm bất định. Nàng biết Thiên Vân có ý tốt, chỉ có Thiên Vân nói thẳng thắn với nàng những cái đó, nhà họ Chung dứt khoát không thể "trục xuất" nàng ra khỏi nhà được! Ừ, phải đấy, nàng nên trở về nhà họ Hạ. Nhưng mà

mỗi lần nhìn thấy nàng đều rơi nước mắt. Con người sống trong cái bi ai của mình còn tương đối dễ, sống trong sự thương xót của người khác mới càng khó khăn.

Chia tay với Thiên Vân ở đầu phố, nàng mang Ni Ni đi về nhà họ Chung. Vừa vào cổng, liền nghe thấy một hồi cười nói ầm ĩ, người trong nhà dường như rất nhiều, tiếng cười của Khả Tuệ giòn giã nhất. Từ Đại Vĩ và Cao Hàn đều có mặt. Con ranh Khả Tuệ không biết đang chơi cái trò gì đây. Thúy Vi đang bày trà nước, vẻ mặt "đắc ý" mừng thầm, đánh giá Từ Đại Vĩ và Cao Hàn. Hiếm có khi Văn Mục không đi làm, hoặc giả, ông chủ tâm ở lại nhà, muốn chọn một chàng rể cho con gái Bà cụ nhà họ Chung ngồi trong sofa, đang lắc đầu không hài lòng với Cao Hàn, hỏi thẳng thừng:

- Tóc anh làm sao mà vẫn dài như thế?

Cao Hàn dùng tay vò rối tóc một hồi, cười hì hì nói:

- Cháu đã đi hớt tóc, không dám nói dối bà. Người thợ hớt tóc ấy nhất định là tay nghề không giỏi, cắt đến nửa ngày, không biết sao vẫn không cắt đi được bao nhiêu!

- Anh quả thật đã cắt tóc ử

- Anh ấy quả thật đã hớt tóc! - Từ Đại Vĩ nghiêm chỉ nói đỡ cho Cao Hàn - Đến tiệm hớt tóc thanh nữ!

Cả nhà cười tọ Cao Hàn nhìn xéo Từ Đại Vĩ:

- Cẩn thận, Từ Đại Vĩ, anh sắp chịu sự huấn luyện, lúc ấy, anh sẽ cắt tóc thành một cái đầu hòa thượng, đúng là cực kỳ bảnh. Tôi biết, Khả Tuệ rất thích đầu hòa thượng, phải thế không, Khả Tuệ?

- Trời ơi! - Khả Tuệ kêu ré lên - Từ Đại Vĩ, nếu anh không có tóc ... trời đất! - Nàng dậm chân kêu to - Tôi không thể tưởng tượng anh sẽ xấu như thế nào!

- Khả Tuệ - Văn Mục mở miệng - Con cho rằng cái đẹp của đàn ông toàn là ở đâu tóc hay sao

- Ba - Khả Tuệ nũng nịu nhướn lông mày lên với cha - Ba nên thông cảm, con rất nông nổi, quan niệm thẩm mỹ không đủ sâu, nhìn người từ đầu nhìn đến chân, đầu tiên

là nhìn đầu tóc!

Phấn Vân đi vào nhà, cắt đứt tiếng cười nói ầm ĩ. Nàng vội ẵm Ni Ni từ dưới đất lên, cởi cái dây buộc nó, nói với mọi người:

- Cả nhà tiếp tục nói chuyện, tôi đi lên lầu

- Phấn Vân, - Văn Mục kêu giữ nàng lại - Hà tắt lại một mình lánh ở trên lầu Ngồi xuống chuyện vãn cùng với mọi người không được ử

Phấn Vân liếc nhìn Văn Mục, trong óc còn vẩn vít lời của Thiên Vân, vợ chồng Văn Mục cho rằng nàng ở ì ra ở nhà họ Chung, đợi bà cụ qua đời được chia tài sản? Họ có như thế không? Sẽ nghĩ như vậy không? Văn Mục đưa cho nàng một ly nước dưa hấu ướp lạnh.

- Trời nóng như thế này còn dắt chó đi dạo - ông hỏi, ánh mắt xói vào khuôn mặt trẻ trung xinh xắn của nàng.

Phấn Vân cười cười, không trả lời, đỡ lấy nước dưa hấu, nàng lấy giọng cảm ơn. Con chó nhỏ từ đầu gối nàng nhảy

xuống, lách đến góc nhà, nằm trên mặt đất, thè lưỡi ra thở.

- Ủa! - Cao Hàn bước đến trước mặt nàng, mỉm cười với nàng, rất nhanh nói - Có nhớ được bài hát lần trước không? Khả Tuệ bảo tôi chép nó thành bản nhạc, tôi quả thực đã viết, thông thường không có bản phổ cho piano, nhưng tôi cũng thêm vào, mà tôi còn sửa lại ca từ, viết thành hoàn chỉnh, bà có cần đàn thử xem không?- Chàng sờ nắn khắp người, kêu to - Khả Tuệ, tôi để bản nhạc ở chỗ nào nhỉ?

- Ở trong giỏ xe mô-tô của anh?

- Xin nhờ cô cầm đến đây cho tôi có được không?

- Vâng!- Khả Tuệ cười, chạy ra lấy bản nhạc.

Phấn Vân trừng mắt nhìn Cao Hàn, tôi không có hứng thú đàn, tôi cũng không muốn đàn, nhất là trước nhiều người như thế này, tôi không có chút nào, quả thật không có.

- Bà sẽ thích bài hát ấy, tôi cam đoan với bà - Chàng nói

Khả Tuệ chạy về, giờ cao bản nhạc.

- Nào! Thím Ba, thím đàn xem! - Nàng chạy lại mở nắp piano, đặt ghế đàn ngay ngắn, nghiêng mình kiểu cách với Phấn Vân, dang tay, kéo dài giọng nói - Xin mời ...

Phấn Vân không có cách nào từ chối Nàng không có cách nào từ chối nhiệt tình và hảo ý của hai người trẻ tuổi này. Mà nàng còn hiểu rõ, Khả Tuệ không phải là muốn nàng biểu diễn piano, mà là muốn mượn nàng để làm nổi bật "tài năng" của Cao Hàn. Nàng cầm bản phổ cho piano, đi đến trước đàn ngồi xuống. Khả Tuệ đã nhét ghi-ta vào tay Cao Hàn. Nàng nhìn bản nhạc, đàn dạo một đoạn, lập tức nàng lại bị những nốt nhạc kỳ diệu cuốn hút. Nàng bắt đầu đàn nghiêm chỉnh, hòa với ghi-ta của Cao Hàn. Lần này bản hợp tấu của họ đã đạt đến chỗ nhuần nhuyễn không giống lần trước phải sửa cái này viết cái nọ. Cao Hàn đứng cạnh piano, bắt đầu hát, hoàn toàn không lúng túng, rõ ràng rất quen với biểu diễn, tiếng hát du dương lay động lòng người. Phấn Vân kinh ngạc phát hiện, chàng đã sửa đổi rất nhiều lời cũ, ca từ ấy biến thành:

Cũng từng đếm giọt mưa trước song,
Cũng từng đếm lá rơi trước cửa,
Đếm không rõ, đếm không rõ, là dấu vết yêu:
Tụ cũng khít khao, tan cũng khít khao
Cũng từng nghe sóng biển hít thở,
Cũng từng nghe tiếng cuốc khế gào,
Nghe không rõ, nghe không rõ là tiếng thầm yêu:
Hồn cũng khít khao, mộng cũng khít khao
Cũng từng hỏi tin dòng nước chảy,
Cũng từng hỏi nẻo mây trắng bay,
Hỏi không rõ, hỏi không rõ tình tự yêu:
Gặp cũng khít khao, biệt cũng khít khao!

Tiếng đàn và tiếng hát đến đây đều có bước chuyển gấp,
ca từ và giọng điệu biến đổi, bỗng từ êm dịu biến thành
mạnh mẽ, từ chậm chạp biến thành nhanh chóng, từ triền
miên biến thành hùng hồn:

Khít khao lại khít khao

Khít khao lại khít khao

Cái đi đã mất! cái đến hãy tìm

Đừng lại đem cánh cửa lòng mình khép chặt,

Cứ thoả dạ hát vang, cười vui, ngần ngại chi!

Cao Hàn hát xong, đầy nhà tiếng cười tiếng vỗ tay tiếng hoan hô Phấn Vân rất nhanh đóng nắp piano lại, bị chấn động, nàng không tự chủ trôn trôn nhìn Cao Hàn. Nàng tin rằng cả nhà trừ nàng không có người nào nghe rõ ca từ, bởi vì nó vừa vắn vừa bạch thoại, tiết tấu đoạn về sau lại rất nhanh. Nàng nhìn sững Cao Hàn, lập tức, nàng phát hiện Cao Hàn cũng không kiêng dè trôn trôn nhìn nàng. ánh mắt ấy vừa thâm trầm vừa cổ quái, vừa dịu dàng, vừa trong sáng ... Nàng lo sợ đứng lên, rất nhanh rời khỏi piano, đến bên bàn ăn rót cho mình một ly nước đá.

- Cao Hàn! - Khả Tuệ kêu lên, chạy lại, lắc tay Cao Hàn -
Hát cho chúng tôi nghe bài gì nữa đi, hát cho chúng tôi nghe một bài nữa! Mọi người đều thích nghe anh hát, có phải không, bà?

Phấn Vân đặt ly xuống, quay người, nàng muốn chuồn lên lầu. Mới đi được hai bước, nàng nghe thấy tiếng Cao Hàn:

- Nếu đều thích nghe tôi hát, thì đừng người nào rời khỏi phòng!

Phấn Vân lại một lần nữa ngạc nhiên. Nàng dừng chân lại, dựa vào tay vịn ghế tựa, ngẩng đầu nhìn Cao Hàn. Cao Hàn không hề nhìn nàng, chàng cúi đầu xuống cây đàn. Từ Đại Vĩ khẽ hứ một tiếng, từ sofa đứng lên. Cao Hàn giờ một chân ra, Từ Đại Vĩ suýt nữa ngã lộn nhào

- Anh làm cái gì thế?- Chàng phẫn nộ hỏi

Cao Hàn nhìn anh cười

- Anh muốn đi, anh ráp tâm không nể mặt tôi Anh không nể mặt tôi, coi như không nể mặt Khả Tuệ! Không nể mặt Khả Tuệ, coi như không nể mặt toàn gia họ Chung!

Khả Tuệ nhìn Cao Hàn, lại nhìn Từ Đại Vĩ.

- Từ Đại Vĩ, - Khả Tuệ huơ tay với Từ Đại Vĩ - Ngồi yên, ngồi yên. Anh muốn uống gì, ăn gì, tôi bưng đến cho anh!

- Tôi muốn ... - Từ Đại Vĩ hàm hực kêu lên - vào nhà vệ sinh!

- Ủa!- Khả Tuệ đỏ bừng mặt, người cả nhà lại cười lên.

Phấn Vân không tiện rời đi, dù lời của Cao Hàn là nhằm vào ai chẳng nữa, nàng đều không tiện lui ra khỏi cảnh gia đình tụ họp náo nhiệt này. Nhưng nàng vẫn lết rết đến góc nhà, ở đấy có một cái ghế đầu thấp, nàng ngồi xuống. Ni Ni chạy đến bên chân nàng cọ xát. Nàng ôm Ni Ni lên, vui cầm vào đám lông trắng mềm mềm của nó.

Cao Hàn lại hát. Chàng hát bài "Cách nhà năm trăm dặm", hát bài "Đường làng quê", hát bài "ánh mặt trời chiếu trên vai tôi", hát bài "Tôi không hiểu sao lại yêu anh" ... chàng cũng hát một số bài ca nghịch ngợm do mình sáng tác, khiến Khả Tuệ vừa cười vừa kêu vỗ tay ... Chàng trước sau không nhìn Phấn Vân lần nào nữa. Sau đó Phấn Vân ôm Ni Ni đứng dậy, nàng quả thật muốn đi. Bỗng nàng nghe thấy Cao Hàn hát một bài nàng chưa từng nghe:

Đừng để tôi sợ hãi như vậy,
Lo rằng em sẽ lặng lẽ rời đi,

Đừng hỏi tôi tại sao
Bỗng nhiên để lạc mất mình!
Đừng để tôi hoảng hốt như vậy,
Lo rằng em sẽ đột ngột biến đi,
Bảo tôi hãy nên làm thế nào,
Mới chùi sạch âu sầu trên khuôn mặt em ...

Nàng vực đầu, ôm chặt Ni Ni, nàng dường như vùi má vào trong đám lông dài của Ni Nị Nàng không nói lời cáo từ với người trong nhà, chỉ đi thẳng lên lầu Không ai giữ nàng lại, cũng không ai chú ý đến nàng. Cao Hàn vẫn nẩy dây đàn, hát bài hát của chàng:

Tại sao không quay đầu tươi tỉnh mỉm cười,
Để phiền não thấy đều trút sạch?
Tại sao em không dừng bước chân?
Để tiếng hát của tôi lưu em lại!

Nàng rẽ ngoặt, hoàn toàn không nhìn thấy bóng người bên dưới lầu, khẽ thở dài một tiếng, nàng tiếp tục đi về phía trước. Nhưng nàng nghe thấy bên dưới lầu có tiếng dứt phụt, tiếng hát ngừng, tiếng ghi-ta cũng ngừng. Khả Tuệ kêu lên:

- Làm sao thế?

- Dây đứt rồi! - Tiếng buồn bực của Cao Hàn - Cô không bảo quản tốt ghi-ta của cô!

- Là anh đàn quá mạnh - Khả Tuệ đang nói - Sao vậy Ngón tay bị thương hả? Cho tôi xem! Để tôi xem!

- Không việc gì! Không việc gì! - Cao Hàn kêu lên - Mặc nó.

- Để tôi xem xem! - Khả Tuệ càng cố chấp.

Cao Hàn bực dọc nói:

- Tôi nói không việc gì là không việc gì!

Phấn Vân đi đến cửa phòng mình. Nàng đóng cánh cửa, ngăn tiếng cười vui kêu la ồn ào dưới lầu lại ngoài cửa. Nàng đi đến trước bàn trang điểm, lười nhác ngồi xuống. Trên bàn trang điểm để một tấm ảnh phóng đại của Văn Tiệp. Nàng cầm khung kính lên, dùng tay khẽ sờ mặt Văn

Tiêu, kính lạnh ngắt, mặt Văn Tiêu lạnh ngắt. Nàng dựa má trên tấm kính, để nước mắt từ từ chảy xuống, chảy xuống, chảy xuống. Nàng âm thầm khóc như trong lòng nàng vẫn vang lên tiếng hát của Cao Hàn:

Khít khao lại khít khao

Khít khao lại khít khao!

Nàng lắc đầu, khổ não chơi với lắc đầu Cao Hàn, anh không hiểu, cõi lòng vui vẻ trẻ trung của anh đã bao giờ trả qua chuyện sinh ly tử biệt? Bàn việc binh trên giấy còn gì dễ bằng! "Tình đến chỗ sau không thể biệt ly, sống cũng theo nhau, chết cũng theo nhau!" Đó mới là "tình"! Người xưa từ lâu đã có câu "Hỏi thế gian tình là cái gì? Khuyên người đời hứa với nhau sống thác", từ lâu đã viết hết về chữ "tình" rồi Không có câu nào hay hơn nữa

Một lát, nàng đặt khung kính xuống, lại nhớ đến lời Thiên Vân bảo nàng về nhà. Bỗng nhiên nàng có một ý nghĩ rất đáng sợ, lúc Văn Tiêu vừa mới chết nàng cũng có ý nghĩ "hứa với nhau sống thác", "sống cũng theo nhau, chết cũng theo nhau!" Nàng bỗng giật mình vội vàng lắc đầu cố

xua ý nghĩ ấy đi Nàng còn nhớ, sau khi Văn Tiêu qua đời, nàng đã chẵn ba ngày không ăn uống, nhất tâm muốn chết. Sở Hồng Chí vội chích thuốc an thần cho nàng. Sau đó là Thiên Vân gọi tỉnh nàng. Thiên Vân lay bả vai nàng rống to kêu to với nàng:

- Chị có cha có mẹ, nếu chị muốn chết, chị là quá bất hiếu, quá bất hiếu! Giả dụ chị có mệnh hệ nào, bức ba má đau đớn không muốn sống, em sẽ hận chị suốt đời! Hận chị suốt đời!

Nàng tỉnh lại, Thiên Vân lay gọi nàng. Trong phút ấy, nàng rất cảm kích Thiên Vân nói lời chân tâm với nàng. Nếu đổi vị trí mà xử trí, nàng có dũng khí nói mấy câu ấy như Thiên Vân hay không? Nếu ban đầu Văn Tiêu lựa chọn Thiên Vân, hoặc giả anh ấy sẽ không chết ... Nàng chờ người, nghĩ đến mà bàng hoàng thảng thốt.

Nàng ở lì trong phòng không biết bao lâu, bỗng có người gõ cửa. Khuôn mặt nàng vừa gầy vừa tiều tụy, Mắt vừa ướt vừa kinh hoàng, trên má ngấn lệ vẫn còn ... Nàng không muốn người nhà họ Chung nhìn thấy nàng rơi nước mắt, nàng vội dùng tay áo chùi mắt. Chưa kịp nói, cửa

phòng đã mở. Người đứng ở cửa, không phải u Hà, không phải bà cụ, cũng không phải Khả Tuệ, mà là Văn Mục. Nàng hơi sửng sốt.

- Phấn Vân, - Văn Mục nhìn nàng - Nên xuống lầu ăn cơm trưa đi! - ông dịu dàng nói, ông có đôi mắt rất giống Văn Tiêu, sau đen, lóa lên ánh sáng mờ mờ.

Nàng gật đầu, không nói một câu lau sạch má, đi về phía cửa

ông dùng tay chống trên cửa, ngăn nàng lại

- Nghe tôi nói đôi câu rồi hãy xuống dưới lầu - ông nói, chăm chăm nhìn nàng.

Nàng bối rối ngẩng đầu lên.

- Cao Hàn còn ở bên dưới - ông nói, giọng trầm thấp - Khả Tuệ rất ngây thơ, ngây thơ đến gần như ngốc nghếch. Nhưng tôi không ngây thơ, cũng không ngốc nghếch. Vì Khả Tuệ, thím có thể đáp ứng một yêu cầu của tôi cách ly Cao Hàn xa một chút được không?

Nàng lùi lại hai bước, sắc mặt càng tối tăm tiều tụy. Nhíu mày, không nhìn Văn Mục, nàng ấp úng nói:

- Tôi ... tôi không xuống, tôi cũng không đối

- Không được - Văn mục nhất quyết - Thím phải xuống ăn cơm, thím đã đủ gầy, đủ xanh rồi! Cứ tiếp tục như vậy, thím sẽ chết.

Nàng mở to mắt nhìn ông, không nói nữa, nàng từ từ đi xuống lầu

QUYỀN DAO

Tình không phai

Chương 6

Cao Hàn ngồi trong căn nhà nhỏ của chàng, trên bàn chất đầy sách y: giải phẫu học, dinh dưỡng học, máu, tuần hoàn ... cấu tạo cơ thể ... Trong lòng chàng không có y học, chàng tự hỏi sao mình lại thi vào đại học Y Chàng biết mình không thể trở thành một thầy thuốc giỏi Lúc giải phẫu cơ thể người, chàng bình tĩnh dùng dao rạch, bình tĩnh đến mức, giáo sư khen chàng không hết lời, các bạn đồng học đều mến mộ sự trấn tĩnh của chàng. Nhưng hễ tan học chàng lại xông vào nhà tắm ói mửa thốc tháo, chần một tuần chàng không thể ăn thịt. Sau đó chàng chỉ nói một câu với Cao Vọng em chàng:

- Anh tin rằng, anh có thể khống chế mình, không cho phép nhược điểm về tình cảm bộc lộ ra!

- Bởi vì anh là nhạc sĩ. Anh đã đem rất nhiều cái không cân bằng chứa chất trong nội tâm viết thành bài hát, cho nên ca từ của anh giàu tính hơn so với người khác!

Đó là sự thật mà Cao Vọng đã hiểu anh. Cao Vọng học khoa Sử. Cao Hàn không hiểu một người con trai học khoa Sử mai đây chuẩn bị làm gì? Giỏi lắm là làm nhà sử học hoặc giáo sư Cao Vọng từng cười nói:

- Kỳ thực cái mà hai chúng ta học là cùng một môn, anh suốt ngày nghiên cứu loài người sống như thế nào, em suốt ngày nghiên cứu loài người chết như thế nào!

Ha! Chàng thích Cao Vọng, quý Cao Vọng! không chỉ bởi chàng là anh của Cao Vọng, mà bởi Cao Vọng có chất hài hước, có gien âm nhạc, còn có năng lực phân tích tính cách con người

Cao Hàn ngồi trước bàn viết. Chàng không nghiên cứu bài học mà đẩy tất cả sách vở ra, chàng sáng tác ca khúc trên tờ giấy kẻ khuôn nhạc, cầm ghi-ta nẩy đi nẩy lại, trên ghi-ta có hình mình sư tử mặt người Cao Vọng có dấu hiệu là kim tự tháp. Ban nhạc của họ chọn tên "Người Ai Cập", là

kiệt tác của hai anh em họ Cao Cao Hàn nhìn "Người Ai Cập" từ quan điểm y học, Cao Vọng nhìn "người Ai Cập" từ quan điểm sử học, đều thấy được rằng người cổ xưa đó có chỗ không thể tưởng tượng nổi

- Làm sao có thể tạo ra kim tự tháp? làm sao có thể tạo ra tượng mình sư tử mặt người? Đúng là không phải sức của "người" có thể hoàn thành được!

- Cho nên đến nay, có một học thuyết cho rằng ban đầu từng có người ở hành tinh bên ngoài đến trái đất, giúp đỡ loài người hoàn thành rất nhiều công trình loài người không thể hoàn thành nổi. Chứng cứ lớn nhất trong số đó là kim tự tháp!

- Không, - Cao Hàn nói - Anh không tin có người ở hành tinh bên ngoài. Những cái đó đúng là con người làm. Điều đó chứng minh một việc sức mạnh của con người là không có cách nào đo lường được. Sức mạnh và ý chí của con người càng đáng sợ hơn.

- Người Trung Quốc từ lâu đã có một câu thành ngữ - Cao Vọng nói - "Nhân định thắng thiên"! Ngay cả trời cũng có

thể chiến thắng, còn có việc gì làm không nổi

Ngay sau đó, ban nhạc "Người Ai Cập" thành lập. Anh em Cao Hàn, Cao Vọng thành trụ cột của đoàn. Ban nhạc của họ tương đối có tiếng tăm. Nhưng, gần đây, Cao Hàn đã tung liền ba cuộc trình diễn.

- Này, anh Hai - Cao Vọng nhìn Cao Hàn, chàng đang ngồi trên bệ cửa sổ nghiên cứu bản cạ Hai anh em có chung một gian phòng, dường như coi bài hát quan trọng hơn bài học - truyền hình Trung ương mời chúng ta lên truyền hình. Anh rút cuộc nhận hay không nhận?

- Có phải do chúng ta quyết định hát bài gì hay không? Hay là nhất định phải hát "ca khúc làm sạch" hoặc "ca khúc yêu nước"?

- Đương nhiên hát bài hát của bản thân chúng ta thì hoàn toàn không có cách nào biểu hiện! - Cao Vọng nói

- Thế thì nhận! Đó là điều kiện, em phải nói trước với họ!

- Làm ngoại giao vẫn là việc của anh, sao lại giao cho em?

- Trong lòng anh không được vui Về sau việc của ban nhạc đều giao cho em.

- Giao cho em làm cũng được thôi nhưng lúc tập hát anh có đến không?

- Đương nhiên đến!

- Đương nhiên đến? Anh đã hai lần không đến rồi! - Cao Vọng la lên - Chung Khả Tuệ bắt mất hồn của anh đi rồi ...

Cao Hàn sững sờ đang viết phải dừng lại

- Em nói cho anh biết, - Cao Vọng tiếp tục - Từ Đại Vĩ trước khi nhập ngũ, hẹn em đến nói chuyện một buổi tối

- Ủa - Cao Hàn nghi ngờ ngẩng đầu lên - Anh ta không tìm anh nói chuyện, tìm em nói chuyện làm cái gì?

- Anh ta muốn em chuyển lời nói với anh mấy câu

- Vậy hả? - Chàng hăm hừ.

- Anh ta nói, Chung Khả Tuệ bề ngoài cứng rắn, thực tế mềm yếu, hoàn toàn là một bông hoa nhỏ trong nhà kính, được bảo hộ quá kỹ. Anh ta nói, nếu anh nghiêm chỉnh theo đuổi, anh ta cũng không có lời gì để nói, mọi người thử bản lĩnh coi. Nếu anh chỉ là chơi đùa mà thôi, có thể buông Chung Khả Tuệ được hay không?

Mặt Cao Hàn lạnh đi. Chàng ôm ghi-ta, khảy dây loạn xạ, buồn bực hỏi:

- Em trả lời thế nào

- Em nói, việc của anh Hai, em quản không nổi! Huống chi đây là một vấn đề lớn, chưa đến bước quyết định cuối cùng không ai biết trước được! Tiểu Ngũ với Tô Bội Bội, ban đầu là chơi đùa mà giờ thành nghiêm chỉnh đó sao

- Trả lời hay đấy! - Cao Hàn nhảy người lên, quăng ghi-ta xuống, đến tủ vách lấy một chiếc sơ mi sạch, bắt đầu thay áo

- Lại muốn đi - Cao Vọng hỏi - Nếu nhận lời truyền hình

Trung ương lên tiết mục, tối nay không luyện hát không xong.

- Anh biết rồi! Anh đúng giờ sẽ đến, em giúp anh mang ghi-ta đi

- Nếu anh đến nhà Chung Khả Tuệ, em không dám tin chắc vào anh. Em không hiểu anh tại sao mỗi lần có thể ở nhà họ Chung muộn đến thế? Trong nhà người ta vừa có già, vừa có trẻ, anh không thấy gò bó ử Như vậy, em xem Chung Khả Tuệ rất có hứng thú đối với ban nhạc, sao anh không hẹn nàng đi ra ngoài

Cao Hàn gài nút áo, nhìn xéo Cao Vọng, rất bồn chồn nhưng âm thầm ghìm nén.

- Hẹn không chịu ra! - Chàng buồn bực nói

- Hẹn không chịu ra - Cao Vọng la lên - Sao lại có thể thế được? Anh ngồi im đừng động đây, em gọi điện thoại thay anh hẹn, em không tin rằng nàng không chịu ra! - Anh thò tay nhắc ống nói - Số điện thoại bao nhiêu Em quên mất rồi!

Cao Hàn nhảy tới, cướp ngay lấy ống nói

- Em bớt thay anh làm bất kỳ việc gì đi! - Chàng kêu lên, mặt đỏ bừng.

- Làm sao thế? Anh uống lộn phải thứ thuốc gì đấy - Cao Vọng có phần nóng, cũng rống lên - Em có ý tốt, giả sử anh coi chuyện giao du với bạn gái quan trọng hơn ban nhạc thì chúng ta sẽ dứt khoát giải tán!

- Giải tán thì giải tán! Cao Hàn cũng nóng, kêu còn to hơn Cao Vọng - Tôi nói cho chú biết, Cao Vọng, sớm muộn cũng phải giải tán. Trên thế giới không có ban nhạc nào duy trì được một đời!

- Đó là anh nói phải giải tán đấy nhé! - Cao Vọng nhảy lên, cũng đến tủ vách lấy sơ mi - Thôi! Chúng ta cũng đừng nhận tiết mục của đài truyền hình nữa Tôi dứt khoát đi thông báo từng người một, phải giải tán cho sớm! Dù sao anh cũng không có lòng nào luyện hát, không có lòng nào nhận lời mời của người khác! ... - Anh bấu môi khinh miệt với Cao Hàn - Tôi quả không ngờ rằng Chung Khả Tuệ lại

có ma lực lớn đến thế! Tiểu Ngũ cũng giao du với bạn gái, tôi cũng giao du với bạn gái, "Người Ai Cập" chúng ta không người nào không giao du với bạn gái, không ai sẽ giao du đến biến thành đồ bị thịt như anh. Đúng là mất mặt!

Cao Hàn xông lại, túm lấy áo Cao Vọng, gân xanh trên trán chàng giật giật, dữ tợn mà u uất.

- Cao Vọng, mày dám nói tao bị thịt?

- Anh là đồ bị thịt! - Cao Vọng không chịu thua la lên - Từ khi quen cô ta trong vũ hội của Tô Bội Bội, anh theo đuổi hơn nửa năm, càng theo đuổi càng thảm khốc! Tôi không biết anh đang làm cái trò gì! Tôi chỉ biết anh bị thịt! Bị thịt đến ngay cả khí khái đàn ông cũng không có, bị thịt đến ...

- Coi chừng! - Cao Hàn rống to - Tao sẽ nện mày!

- Anh cũng coi chừng. - Cao Vọng rống trả lại - tôi cũng muốn nện anh!

Giữ lúc hai anh em cãi nhau thì cửa phòng bật mở, bà Cao

xông tới la lên:

- Hai anh em mày muốn làm gì thế? Nếu muốn đánh nhau, ra bãi đất trống bên ngoài nhà mà đánh! Nhà chúng ta không phải là nhà giàu có, đánh vỡ đồ vật mua không nổi! Đi đi đi! ra bãi đất trống mà đánh nhau!

Cao Hàn nhìn mẹ, lại nhìn Cao Vọng, ỉu sù bỏ tay xuống. Chàng tự biết lỗi, đau đớn trong lòng. Chàng đứng thẳng người lên, nhìn thẳng Cao Vọng.

- Đừng giải tán ban nhạc. "Người Ai Cập" tổ chức được không dễ, mọi người đều như anh em, sao có thể giải tán?

- Nói thế còn nghe được - Cao Vọng cười - Thế thì anh tới nay có chán đến không? Tám giờ, ở nhà Tiểu Ngũ!

Chàng sững sờ.

- Muộn nhất chín giờ anh đến!

- Chín giờ? có muộn quá không? Nửa đêm khuya khoắt làm ồn, lát giềng sẽ nói cho đấy! Một giờ đối với anh

quan trọng thế à?

- Phải - Chàng cắn chặt răng - Tôi đủ bị thịt rồi! Tôi đủ bị thịt rồi! Tối nay, tôi cần xoay chuyển cục diện này, tôi cần chứng tỏ mình! Phải, Cao Vọng, một giờ hôm nay đối với tôi rất quan trọng!

Sự trịnh trọng và tha thiết trong giọng nói của chàng khiến Cao Vọng ngạc nhiên. Anh trân trân nhìn Cao Hàn cầm áo khoác lên, rào bước xông ra cửa Bà Cao đuổi theo đằng sau hỏi:

- Có phải mày lại không về ăn cơm tối không?

Cao Vọng kéo mẹ lại, cười

- Anh ấy đương nhiên không về ăn cơm tối! Nhà họ Chung đã đưa anh ấy vào trong dự toán những suất ăn cơm rồi!

- Thế là ý thế nào - Bà Cao không hiểu!

- ý thế nào à? - Cao Vọng cười - Má à, ý là má có thể muốn có con dâu Anh Hai chúng ta, gần đây mỗi tối đều

có mặt ở nhà họ Chung.

- Chung Khả Tuệ? Là bạn đồng học?

- Bông hoa của năm thứ hai khoa Ngoại văn! Người theo đuổi nhiều đến một đại đội! Má sớm muộn cũng sẽ gặp!

- Rất khó theo đuổi ử - Bà Cao lo lắng nói - Tao xem anh mày theo đuổi khá là khổ cực, một kỳ nghỉ hè, ít nhất gãy mất đến mấy kí!

- Để anh ấy ném khổ cực một chút cũng tốt, nếu không khổ cực, anh ấy cũng sẽ không quý tiếc! - Cao Vọng nói, cũng cầm áo khoác lên, đi ra phía ngoài nhà - Con chỉ là có phần không hiểu được, Chung Khả Tuệ đối với anh Hai vẫn sùng bái, thì tại sao anh Hai lại theo đuổi đến thảm khổ như vậy!

Anh đi ra khỏi cửa phòng, bà Cao nhìn anh.

- Xem chừng, mày cũng không về ăn cơm tối

- Vâng.

Bà Cao gật gật đầu

- Đi đi! - Bà cười một cách đau khổ. - Con cái khôn lớn một cái nhà lại thành cái khách sạn! Sự thực, còn đơn giản hơn khách sạn.

Cao Vọng nhìn mẹ vẻ biết lỗi nhưng vẫn chạy đi

Cao Hàn lại đến nhà họ Chung. Suốt kỳ nghỉ hè, chàng đến nhà họ Chung rất chăm, giống như có một sức hút vô hình rất lớn, hút chàng đến. Mỗi lần Cao Hàn đến, Khả Tuệ cười đón tiếp, Thúy Vi hàn huyên này nọ, Văn Mục lạnh lùng xem xét, bà cụ mặc nhiên tiếp nhận ... mà Phần Vân thì sao Phần Vân khó mà gặp được, trừ phi đến giờ ăn cơm tối, nàng tuyệt đối không xuống dưới lầu, lúc ăn cơm cũng mắt không nhìn nghiêng. Nàng hiếm có khi cười, hiếm có khi nói, càng hiếm có khi nhìn chàng một lần. Chàng tồn tại hay không, dường như không chút quan hệ đối với nàng. Nhưng, chàng đã mỗi ngày càng thêm khát vọng thiết tha, sắp muốn nổ tung. Sao lại có người phụ nữ lạnh lùng như vậy? Sao lại có người phụ nữ cố chấp trong cô độc như vậy! Sao lại có người phụ nữ tai ác

như vậy Sao lại có ... Trời đất! Chàng hung dữ hít hơi, sao lại có người phụ nữ có linh tính, trang nhã, phiêu dật, thoát tục, xinh đẹp lay động lòng người như vậy Chàng sắp muốn điên lên. Chàng quả thật thấy được rằng mình sắp muốn điên lên!

Khả Tuệ đang một mình ngồi ở trong phòng khách, chân trần, ngồi xếp bằng tròn, mắt nhìn xuống ngực, chắp hai tay ngồi giữa sofa Cao Hàn ngạc nhiên nhìn nàng và hỏi:

- Cô đang làm gì thế?

- Ngồi thiền! Một thứ Yoga! - Nàng cười cười, nhảy xuống đất, chạy thẳng đến bên chàng, nhìn đồng hồ tay - Anh đến trễ, anh nói ba giờ đến, bây giờ gần bốn rưỡi rồi, con người anh sao lại không có quan niệm thời gian như thế? Đợi đến nỗi tôi nóng ruột chết đi được, cứ quay loạn khắp nhà, quay đến nỗi bà nội nhức đầu, bà nội nói, nếu cháu buồn bực, ngồi xếp bằng tròn như thế này, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm không có tạp niệm, thì sẽ không buồn bực nữa Cho nên, tôi "ngồi thiền" ở đây! - Nàng nói một hơi giống như rót nước, tiếng trong lạnh lạnh, giống như một hồi chuông bạc.

Chàng cắn môi

- Hữu hiệu không? - Chàng hỏi

- Cái gì hữu hiệu

- Ngồi thiền?

- Không có hiệu quả! - Lòng mi nàng nhướng lên, đôi mắt trong vắt như nước.

- Sao vậy

- Bởi vì a ... bởi vì ... - Nàng kéo dài giọng, nhìn chàng -
Bởi vì tôi "tâm có tạp niệm"!

Tim chàng đập mạnh, nhìn Khả Tuệ, nhìn phòng khách, trong phòng khách trừ họ không có ai cả, rõ ràng, mọi người đều có ý lánh đi Còn Phấn Vân, Phấn Vân chưa đến giờ ăn cơm tối thì sẽ không xuống dưới lầu Chàng nhìn Khả Tuệ, cái cười ngọt ngào biết bao, đôi mắt dịu dàng biết bao, cái ngây thơ e thẹn mà lại thanh thản biết bao ...

Chàng bỗng thấy được rằng mình rất ti tiện, ti tiện tột độ! Cao Hàn ơi Cao Hàn, chàng thầm kêu gọi mình, nếu mày lợi dụng một người con gái trong sạch thẳng thắn như vậy để làm "nhịp cầu", mày đúng là đáng xấu hổ! Vừa đáng xấu hổ vừa ti tiện! Mày sao có thể lừa dối nàng? Sao có thể để nàng và mỗi bạn bè thân thích đều hiểu lầm? Mày nên nói với nàng, mày nên ơ rỗi với nàng ... hoặc giả - tìm chàng càng đập điên cuồng - hoặc giả, nàng sẽ giúp đỡ mày! Nàng lương thiện biết bao, nàng nhiệt tình biết bao, nàng từng nói:

"Người ta nên vì người đang sống mà sống, không nên vì người đã chết mà cũng chết!"

Nàng từng nói như vậy Phải, nàng từng nói Chàng trân trân nhìn nàng, tha thiết trong mắt, mang một thứ khát vọng mạnh mẽ biết bao Khả Tuệ bị chàng nhìn đến đỏ mặt tía tai, ngay cả hơi thở cũng gấp lên.

- Anh làm cái gì thế? - Nàng đẩy chàng, nửa phần xấu hổ, nửa phần nùng nịu - Chưa nhìn thấy tôi bao giờ sao, nhìn người ta chăm chăm như thế làm cái gì? - Nàng dùng ngón tay vén chân tóc - Thấy không giống với bình

thườngng ử Tôi sáng sớm đi sấy tóc, cắt ngắn đi khá nhiều
Mà tôi nói tôi như vậy xem ra có phong thái hơn. Anh thấy
đúng không?

Thật có lỗi! Chàng nghĩ, thực sự chàng không chú ý đến
nàng đổi kiểu tóc gì.

- Sao lại không nói - Nàng lại đẩy chàng - Anh hôm nay có
hơi đặc biệt và đầy thần bí thế để làm gì?

Chàng hít sâu một hơi, thò tay nắm lấy tay nàng. Sắc mặt
chàng biến thành vừa nghiêm túc vừa trịnh trọng, tiếng
chàng lại ập a ập ứng.

- Khả Tuệ - Chàng ập ứng - Tôi ... có một số chuyện muốn
nói với cô Cô ... ngồi xuống được không?

Nàng ngồi xuống, dựa sát vào bên người chàng, trong mắt
nàng cháy rực mong đợi, khóe miệng hé nét cười, khuôn
mặt tỏa ra niềm vui thanh xuân và ánh sáng hạnh phúc.
Chàng trân trân nhìn nàng, nói không ra lời

- Nói đi! - Nàng thúc giục, chớp chớp mi mắt.

- Khả Tuệ, Khả Tuệ ... - Chàng cắn chặt răng, nghiêng răng. Chàng quả thật hận mình, chỉ một câu nói rất đơn giản: Khả Tuệ, chúng ta chỉ là bè bạn bình thường, mọi người đừng dẫn sâu vào nữa ... Không được, không được, Khả Tuệ, người tôi yêu không phải là cô, người theo đuổi cũng không phải là cô ... cũng không được! Chàng đưa đẩy tròn mắt, lòng rối bời, nhưng lại không nói ra lời

- Anh rốt cuộc muốn nói với tôi cái gì? - Nàng thấp giọng, rất thấp giọng hỏi, dịu dàng, rất dịu dàng hỏi Má nàng dựa gần chàng, sợi tóc dường như phất trên mặt chàng - Anh nói đi, nói đi! Anh là cầm tinh sư tử, sư tử làm sao lại biến thành có rụt thế? Anh nói đi! - Nàng khuyến khích.

- Tôi không cầm tinh sư tử - Chàng khẽ hăm hứ - Tôi cầm tinh ốc sên.

- Cầm tinh ốc sên? - Nàng lại sững sờ - Tại sao cầm tinh ốc sên?

- Ốc rụt vào trong vỏ! hèn nhất! bị thịt!

- Làm sao thế? - Nàng cầm lấy bàn tay chàng - Anh đang tức giận, phải vậy không? tôi có cảm giác, anh đang tức giận!

Phải, chàng đang tức giận, tức giận với mình, hết sức tức giận.

Chàng cắn môi, cau mày, mặt đầy vẻ giận dữ. Nàng đưa mắt lên dò xét chàng, cái tay nhỏ mềm ấm của nàng vẫn trên bàn tay chàng.

- Khả Tuệ - Chàng cuối cùng vọt ra một câu - Có thư của Từ Đại Vĩ không?

- Ủa! - Nàng khẽ kêu một tiếng, thở ra một hơi dài, vẻ tươi cười lập tức hiện ra. Nàng kêu lên - Trời đất ơi, anh tức giận từ nãy đến giờ, là vì cái thư của Từ Đại Vĩ. Tôi nói vho anh biết, tôi thề, tôi chỉ trả lời một lá, cũng không viết lời gì quan trọng. Nếu anh quả thật tức giận dữ đến thế, ...

- Nàng cup lông mi xuống, có phần thẹn thùng, má ửng hồng lên - Tôi từ nay trở đi không trả lời thư anh ta nữa là xong.

Cao Hàn lại hít sâu một hơi, hồng hết cả! Làm sao càng nói càng trệt lất thế này! Chàng nhìn sửng nàng, mặt nàng càng đỏ ửng, mắt càng sâu thẳm, nét cười ở khóe miệng nồng nàn như say. Chàng nuốt nước bọt một cách khó khăn, đang muốn nói gì, có một hồi chuông nhỏ "leng keng leng keng" quen thuộc làm chàng giật mình quay đầu lại và nhìn thấy Ni Ni mồm ngậm cuộn len từ trên cầu thang lao như bay xuống, lông toàn thân đều tóc lên. Phấn Vân, Phấn Vân hiếm khi gặp được, đang đuổi gấp đằng sau, miệng không ngớt kêu khê:

- Ni Ni! Đừng giỡn với tao nữa! Trả tao cuộn len đây! Ni Ni! Ni ... - Nàng vội lùi bước khi nhìn thấy Cao Hàn và Khả Tuệ thân mật sát vào với nhau. Nàng đờ người, quay mình chuẩn bị lên lại lầu.

Cao Hàn nhanh chóng bật nảy người lên, luồn tới ẵm Ni Ni từ dưới đất lên, đi lại, chàng đưa Ni Ni cho nàng.

Phấn Vân chìa tay đỡ Ni Ni, lập tức, nàng giật mình kinh sợ, bởi vì Cao Hàn nhanh như chớp đã nắm lấy cổ tay nàng. Ni Ni và tay vịn cầu thang che lấp họ. Chàng nắm tay nàng rất chặt rất chặt, nắm đến nàng phát đau lên.

- Khả Tuệ, - Cao Hàn kêu, trong óc rất nhanh xoay chuyển ý nghĩ, phải tách Khả Tuệ ra! Mối chàng hơi run lên, trái tim chàng đập mạnh, chàng thấy mình hết sức ti tiện. Nhưng chàng biết, nếu chàng bỏ qua cơ hội này, chàng có thể vĩnh viễn Không có cơ hội nào nữa. Trái tim đập mạnh và sự tha thiết tựa như phát lớn tiếng nói - Cô có thể đi pha cho tôi một ly nước chanh không? Tôi đến nhà cô nửa ngày, một hộp nước cũng không có uống!

- Ủa! Tôi quên mất! - Khả Tuệ ngây thơ kêu, vui mừng và hạnh phúc vẫn vây chặt lấy nàng, nàng không phát hiện hai người đứng ở chân cầu thang có bất kỳ cái gì khác lạ. Nàng nhanh nhẹn chạy vào nhà bếp.

- Buông tôi ra! - Phấn Vân thấp giọng nói, buồn giận mở to mắt - ông làm cái gì thế?

- Ngày mai hai giờ chiều, tôi đợi cô ở cổng công viên Thanh Niên. - Chàng nén thấp giọng - Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cô, cô nhất định phải đến!

- ông biết rõ tôi sẽ không đến - Nàng bình tĩnh nói - Tôi

cũng không muốn nghe bất kỳ lời nào của ông! ông nên nghiêm chỉnh một chút đối với Khả Tuệ!

- Cô biết rõ tôi chưa hề nghiêm chỉnh đối với Khả Tuệ. Cô biết rõ hàng ngày tôi đều vì cô mà đến. Cô biết rõ tôi quấy quá một buổi chiều chỉ để buổi tối gặp cô một cái! Cô biết rõ ...

- Đừng nói nữa! Nàng cảnh cáo nói - Buông tôi ra!

Chàng nắm tay nàng càng chặt.

- Nếu cô không bằng lòng ngày mai gặp tôi, tôi sẽ la to lên bây giờ. - Sự do dự của chàng đều bay sạch, chàng biến thành kiên định quyết đoán mà nguy hiểm - Tôi sẽ kêu cho khắp nhà đều nghe thấy! Tôi phải kêu to để cho họ biết tình cảm của tôi đối với cô!

- ông điên rồi!

- Phải, khá là điên! - Chàng nhìn xói nàng - Cô có đến không?

- Không!

Chàng lập tức buông tay nàng ra Quay người, chàng há miệng kêu to lên:

- Tôi muốn nói với mỗi một người các vị! Tôi ...

- Im mồm! - Phấn Vân ôm chặt Ni Ni, toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng như tờ giấy - Im mồm! Tôi đến! Tôi đến!

Chàng quay người lại, đáy mắt cháy lên ngọn lửa Chàng nói như uy hiếp nàng:

- Nếu tới giờ cô không đến, nếu cô sai hẹn, tôi vẫn sẽ đến gây ở đây! Đừng dùng chính sách trấn an lần nữa ... Cô trốn không nổi tôi!

Mặt nàng càng trắng bệch. Nàng nhìn chàng sợ hãi và kinh hoàng. Môi nàng hơi run, khẽ bật ra một câu:

- ông là một tên vô lại!

Khả Tuệ chạy ra, gấp gấp hỏi:

- Anh kêu to gì đấy phải không? Cao Hàn? Anh kêu cái gì thế?

- Không việc gì! - Cao Hàn quay đầu lại nói với Khả Tuệ -
Ni Ni cần tôi một miếng, không việc gì! Cô hãy cứ pha nước chanh cho tôi nhanh lên một chút, tôi khát chết đi được!

-Ồ, tôi đang cắt chanh đây! - Khả Tuệ la lên, cười, lại chạy về nhà bếp.

Phấn Vân nhìn cảnh này, khi bóng Khả Tuệ biến mất, ánh mắt nàng nhìn Cao Hàn gay gắt mà phẫn nộ.

- Anh không chỉ là một tên vô lại, mà còn là một tên lưu manh! - Nàng nói

Chàng đứng không động đậy, tiếp tục nhìn nàng.

- Ngày mai hai giờ chiều, ở cổng công viên Thanh Niên! -
Chàng lại khẳng định - Dù cô coi tôi thành vô lại hay lưu manh, tôi cũng sẽ đợi cô ở đấy, cô nhất định phải đến!

Nàng dữ tợn nhìn chàng, không nói nữa, nàng ôm Ni Ni quay người lên lầu

Buổi tối hôm đó, Phan Vân không xuống dưới lầu ăn cơm. Tuy bà cụ đã hạ mệnh lệnh, Thúy Vi vẫn chỉ mang về một câu nói:

- Thím ấy nói thím ấy không được dễ chịu, thím ấy không chịu xuống!

Cao Hàn nhìn đồ ăn đầy bàn, tim đột nhiên co giật. Khả Tuệ đem trứng chiên, viên thịt, miếng cá chất đầy bát của chàng. Chàng ăn cho qua chuyện, không biết mùi vị gì cả.

Sau bữa ăn chàng lập tức cáo từ. Chàng không để lỡ buổi luyện hát của "Người Ai Cập".

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 7

Đó không phải là ngày chủ nhật cũng không phải bất kỳ ngày nghỉ nào Mới sáng ra đã âm u, bầu trời từng mảnh lớn xám nhờ nhờ. Bởi vậy công viên Thanh Niên hầu như không có một người nào Ghế đá, tường đá lạnh ngắt đứng trong gió xào xạc đầu thu

Cao Hàn không ăn cơm trưa Hơn mười hai giờ, Hàn đã đến ngồi trên ghế đá, ngây nhìn những chiếc xe lăn qua trước mắt chàng, trong lòng giống như chảo dầu sôi, nung nấu cả thể xác của chàng. Lần đầu tiên trong đời, chàng hiểu được ý nghĩa của "chờ đợi".

Thời gian chậm chạp lê đi, rất chậm rất chậm, cứ ba mươi giây chàng nhìn đồng hồ một lần. Nàng có sẽ đến không? Chàng quả thực không dám chắc. Trong sự mong ngóng

cháy lòng và sự chờ đợi gần như đau khổ, chàng bỗng nổi giận dữ dội với mình. Sao chàng lại khiến mình thảm khổ như thế này! Người con gái ấy không có gì là ghê gớm, không có gì là ghê gớm! Nàng chỉ là thoát tục một chút, chỉ là khác với mọi người một chút, biệt lập với đời một chút và có đôi mắt thăm sâu như mộng ... Hừ, chàng cắn môi Khỉ thật! chàng sớm đã bị những cái "chỉ" ấy tóm chặt lấy. Nhớ lại, khoảnh khắc khiến chàng cảm thấy trời đất đều không tồn tại, là cái phút cùng Phấn Vân đàn hát diễn tấu bài "Tự cũng khít khao, tan cũng khít khao!".

Câu "Tự cũng khít khao, tan cũng khít khao!" hay biết bao "Khít khao" khi tự, là đôi lòng khít khao, "khít khao" khi tan là "khít khao" không bỏ! Người, nếu không đa tình, sao biết đa tình là khổ @ Cao Hàn, mày là đồ ngốc, mày là thằng ngu, mày là kẻ đàn độn ... mày sa vào giếng sâu không thấy đáy! Mày tiêu rồi! Mày hết cứu rồi! Mày tiêu rồi!

Lại nhìn đồng hồ, gần hai giờ rồi Chàng không ngồi yên được nữa, đứng dậy, nhấp nhồm bước đi đi lại lại ở cổng công viên, đi không biết bao nhiêu lượt. Vươn dài cổ, chàng nhìn kỹ mỗi một chiếc tắc xi, chỉ cần có một chiếc xe đậu lại, tim chàng lại thót lên, đến khi nhận ra người xuống xe không phải là nàng, trái tim lập tức chìm xuống,

chìm xuống đến chiếc xương sườn cuối cùng! ... Làm sinh viên y khoa bốn năm, lần đầu tiên chàng phát hiện "tim" có sự "vận động " kỳ lạ ấy!

Hai giờ ba phút, hai giờ năm phút, hai giờ mười phút, hai giờ mười lăm phút ... Trời đất, nàng không đến! Chàng buồn bực đá gạch sỏi dưới đất, hoang mang rối trí. Khi chưa đến hai giờ, chàng từng hy vọng thời gian đi nhanh một chút, kỳ quái! Hai giờ tại sao nàng không tới! Hy vọng điên cuồng thời gian đi chậm một chút, mỗi một phút trôi qua, lại tăng thêm một phần khả năng: nàng sẽ không tới! Chàng nhìn đồng hồ, hai giờ hai mươi phút, hai giờ rưỡi ... Chàng dựa trên tường đá, buồn giận mà ủ rũ, nàng sẽ không đến, nàng sẽ không đến! Chàng nhắm mắt lại, trong lòng tựa như phát điên lên nghĩ: bước sau nên làm gì? Sấn vào nhà bộ Chung, sấn lên lầu, sấn vào gian phòng nàng ... có trời mà biết, nàng ở gian phòng nào

- Cao Hàn! - Có tiếng gọi

Chàng nhanh chóng mở mắt ra, lập tức nhìn thấy Phan Vân. Nàng đang đứng trước mặt chàng, một chiếc áo lụa màu tím tối bay trước gió, làn tóc dài của nàng đang phát

phơ trong gió, trong tròng mắt đen của nàng có quá nhiều sự bất mãn, bức bối và bế tắc. Chàng nhìn nàng, giống như một pho tượng sứ trau chuốt, giống như một nữ thần số mệnh ... nữ thần số mệnh. Chàng cắn răng, hy vọng chưa từng nhìn thấy nàng, hy vọng trên cõi đời này không hề có nàng! Thế thì, Cao Hàn vẫn là Cao Hàn, sẽ cười, sẽ nói, sẽ chơi đùa, sẽ giao du với bạn gái! Quyết không phải là thằng khùng chột buồn chột vui, chột ngây chột sợ như thế này!

- Tôi đến đây - Phấn Vân nhìn chàng - ông muốn như thế nào

Chàng tỉnh lại, đứng thẳng người

- Chúng ta vào nói chuyện! - Chàng vội vàng nói

Đi vào công viên Thanh Niên. Trong công viên vắng ngắt, không có mấy người đến chơi. Nàng lặng lẽ đi bên chàng, mím chặt môi, không nói một lời. Chàng cũng không nói, cúi đầu, chàng nhìn đầu bàn chân mình, nhìn đất và bãi cỏ dưới chân mình. Chàng vẫn chưa hồi tâm lại từ phút vui mừng đột nhiên nhìn thấy nàng.

Họ bất giác đi vào chỗ sâu của rừng rậm. Ở đây có ao sen quanh quất, nở đầy hoa màu tím. Bên ao có một cây lớn không biết tên, lá rậm che rợp chiếc ghế tựa dành cho khách nghỉ ngơi

- Ngồi đây một lát, được không? - Cao Hàn hỏi Chàng tự giận với sự vụng về của mình, càng tức giận với giọng nói thấp tha thấp thỏm của mình.

Nàng hờ hững ngồi xuống, sắc mặt u ám giống như khi trời âm u, không có chút ánh sáng mặt trời

Chàng nhìn nàng hồi lâu, gắng sức sắp xếp lại ý nghĩ rồi ren của mình.

- Nghe tôi nói, Cao Hàn. - Nàng bỗng ngẩng đầu lên nói ánh mắt ấy lại kéo trái tim chàng về phía xương sườn, kéo đến nỗi trong lòng chàng giá lạnh - ông quả không nên lỗ mẫn như vậy ông cũng không có quyền bức bách tôi đến đây. Hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng. Đây là lần duy nhất tôi đến. Từ nay trở đi, sẽ không có lần thứ hai!

Chàng nhìn sững nàng.

- Tôi đáng chán ghét đến thế ử - Chàng khẽ hỏi, trong mắt cháy lên ngọn lửa, giọng nói của chàng khá ấp a, ấp úng ...

- Không phải là đáng chán ghét mà là bá đạo - Nàng nói, ánh mắt trở nên dịu dàng một chút, mờ mờ một lớp sương mù mỏng. - Cao Hàn - Nàng trầm giọng nói - ông kiểm làm đối tượng, ông hoàn toàn kiểm làm. Tôi không phải là loại con gái ấy

- Không phải là loại con gái nào - Chàng truy hỏi

- Không phải là loại con gái có thể đùa, cười, chơi bời với ông, cũng không phải là loại con gái có thể nghiêm chỉnh với ông. Loại nào tôi cũng không phải - Nàng lắc đầu, có một lọn tóc bị gió thổi loạn, phất lên trên má nàng. Mắt nàng càng sâu tối - Tôi trải qua quá nhiều sự đời, từng gặp sinh ly tử biệt. Điều đó khiến tâm hồn tôi già nua, khiến tôi đối với cái gì ... cũng không có hứng thú, bao gồm cả ông, Cao Hàn.

Chàng bất ngờ giật mình.

- Xem chừng, chúng ta ở trong hai cảnh giới, - Chàng cắn răng - Chỗ tôi là Xích đạo, chỗ cô là Bắc cực.

- Các cô gái trên Xích đạo rất nhiều - Nàng chậm rãi nói tiếp, tiếng nói êm dịu Nàng đang thương xót chàng, giống như một chị gái vỗ về đứa em nhỏ không hiểu gì - Giống như Khả Tuệ, cô ấy đối với ông vẫn thâm tình, ông đừng để lỡ hạnh phúc, Cao Hàn. Khả Tuệ là người bao nhiêu chàng trai mơ ước cầu mong. Tôi xin ông giúp tôi một chút, tuyệt đối không làm tổn thương Khả Tuệ.

Chàng nhìn nàng, ngọn lửa trong mắt càng cháy dữ dội

- Tôi không có đủ năng lực làm tổn thương Khả Tuệ. -

Chàng khịt mũi nói

- Thật ử

- Bởi vì tôi trước tiên đã bị tổn thương! Động vật bị tổn thương ngay cả năng lực tự vệ cũng không có, còn nói gì đến làm tổn thương người khác!

- Cao Hàn! - Nàng kêu, có phần xúc động - ông đúng là có phần tôi không sao tưởng tượng nổi! Chúng ta vốn thuộc về hai thế giới, quen biết nhau chưa lâu ông giống như đứa trẻ con ngốc nghếch, chỉ biết theo đuổi cái mình không có được! Dù cho cái đó không đáng để theo đuổi ...

- Khoan chút đã! - Chàng bỗng kêu lên, úp tay lên tay nàng. Chàng mạnh mẽ, nắm chặt lấy tay nàng - Nghe tôi nói, tôi biết tôi xem ra giống như một thằng ngốc, tôi biết lỗ mãng và bá đạo, tôi biết tôi đối với cô là một đứa trẻ mắc chứng si ngốc thời kỳ đầu! Nhưng ở cửa hàng bán chó. Cô đối với tôi, là một ngôi sao chổi ngẫu nhiên xẹt qua, tôi chưa từng mộng tưởng lần thứ hai sẽ gặp. Gặp lại cô ở nhà họ Chung, là một "ngẫu nhiên". Nhưng từ lúc nghe cô đàn bài "Tự cũng khít khao, tan cũng khít khao" trở đi, tôi liền bị cô tuyên án khổ sai chung thân! Cô có thể chế nhạo tôi, có thể mắng tôi, có thể coi khinh tôi, có thể phớt lờ tôi ... tôi hôm nay nhất định phải nói rõ ràng! Từ hôm nay trở đi, mỗi lần đến nhà họ Chung, không vì Khả Tuệ, chỉ vì cô! Tôi biết câu chuyện của cô, cô khỏi nhắc lại Tôi biết thân phận của cô, cô cũng khỏi nhắc nhở tôi Tôi bất chấp tất cả! Quá khứ của cô tôi không kịp gia nhập, tương lai của

cô là cái mà tôi ...

Nàng trở mắt ngó người ra, sững sốt nhìn chàng.

- Có phải là ông đang lảm nhảm nói một mình hay không thế?

- Tôi đúng là lảm nhảm nói một mình! Nhưng cô cũng đã nghe rồi!

- ông điên cuồng! - Nàng thở ra một hơi - Cao Hàn, tình cảm phải của cả hai bên, lòng tôi sớm đã chết rồi! Tiếc rằng ông không kịp gia nhập vào quá khứ của tôi! Mà tôi thì lại chỉ có quá khứ không có tương lai! ...

- Cô có đấy! - Chàng sôi nổi nói, mặt đỏ bừng lên. Chàng nắm chặt tay nàng, lắc mạnh. - Chỉ cần cô mở cánh cửa khép kín cõi lòng mình ra! Cô biết cô là gì không? Cô không chỉ là một quả phụ, điều nghiêm trọng nhất, cô đã thành tù phạm của chính mình ...

Nàng giật mình kinh ngạc. Đúng đấy! Tâm tù! Đó là vấn đề mình thường nghĩ tới! Chàng nói đúng, chàng đã thăm dò

tới chỗ sâu trong tâm hồn nàng. Nàng đúng là một tù phạm, là tù phạm của chính mình. Nàng sớm đã xây một nhà lao kiên cố cho mình, nhà lao không có cách nào vượt thoát.

- Cô khép kín bản thân mình!- Chàng tiếp tục kêu lên, mạnh mẽ kêu lên. - Cô không cho bất kỳ người nào tiếp xúc với cô, đó là cái tật của cô! Nhưng dù cho cô ngồi trong nhà lao của cô, cô vẫn không có cách nào khiến cô không phát sáng không phát nhiệt. Dù chỉ là một chút sáng một chút nhiệt, cô vẫn vô tình đốt cháy người khác! Là tôi xúi quẩy, là tôi lao đầu vào, ngốc nghếch bị chút sáng và nhiệt ấy đốt cháy thành tro bụi! Cô mắng tôi ư, coi khinh tôi ử Như thế tôi càng coi khinh bản thân mình. Tại sao phải bị cô hấp dẫn? Tại sao phải cùng phở với cô một bài cả Tôi hèn, tôi không ra gì, cho nên tôi đáng chịu khổ! Cô rập tâm ngồi nhà lao, tôi dựa vào cái gì để mở chìa khóa cho cổ Tôi hận bản thân tôi! Cô không biết tôi hận nhiều đến đâu! Hận bản thân tôi! Hận cái buổi chiều mưa Ni Ni, hận cái vũ hội làm quen với Chung Khả Tuệ! Hận cái buổi chiều tối đi vào nhà họ Chung. Hận cái bài ca "Tu cũng khít khao, tan cũng khít khao!" Cái mà tôi càng hận đó là cô! Cô không nên thoát tục như vậy, không nên cảm tính

như vậy, không nên thanh nhã cao quý như vậy, càng không nên hiểu được âm nhạc, hiểu được lời ca! Mà lúc tôi đứng bên piano đàn ghi-ta, cô nên nện một gậy cho tôi té xỉu, mà không nên dùng đôi mắt phát sáng của cô nhìn tôi ...

Nàng nhướng lông mày lên, hơi há miệng. Càng nghe càng ly kỳ, càng nghe càng bối rối, càng nghe càng cảm động ... Mắt nàng ươn ướt, dường nhìn mù mờ. Thứ phương pháp biểu đạt mạnh mẽ của chàng khiến nàng chống đỡ không nổi Giọng nói khích động và ánh mắt cháy rực của chàng khiến nàng hoàn toàn mê mụ, hoang mang. Nàng đắm đắm nhìn chàng, nàng không thể suy nghĩ, không thể phân tích. Nàng chỉ nhìn chàng, nhìn chàng không chớp mắt. Nàng khóc ...

- Ô, lại thế rồi! - Chàng thở ra mạnh một hơi - ánh mắt như vậy của cô có thể giết chết tôi!

Đột nhiên, chàng ôm nàng vào lòng, khước miệng chàng sôi nổi đè lên môi nàng, một cảm giác thiêu đốt nóng bỏng tận chỗ sâu của tâm hồn nàng. Nàng càng mê mụ, càng hoang mang, càng không biết mình đang ở đâu Cách tay

chàng mạnh mà khỏe, lồng ngực chàng rộng mà ấm, môi chàng ẩm ướt mà nồng nàn ... Nàng nhắm mắt lại, nước mắt lăn xuống, chảy vào trong miệng hai người, nong nóng, mằn mặn. Tim nàng đang trôi nổi, trôi nổi, cứ bay lên bay tít đến tầng mây thăm thăm.

Bỗng nhiên, có mảnh lá cây bay xuống, tiếng rơi khẽ xuống đất khiến nàng giật mình. Lập tức, ý nghĩ trở lại, ý thức cũng trở lại Hạ Phấn Vân! Đáy lòng nàng có một tiếng kêu lên: Mà đang làm gì thế? Mà quên Chung Văn Tiêu rồi ử Mà quên mà là ai rồi ử Mà là thím của Khả Tuệ kia mà! Mà sớm đã không có quyền yêu và được yêu, nhất là người đàn ông trước mặt!

Nàng dùng sức đẩy chàng ra, vùng vẫy ngẩng đầu lên, hai mắt rùng rục, sáng đến chói mắt. Tay chàng mạnh mẽ xiết chặt nàng, không cho phép nàng vùng vạ Cúi đầu, chàng lại tìm kiếm môi nàng.

- Buông tôi ra! Buông tôi ra! Có người đến đây!

- Tôi mặc kệ! - Chàng bướng bỉnh, cánh tay càng ghì chặt- Chỉ cần tôi buông cô ra một cái, cô lại sẽ tự khóa mình lại

Phải đó, nàng sẽ tự khóa mình lại Nhưng, nàng khóa nàng lại, có liên quan gì đến chàng? Nàng cố hết sức vùng vẫy, tức giận trước sự trói buộc càng lúc càng chặt của chàng. Có một thứ mặc cảm phạm tội gần như tuyệt vọng vây lấy nàng. Nàng bực bội kêu khẽ:

- ông có buông tay ra hay không?

- Nếu tôi buông tay ra - Chàng đắm đắm nhìn nàng - Cô bằng lòng không bỏ chạy, bằng lòng ngồi xuống nói chuyện hân hoan được không?

- Được!

Chàng buông nàng rạ Lập tức, nàng giơ tay lên, không nghĩ gì hết, hung dữ tát chàng một cái, quay người chuẩn bị đi Chàng vươn tay ra kéo cánh tay nàng lại Nàng tự giận mình, tự dằn vò mình còn lớn hơn đối với chàng. Tại sao phải chịu sự mê hoặc của chàng? Tại sao phải nghe chàng nói những cái đó? Tại sao phải rơi nước mắt? Tại sao phải để chàng hôn? Tại sao phải đến cuộc hẹn này Mà biết rõ anh ta là phần tử nguy hiểm việc gì cũng có

thể làm!

- Sao cô nói không giữ lời - Chàng kêu lên, dùng sức lay cánh tay nàng. Chàng bị chọc giận mở to mắt, chàng phần nộ mà cuồng bạo - Tôi nói cho cô biết, chưa từng có người đánh tôi! Cô dựa vào cái gì? Cô cho rằng cô là nữ thần thanh cao ử? Cô không chịu thừa nhận cô cũng chỉ là một phụ nữ, một phụ nữ có thể bị làm cho dao động.

Nàng bị thương tổn rất lớn. Phải, nàng chỉ là một phụ nữ, vài câu đường mật, vài câu nịnh nọt khéo léo đủ để làm cho tình cảm của nàng mềm đi. Nàng chỉ là một phụ nữ hư vinh, mềm yếu, không cứng cáp! Nàng rùng mình, rất nhanh lóe lên một câu: "Người phải tự khinh mình trước khi bị người khác khinh mình! Hạ Phấn Vân! Mày là tự chuốc lấy nhục!"

Nàng cắn răng, dùng sức mạnh toàn thân, đẩy mạnh Cao Hàn một cái. Cao Hàn đang đứng trên tảng đá mặt nghiêng, hoàn toàn không ngờ trước nàng sẽ đẩy chàng, càng không ngờ trước cái đẩy ấy lại có sức mạnh lớn như thế, đứng không vững chàng lăn xuống "ùm" một tiếng, ngã vào ao sen.

Nàng chỉ sửng sờ hai giây, gần quanh đó đã có người chạy tới. Nàng nhìn Cao Hàn đang bò lên bờ, vẻ luống cuống, liền nhanh chóng cất bước xông thẳng ra phía ngoài công viên.

Nàng về thẳng nhà họ Chung, tự nhốt mình trong phòng ngủ. Tâm thần nàng hoảng hốt, tựa như mắc bệnh sốt cao. Trước mặt nàng toàn là bóng người rối loạn: lúc là Văn Tiêu đang trách mắng nàng phụ tâm, lúc là Cao Hàn đang giải bày chàng "hận" nàng như thế nào. Nàng nhắm mắt lại, hắt không nổi hai khuôn mặt đó, dùng chăn trùm đầu, cũng che không nổi hai bóng người đó. Cuối cùng, nàng ngồi lên, ăm Ni Ni trong lòng, đối mặt với tròng mắt đen láy của Ni Ni, trong óc nàng lại vang lên một câu:

- Con người tôi sợ nhất là mắc cảm phạm tội, hễ có mắc cảm phạm tội là sẽ mất ngủ ...

Ai nói thế nhỉ? Bao lâu về trước? à, là Cao Hàn nói! Ở trước cửa hàng bán chó! Tại sao còn nhớ được thứ chuyện vặt vãi. Tại sao câu nói lâu như thế còn in lại trong óc nàng! Nàng dùng sức hắt đầu, hắt không nổi bóng

người ấy, tiếng nói ấy. Nàng cắn môi, cắn đến nỗi môi phát đau, cảm giác đau đớn chỉ làm nặng thêm thứ chua chát mềm yếu nào đó tặn trong đáy lòng nàng.

"Tôi hận bản thân tôi! Tôi hận cái buổi chiều mưa Ni Ni, hận cái vũ hội làm quen với Chung Khả Tuệ, hận cái buổi chiều đi vào nhà họ Chung, hận cái bài ca "Tự cũng khít khao" ... "

Nàng lại dùng sức hắt đầu, bắt mình nhớ lại từng câu nói của chàng:

"Cô cho rằng cô là nữ thần thanh cao ử. Cô không chịu thừa nhận cô cũng chỉ là một phụ nữ, một phụ nữ có thể ... "

Nàng chạy đến trước bàn trang điểm, trong gương có một đôi mắt lạch lũng. Lạch lũng, nhưng trong sáng. Má và môi nàng đều hồng nhuận trái với bình thường, hồng nhuận đến mỹ lệ. Nàng hận cái mỹ lệ đó! Lánh khỏi gương, nàng đi đến trước cửa sổ mặc tình ngắm hoàng hôn, đối mặt với sắc chiều, nàng lờ mờ hiểu ra được một việc: những năm tháng lòng như nước lạnh của nàng đã bị phá vỡ.

Lúc ăn cơm tối, Cao Hàn không xuất hiện. Khả Tuệ bồn chồn nóng ruột, cái gì cũng không chú ý, trách u Hà chân giò không nấu nhừ, trách Thúy Vi không bằng lòng mua áo gió cho nàng, trách bà nội mang đi cái khăn quàng của nàng ... Phấn Vân vẫn như bình thường, cơ hồ không nói lời nào, nhưng trong lòng đang bất an. Khí trời khá lạnh, nước dưới ao sen ấy chắc là vừa bắn vừa lạnh! nàng sao có thể đẩy người xuống ao sen? Phải, một buổi chiều nàng làm rất nhiều việc mà từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên làm: lần đầu tiên đánh người một cái tát, lần đầu tiên đẩy người xuống ao sen, lần đầu tiên cùng người hôn nhau trong công viên ...

Sau bữa cơm, chuông điện thoại reo Khả Tuệ lao nhanh như tên bắn đến trước máy điện thoại, nhấc ống nghe lên. Phấn Vân lén nhìn nàng, vàng mây đen trên mặt Khả Tuệ đã biến mất giống như kỳ tích. Khả Tuệ cảm ông nghe vừa cười vừa nói:

- A lô, Cao Hàn, anh buổi chiều đi đâu thế? Sao không đến nhà tôi ăn cơm tối U Hà nấu cho anh chân giò mà anh thích ăn, ngon lắm ngon lắm! Đáng đời anh không được

ăn! cái gì? Liên hoa lạc? ("Liên Hoa Lạc" (Hoa sen rơi) vừa có nghĩa là tên một bài hát, vừa có ý ngầm "rơi xuống ao sen".) Anh đi hát Liên hoa lạc? anh lạc phách hả? Lạc phách đến phải hát Liên hoa lạc hả? ...

Phấn Vân ăm Ni Ni lên, giấu mặt vào trong đám lông dài của nó nàng muốn cười! Khả Tuệ vẫn nói chuyện tào lao với Cao Hàn trong điện thoại

- Chúng ta đi xem chiếu bóng đi, được không? - Anh đến đón tôi Cái gì? Nhà tôi có cộp sẽ ăn thịt anh? Cái gì? Anh cảm mạo hả? Anh là người thương phong cảm mạo A lô, Cao H'n, anh tốt cuộc đang nói những gì thế? Sao lại vĩnh viễn không có lúc đứng đắn! Ờ, ờ, ờ ... - Khả Tuệ "ờ" liên mấy tiếng, trên mặt nàng có vẻ nghĩ ngợi sâu xa, tròng mắt lạng lẽ đưa đẩy, dùng tay xoay quanh dây điện thoại Sau đó nàng bỗng ngẩng đầu, nhìn thẳng Phấn Vân. Tim Phấn Vân đập mạnh. Khả Tuệ đã giờ ông nghe cho Phấn Vân nói:

- Anh ấy nói muốn nói chuyện với tôi!

- Aỉ - Nàng sợ đến nhảy nhồm lên, biết rõ mà vẫn cứ hỏi,

mặt lại trắng bệch rạ

- Cao Hàn! - Khả Tuệ kêu lên - Anh này thật kỳ quái, anh ấy hẹn cháu ngày mai đi ra ngoài, nói có chuyện nói với cháu Anh ấy nói anh ấy sáng tác bài liên hoa lạc, muốn hỏi thím bản nhạc a ca từ a, cháu cũng nghe không rõ ... Dù sao anh ấy cũng muốn nói chuyện với thím!

Phấn Vân đặt Ni Ni xuống, đi lại, trong lòng thấp thỏm, rồi bõì Cầm ống nghe lên, nàng "a- lô, lập tức trong ống nghe truyền đến tiếng Cao Hàn:

- Nghe đây! Cô đáng ghét đến cực điểm, tôi chưa từng gặp người phụ nữ đáng ghét nào hơn so với cô! Cô khiến tôi vừa mất mặt vừa luống cuống! Tôi tức đến quả thật muốn ... quả thật muốn ... văng tục! - Chàng hít một hơi, tiếng nói bỗng nhiên biến thành vừa thấp vừa dịu vừa trầm vừa chân thành - Phấn Vân, tôi nhớ cô

Nàng lập tức cắn chặt môi, lại có màng lệ nhòa trên mắt. Nàng thấy được rằng trong nhà có ánh mắt đang sắc bén chiếu vào nàng. Nàng hoảng sợ, hồi hộp, nhìn lại, đó là Văn Mục. Nàng quay người lại, đối mặt với tường, nàng lại

nghe thấy tiếng chàng:

- Tôi biết cô không tiện nói chuyện, không nên nói gì cả. Tôi đã hẹn Khả Tuệ chiều mai đến quán cà phê, tôi sẽ nói rõ với nàng. Nghe đây! Tôi sẽ cố hết sức nói được uyển chuyển, sẽ không làm tổn thương nàng ...

- Cao Hàn - Nàng thấy giọng, gấp rút mà nôn nóng nói - Không thể được.

- Đó là việc của tôi, không cần cô lo! Lời cô nói với tôi, tôi đã nghe thấy rồi

- Tôi có nói gì đâu! - Nàng ngạc nhiên.

- Lòng cô nói, cô mắng tôi thô lỗ, dã man, to gan mà nguy hiểm! Cái đáng ghét nhất là nói câu này, khiến cô bị thương tổn! Nói cô chỉ là một phụ nữ! Phấn Vân, tôi không phải là sỉ nhục cô, mà là một lời chân thành! Tại sao muốn làm nữ thần ở trên cao chót vót? Hoan nghênh cô về với nhân gian, cô biết không? Cô tốt đẹp ôn tồn, nên là một người phụ nữ hoàn mỹ!

Nàng thở nặng nhọc, đúng là nói không ra lời

- Không nói nhiều nữa, tối mai tôi phải đến hãng truyền hình Trung ương quay phim. Khoảng chừng tám giờ quay xong. Tám giờ tôi đợi cô ở cổng hãng truyền hình Trung ương!

- Tôi ...

- Đừng nói nhiều! Cô không đến, tôi sẽ không rời khỏi chỗ ấy. Tối mai gặp!

"Cạch" một tiếng, điện thoại cắt. Nàng gác điện thoại, quay đầu lại, trong lòng rối tinh rối mù, trong óc cũng rối tinh rối mù. Nàng liếc nhìn vào trong nhà, cúi đầu xuống đi lên lầu. Mới lên được hai bậc cầu thang, Khả Tuệ đã tựa như gió lốc cuốn đến trước mặt nàng, nắm lấy tay nàng tươi cười, nũng nịu, e thẹn khẽ hỏi:

- Anh ấy nói gì với thím thế? Anh ấy nói gì với thím thế?

Phấn Vân đứng lại, có một thứ cảm giác ăn trộm bị tóm ngay tại chỗ. Nàng chăm chú nhìn Khả Tuệ, trên khuôn

mặt ngây thơ hạnh phúc của Khả Tuệ chỉ có sự e lệ ngọt ngào

- Anh ấy nói với thím về cháu phải không? - Nàng khát vọng, khẽ hỏi

- Phải ... phải đấy - Phấn Vân đáp ứng - ông ấy nói, ông ấy hẹn cháu chiều mai đến quán cà phê, hai người ... định đến chỗ nào

- Hạnh Lâm.

- à, - Nàng ngừng một chút - Có số điện thoại của ông ấy không? Tôi muốn gọi điện thoại nói với ông ấy về chuyện bản cạ

- Được - Khả Tuệ lập tức nói số điện thoại, vừa nhiệt tâm, khẩn cầu nói - Thím giúp anh ấy với, anh ấy sắp lên truyền hình.

Phấn Vân gật đầu, tiếp tục đi lên lầu Khả Tuệ kéo chặt tay nàng, cũng theo lên lầu Khi họ đi vào phòng ngủ của Phấn Vân, Khả Tuệ mới đột nhiên đóng cửa phòng, đột nhiên

nép vào lòng Phấn Vân tựa con chim nhỏ nép vào người, ôm eo Phấn Vân xoay tròn một hồi, nàng khẽ cười hỏi:

- Thím Ba, nếu anh ấy cầu hôn với cháu, cháu nên làm thế nào

Phấn Vân sững sờ. Khuôn mặt Khả Tuệ tràn đầy hạnh phúc, mắt đẹp của nàng lóe lên ánh sáng, nàng thấy giọng, dịu nhẹ, dường như niềm vui dâng đầy cần phải có người chia sẻ. Mặt ửng đỏ, nàng nói:

- Thím Ba, cháu nói với thím một bí mật, bí mật ngay cả ba má cũng không biết. Cháu yêu anh ấy! Cháu toàn tâm toàn tâm toàn tâm yêu anh ấy! Cháu sẽ lấy anh ấy!

QUYỀN DAO

Tình không phai

Chương 8

Cao Hàn đi vào "Hạnh Lâm", phóng tầm mắt nhìn, muốn tìm một góc không có người, để nói chuyện hơn. Chàng đã vạch sẵn lời mào đầu, đã học thuộc lòng từng câu muốn nói. Tuy nhiên, trong lòng chàng cũng hiểu rõ, thứ chuyện trò này khá là khó khăn. Hoặc giả, chàng nên viết bức thư, tránh thứ sượng sùng mặt đối mặt này. Nhưng lại sợ thư viết không rõ ràng, trái lại, tổn thương càng sâu.

Hôm nay, phải cùng với Khả Tuệ nói chuyện chân thành thẳng thắn; phải đem tất cả nói cho minh bạch rõ ràng; tóm lại, phải gỡ bỏ "mối tình hiểu lầm" này!

ánh mắt chàng lướt đến một góc tường bên trái nhà, có một phụ nữ ngồi ở đấy, tóc dài xõa trên vai, đôi mắt long lanh như nước! Đang đắm đắm nhìn vào chỗ nàng, "tim"

chàng lại rối loạn, trong đầu chàng có tiếng kêu ong ong một hồi, đó là Phấn Vân! Sao nàng lại ở đây! Lại một lần "ngẫu nhiên" ử Phấn Vân đang gật đầu chào chàng.

Chàng rất nhanh đi lại, ngồi ghé ở ghế tựa đối diện Phấn Vân, giơ tay nắm lấy tay Phấn Vân đặt trên bàn. Phấn Vân rất nhanh rút tay về, mở to mắt nói:

- Ngồi ngay ngắn!

Chàng không tự chủ ngồi ngay người lại Người bồi bàn đi tới, chàng kêu một ly cà phê Phấn Vân mặc một chiếc áo lụa màu xám, nét mặt trầm tĩnh dịu dàng hòa nhã, lâng lâng như một vật mây mỏng. Phấn Vân, Phấn Vân, Phấn Vân ... trong đáy lòng chàng khẽ gọi tên nàng, em không biết rằng mình hấp dẫn người khác biết bao, em không biết ma lực của mình. Phấn Vân, Phấn Vân, Phấn Vân!

- Cao Hàn - Phấn Vân bắt đầu nói - ông nghe rõ này, tôi cả buổi sáng nay gọi điện thoại cho ông, ông đều không có nhà, tôi đành đến đây đợi ông. Tôi phải đi ngay, Khả Tuệ chắc sắp đến!

à, Khả Tuệ, đúng rồi, đây là cuộc hẹn của chàng và Khả Tuệ.

- Cô làm sao lại đến? - Chàng hỏi

- Khả Tuệ nói cho tôi biết hai người sắp gặp nhau ở đây!

- à! - Chàng đáp, trừng mắt nhìn nàng - Nói cho cô biết một chuyện không thú vị, trong ao hoa sen có khá nhiều nòng nọc nhỏ coi lưng tôi là giấy kẻ khuôn nhạc, viết bản nhạc lên lưng tôi, cô có tin không?

- Không tin. - Nàng giản đơn nói, thở thật sâu, sắc mặt biến thành hết sức trầm trọng mà nghiêm túc - Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với ông, ông có thể yên tĩnh hai phút, nghe tôi nói hết không?

- Được! - Chàng cắn răng.

Người bồi bàn đưa cà phê đến, chàng vô thức bỏ đường, đổ sữa vào Phấn Vân nhìn đồng hồ, nàng không có thời gian sửa sang lời lẽ, Khả Tuệ sắp đến. Nàng nói rất nhanh:

- Cao Hàn, ông không thể cự tuyệt Khả Tuệ.

Chàng lập tức ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn nàng.

- Thế là ý thế nào

- ông nhận lời với tôi, tiếp tục đối tốt với Khả Tuệ! - Nàng bức xúc nói, bức xúc đến gần như khản cầu - ông sẽ nhận ra, cô ấy có rất nhiều rất nhiều ưu điểm. ông sẽ nhận ra, cô ấy còn đáng yêu hơn nhiều so với ông tưởng tượng.!

Chàng đẩy hũ đường, ly và thìa phát ra tiếng va chạm lạnh canh. Chàng lim dim mắt, đáy mắt có một ngọn lửa âm ỉ đang cháy

- Cô đến đây, là để nói với tôi câu đó? - Chàng thấp giọng trầm uất, trong tiếng nói có nộ khí cố ghìm nén.

- Phải! - Nàng nói, ý khản cầu trong ánh mắt càng đậm - Vì tôi, xin ông tiếp tục đối tốt với Khả Tuệ!

- Vì cô - Chàng càng cao giọng.

- Phải Nếu ông làm tổn thương Khả Tuệ, tôi suốt đời sẽ không tha thứ cho ông, tôi sẽ hận ông, Cao Hàn!

Chàng nhìn nàng chăm chăm, tròn mắt không hề đưa đẩy

- Cô biết cô đang nói gì với tôi không? Cái đó so với cô đánh tôi một cái tát, đẩy tôi xuống ao sen còn hung dữ, còn tàn nhẫn hơn! Cô yêu cầu tôi đi yêu một người con gái khác, nói cách khác, cô không thiết đến tôi! Cô dùng thủ đoạn cao tay nhất để cự tuyệt tôi, rắp tâm đẩy tôi xuống mười tám tầng địa ngục ...

- Không không! - Nàng vội giải thích, muốn an ủi chàng- Không phải giống như ông nghĩ, tôi có nỗi khổ tâm, Cao Hàn, buổi tối tôi sẽ lại giải thích với ông. Nếu ông mong muốn tôi buổi tối đến cuộc hẹn, ông hiện giờ phải đáp ứng yêu cầu của tôi ông không thể ngả bài với Khả Tuệ, nếu ông nói, tôi buổi tối cũng không đến.

- Cô đang uy hiếp tôi

- Phải

- Cô ... - Chàng cắn răng, hung dữ nhìn nàng, nộ khí trong đáy mắt càng đậm - Cô đang khuyến khích tôi một phát tên bắt hai con chim.

Nàng sợ đến giật nảy người lên.

- ông nói sao lại khó nghe như thế? ông biết rõ tôi không phải là có cái ý ấy ...

- Thế thì, sau khi tôi "tốt" với Khả Tuệ, cô cũng chịu "tốt" với tôi phải không? Tôi có thể vừa bàn chuyện yêu đương với Khả Tuệ, vừa bàn chuyện yêu đương với cô phải không?

- ông ... ông đừng có nói bậy!

- Nói bậy! - Chàng vỗ bàn một cái, khiến cho khách đều kinh động. Phấn Vân vội vàng giơ tay đề lên tay chàng, lập tức chàng trở tay lại nắm lấy nàng- Phấn Vân, cô đang lừa trẻ con? Cô coi tôi mấy tuổi "Bé con, đừng khóc, bé hãy ăn sô-cô-la, ăn xong sô-cô-la lại cho bé trứng chiên!" Kỳ thực,

căn bản không có trứng chiên, không ăn sô-cô-la cũng không có trứng chiên! Đúng thế không?

Nàng mở to mắt, chăm chăm nhìn Cao Hàn.

- Hôm nay, dù tôi tiếp nhận Khả Tuệ, hay là không tiếp nhận Khả Tuệ, chẳng nào cô cũng chuẩn bị lui sang một bên, đúng thế không? - Chàng nhìn xói nàng - Nếu cô quả thực muốn lánh khỏi tôi, cô cũng bớt lo đến việc của tôi! Tôi thích cự tuyệt ai, tôi thích tốt với ai, đều không có quan hệ đối với cô, không cần cô lo! - Chàng hất tay nàng ra, tức lồng lộn ngồi lặng thở hển hển.

- Nhưng ... nhưng, Cao Hàn - Nàng cố gắng nói - ông ... ông quen Khả Tuệ trước ...

- Tôi quen cô trước! - Chàng lạnh lùng tiếp nói

- Thế nào

- Đừng nói cô quên cảnh trước cửa hàng bán chó! Đừng nói cô quên Ni Ni từ đâu mà có!

- Thôi được - Nàng nhẩn nại nuốt một ngụm nước bọt - Cứ cho là ông quen tôi trước, ông lại theo đuổi Khả Tuệ trước ... ông phải chịu trách nhiệm đối với cô ấy!

- Tôi không "theo đuổi " cô ấy! - Cao Hàn hấp tấp khẽ kêu - Thế nào gọi là "theo đuổi"? Tôi không từng nói tôi yêu cô ấy, tôi không hôn cô ấy, tôi không cùng cô ấy làm bất kỳ hành vi nào vượt khỏi tình bạn, sao gọi là "theo đuổi"? Chẳng lẽ tôi cùng một số bạn gái khiêu vũ, xem phim, đi dạo phố ... thì phải bàn đến chịu trách nhiệm! Nếu như vậy thì tôi ít nhất nên chịu trách nhiệm đối với hai chục cô gái!

- Thôi thôi, đừng cãi nhau, đừng kêu! - Phấn Vân khẽ nhú mày - Tôi không nên nhắc đến hai chữ trách nhiệm, được không? Cứ coi là tôi nói sai, được không? Cao Hàn, nghe tôi nói ... Nàng nhìn sâu chàng - Khả Tuệ tới qua đến phòng tôi, cô ấy nói với tôi, cô ấy hoàn toàn tâm ý yêu ông!

- Ủa! - Cao Hàn ngừng lại một chút - Cho nên hôm nay tôi phải nói rõ ràng với cô ấy! Cho nên ...

- Cho nên hôm nay ông không được phép nói!

- Làm sao - Cao Hàn bức bối nhìn nàng - Ai phái cô đến làm ông Tư bà Nguyệt? - Chàng nghiêng răng nghiêng lợi - Cô rất thoải mái, rất vui vẻ, phải vậy không? Cô rất vui thích đóng vai ông Tư bà Nguyệt? Cô ném tôi củ khoai tây nóng bỏng này vào lòng người khác! Nếu tôi tốt với Khả Tuệ, cô sẽ vui sướng, phải vậy không?

Nàng cúi đầu xuống, không nói

- Phải vậy không? - Chàng gay gắt hỏi dồn dập một cách giận dữ.

Nàng nhìn chàng, bỗng thấy mình đến đây quả là thừa, thấy mình quả là ngây thơ và ấu trĩ. Nàng nhắc cái xác trên bàn lên:

- Tôi phải đi đây. Tôi không khuyên nổi ông, tùy ông làm sao thì làm! Tôi phải đi đây. Khả Tuệ đáng ra phải đến rồi. Tôi không muốn cô ấy nhìn thấy tôi!

- Ngồi xuống! - Chàng đè cổ tay nàng xuống - Chuyện của chúng ta chưa nói hết!

- Để tôi nói hết với ông! - Nàng bỗng nhiên lửa giận bốc lên, uất giận và bế tắc tựa hai dòng nước lớn từ trong lòng nàng cuộn cuộn tới, nàng nói rất nhanh - Tôi nói rõ ràng với ông, ông tốt hay không tốt với Khả Tuệ, là chuyện của hai người! ông tốt với cô ấy không được, ông không tốt với cô ấy cũng được, tôi thề rằng không lai vãng với ông nữa! Xin ông cũng nên tôn trọng một chút, đừng đến tìm tôi nữa! Tôi hôm nay, tôi cũng sẽ không đến truyền hình Trung ương! Tôi không can thiệp vào nhất cử nhất động của ông, ông cũng đừng quấy rầy tôi!

Nàng đứng lên quay người toan đi. Chàng thò tay xiết cứng lấy cổ tay nàng. Nàng ngược mắt nhìn chàng, trong ánh mắt của chàng, có một thứ đau đớn gần như tuyệt vọng. Chàng hạ thấp giọng:

- Nếu đúng tôi chỉ là một gánh nặng đối với cô. Nếu đúng tôi không có chút phân lượng nào trong lòng cô. Thế thì, cô đi đi! Tôi cũng thề rằng sẽ không quấy rầy cô nữa!

Nàng sửng lại, dăm dăm nhìn chàng. Chàng thở nặng nề, cái "chờ đợi" ấy sắp nấu chín chàng. Nàng tiếp tục nhìn chàng. Chàng đã buông tay, cố làm ra vẻ ung dung uống

cà phê, tay chàng hơi run, cà phê sánh ra một nửa Nàng nhìn mãi nhìn mãi, bước chân nàng sải không nổi, trong lòng nàng nóng rực mà lại chua cay quặn thắt. Trong khoảnh khắc này, nàng cũng đo được tình cảm của mình đối với chàng, cái tình cảm không muốn thừa nhận, không chịu thừa nhận. Hạ Phấn Vân, mày bắt tất tợ cho mình là thanh cao Mày cũng chỉ là một người phụ nữ! Chỉ là một người phụ nữ tâm hồn có thể bị xao động.

Cao Hàn thận trọng kéo một cái ghế tựa đến bên cạnh nàng, thận trọng nói một câu:

- Ngồi xuống đi! Tôi kêu cho cô một ly cà phê nóng nữa!

- Nàng giống như bị thôi miên ngồi xuống.

Chàng thoát phục xuống bàn, vùi đầu vào trong lòng bàn tay, thở phào như trút được gánh nặng. Rất nhanh, chàng ngẩng đầu lên, gọi người bồi bàn, lại kêu hai ly cà phê, mắt chàng sáng long lanh mà ướt nhào Người bồi bàn vừa quay đi, chàng thò tay nắm chặt tay nàng, nắm thật chặt.

- Đừng nói gì nữa, Phấn Vân - Chàng dịu dàng nói nhỏ -

Để tôi thu xếp, tôi là đàn ông.

- à! - Nàng tỉnh lại, kinh hoảng, ngẩng đầu lên - Không được, không được! Cao Hàn, không được!

- Cái gì không được? Chúng ta đừng quay đầu lại nữa, được không?

- ông không thể làm thương tổn Khả Tuệ. Chính ông để cô ấy "cho rằng" ông yêu cô ấy ... Ồ! - Nàng chưa nói xong lời của nàng - Hồng rồi, cô ấy đến! Tôi đi trước một bước. Ồ không kịp nữa, cô ấy nhìn thấy chúng ta rồi!

Thật vậy, Khả Tuệ đang mặc một bộ quần áo đỏ tươi, giống như một ngọn lửa đang cháy, lao thẳng tới Nàng cười, không để tâm đến mà tràn đầy vui vẻ, bước chân nàng nhẹ nhàng, nhanh nhẹn. Nàng đến bên bàn của họ, hơi mang vẻ kinh ngạc nhìn Cao Hàn lại nhìn Phấn Vân, nét cười trước sau in bên môi nàng. Nàng cười hỏi:

- Hai người làm sao lại ở cùng một chỗ? à, tôi biết rồi! - Nàng chợt hiểu ra nhìn Phấn Vân - Thím giúp anh ấy làm xong bản ca "Liên Hoa Lạc" rồi ử

Phấn Vân bắt an khế ho một tiếng, gấp gáp nói:

- Tôi phải đi đây!

- Bạn cái gì thế? - Khả Tuệ ấn trên vai nàng - Hãy ngồi lại đã, thím về nhà cũng không có việc gì làm suốt ngày nhốt mình trong nhà, không biết sao thím chịu nổi - Nàng ngồi xuống, nhìn cà phê của họ - Tôi không uống cà phê, tôi muốn một ly nước cam tươi - Nàng chăm chú nhìn Cao Hàn, thân thiết chăm chú nhìn Cao Hàn - Anh làm sao gầy thế?

- Gầy à? - Cao Hàn vô thức sờ cằm mình - Không phải gầy chứ? Cô quá nhạy cảm!

- Tôi không nhạy cảm, anh đúng là gầy! - Khả Tuệ cố chấp nói, dùng ống hút uống nước cam vừa đưa đến. - Anh không chỉ gầy mà còn có phần ... có phần tiều tụy. Đúng! Là hai chữ tiều tụy. Anh quá bận, vừa phải ứng phó với bài học vừa phải luyện hát vừa phải lên Truyền hình! - Nàng cúi nhìn kỹ chàng - Anh quả thật cảm mạo ử

-Ồ - Cao Hàn hàm hừ - không.

- Thế là biết anh nói bậy nói bạ với tôi! Thím Ba, - Nàng quay đầu lại nhìn Phấn Vân - Cho cháu xem bài ca đi!

- Cả - Phấn Vân ngạc nhiên - Bài Ca gì?

- Bài Liên hoa lạc hai người viết ấy!

Phấn Vân hoang mang rối trí. Nàng lại muốn lánh đi

- Tôi phải đi trước - Nàng chăm chăm nhìn Cao Hàn - Hai người nói chuyện "vui vẻ" nhé!

Cao Hàn hiểu lời nói của nàng, nhìn thấy mắt nàng đang nhắc nhở chàng, nàng lại muốn trốn chạy! Chàng thấy được rằng cái mớ rối bòng bong này, nếu không nhẫn tâm dùng kéo cắt loạn một hồi, thì vĩnh viễn sẽ không giải quyết được. Rất nhanh, chàng trầm giọng nói:

- Đừng đi! Phấn Vân!

Phấn Vân giật mình, Khả Tuệ cũng giật mình. Khả Tuệ

kinh ngạc nhìn Cao Hàn, trong lòng có thứ linh cảm mơ hồ.

Phấn Vân cảm thấy không khí căng thẳng, thò tay nhắc chiếc xác trên bàn lên, nhưng không kịp nữa rồi Tay Cao Hàn đã đặt trên tay nàng, đè lấy tay nàng và chiếc xác.

- Cao Hàn! - Khả Tuệ mở to mắt kinh hãi kêu - Anh đang làm cái gì thế? Đừng thiếu lễ độ với thím Ba, thím ấy không đùa đâu!

- Tôi không đùa!- Cao Hàn nói với Khả Tuệ một cách chính xác - Cái mà một đời tôi không dám đùa hơn cả là đối với nàng! Cái mà một đời tôi nghiêm chỉnh hơn cả là đối với nàng! Tôi từ lâu đã muốn nói cho cô biết, nhưng ...

- Cao Hàn - Phấn Vân đau đớn kêu khẽ - Đừng quá tàn nhẫn, Cao Hàn! Xin anh đừng nói nữa!

Mắt Khả Tuệ mở thật to, cả hàng lông mi nhướng lên. Trong lòng nàng hết sức mơ hồ, hết sức rối loạn, hết sức kinh lạ ... không còn chỗ cho suy nghĩ. Nàng nhìn Cao Hàn, nhìn Phấn Vân, nhìn sống hai người họ. Trong lòng

loáng thoáng có phần hiểu rõ, nhưng hoàn toàn không muốn tin vào điều đó. Nàng há miệng, ngớ ngàng mà lú lờ hỏi:

- Cái người rớt cuộc đang làm gì thế? Lờ các người nói, tôi đều ... nghe không hiểu ... - Môi nàng run lên, lòng nàng bắt đầu run rẩy, sự tinh tế nữ tính của nàng khiến nàng càng lúc càng hiểu ra sự thật đáng sợ, việc nàng không muốn, cũng không thể tin!

- Khả Tuệ- Cao Hàn ghé đầu lại gần nàng, dịu dàng, kiên định, dũng cảm mà "tàn nhẫn" nói - Xin cô giúp đỡ tôi, giúp tôi theo đuổi thím Ba của cô, bởi vì ... tôi yêu nàng!

Khả Tuệ nhìn trân trân Cao Hàn, đáy mắt là một khoảng trống mơ hồ, sắc máu trên má nàng bỗng biến mất, trắng như một tờ giấy, môi mím chặt, thở một cách khó nhọc.

Lòng bàn tay Phấn Vân lạnh giá, máu trong toàn thân đều đọng lại Cao Hàn! Cái cục thịt tàn nhẫn, không có nhân tính!

- Khả Tuệ! - Phấn Vân gắng sức nói - Cô đừng nghe anh

ta! Cao Hàn đang đùa với cô đấy! Cô biết anh ta ... anh ta ... chưa từng nói một lời đứng đắn nào - Nước mắt xoay vòng trong mắt nàng, nàng giơ tay nắm lấy tay Khả Tuệ - Cô biết anh ta thích đùa ... anh ta ...

Khả Tuệ nhìn Phấn Vân, sắc máu trên môi nàng cũng biến mất.

- Phải ... - Nàng nói rành rọt - Tôi biết!

- Cô biết, phải không? - Phấn Vân muốn an ủi nàng, muốn làm dịu bàn tay nhỏ đang run lên trong lòng bàn tay mình - Cô biết Cao Hàn rất thích nói bậy nói bạ, rất thích đùa, với người nào ông ta cũng đùa được.

- Phấn Vân! - Cao Hàn cắn răng nói - Đừng như vậy! Đừng đeo mặt nạ nữa! Ba người chúng ta nếu đã mặt đối mặt, mọi người hãy thực tình với nhau. Tôi cũng không thể diễn trò nữa, cũng không thể lợi dụng Khả Tuệ ...

- Cao Hàn! - Phấn Vân kêu lên ngăn cản chàng.

- Khả Tuệ, - Cao Hàn bất chấp tất cả, nói - Tôi có lỗi, tôi có

lỗi, tôi có lỗi đến cực điểm. Từ khi gặp được Phấn Vân ở nhà cô, tôi tiêu tòi! Thẳng thắn mà nói, trong lòng tôi không có người con gái khác nữa!

Phấn Vân nhắm mắt lại, chỉ thấy đầu vầng mắt hoa. Lúc mở mắt ra, nàng phát hiện Khả Tuệ vẫn chăm chú nhìn nàng, chăm chú nhìn kỹ nàng. Tròng mắt đen lớn của Khả Tuệ quái dị mà mờ mịt. Nàng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến khiến người khác kinh ngạc. Chìa tay ra, nàng hết sức dịu dàng dùng ngón tay sờ khước mắt Phấn Vân, chùi giọt nước mắt của nàng.

- Thím Ba, - Nàng dịu dàng nói - Sao thím lại khóc?

Tim Phấn Vân co giật, rối loạn nhìn Khả Tuệ. Cái dịu dàng của Khả Tuệ khiến nàng càng thêm đau khổ, càng thêm có mặc cảm phạm tội, càng thêm hổ thẹn tự trách mình. Nàng cầm nước mắt, khẽ nói một câu:

- Thím Ba, tôi biết rồi. Tôi cuối cùng biết thế nào gọi là mèo khóc chuột, thế nào gọi là thỏ chết cáo thương. Thím biết không? - Nàng mỉm cười, - Thím có giọt nước mắt rất đẹp!

Phát Vân sững người, sắc mặt biến thành nhợt nhạt hơn cả Khả Tuệ. Khả Tuệ quay đầu lại, đối mặt với Cao Hàn, nàng tiếp tục mỉm cười, tiếp tục dùng tiếng nói dịu dàng ngọt ngào ấy:

- Anh tại sao phải áy náy đối với tôi Vĩnh viễn tôi không cần sự áy náy ấy! Tôi chưa từng bao giờ đóng cái vai trò sầu khổ, cũng chưa hề cần bất kỳ sự an ủi và thương xót nào! Trước đây không cần, về sau cũng không cần!

Đẩy ly nước cam ra, nàng đứng dậy, vắt túi xách trên lưng, dáng điệu nàng đẹp mà thanh thoát. Quay đầu lại, nàng nhìn Phấn Vân cười tươi tắn:

- Hèn chi hôm qua thím hỏi gặp Cao Hàn ở chỗ nào! Hèn chi thím xin tôi số điện thoại của Cao Hàn! Tôi đã hiểu Thím Ba, tôi học được quá chậm. Ba vẫn nói tôi là một con ngốc ngây thơ! - Nàng đi lại, ôm bả vai Phấn Vân, ghé bên tai Phấn Vân nói nhỏ một câu - Sống vẫn có ý nghĩa hơn chết, phải vậy không? - Nói xong, nàng rất nhanh quay đầu lại, rất nhanh chạy ra khỏi Hạnh Lâm.

Phấn Vân vẫn đờ người, không thể cười, không thể nói,

không thể nghĩ, không thể cử động ... Có một khoảnh khắc
ngẩn ngui, trong óc nàng là một mảng trống không. Sau đó
nàng bỗng sực tỉnh:

- Cao Hàn - Nàng nói - ông đuổi theo kêu nàng lại! Nhanh
lên đi! Nếu không sẽ xảy ra chuyện không hay với Khả
Tuệ.

Cao Hàn lập tức vọt người lên, chàng chạy ra khỏi quán
cà phê, tìm bóng dáng Khả Tuệ. Trên đường Nhân ái xe
cô nhộn nhịp, đó chính là giờ tan tầm, xe chen lấn hết
chiếc này đến chiếc khác. Chàng tìm kiếm trên vỉa hè,
không nhìn thấy Khả Tuệ, nhưng khi nhìn sang đường bên
kia, thoáng thấy một bóng người áo màu đỏ đang băng
qua đường. Chàng gọi to:

- Khả Tuệ!

Bóng người áo màu đỏ ấy quay đầu lại Chàng nhìn thấy
cái mỉm cười rất dịu dàng của Khả Tuệ, trong cái mỉm cười
có cái thú hàm ý, thậm chí có cái chế nhạo nghịch ngợm.
Sau đó chàng nhìn thấy Khả Tuệ tựa như vận động viên
bơi lội luyện nhảy xuống nước, bỗng tung mình nhảy vào

trong biển xe cộ. Máu Cao Hàn bỗng cứng lại, há miệng, chàng gọi to:

- Khả Tuệ!

Đồng thời, Phấn Vân cũng chạy ra, đứng bên Cao Hàn, nàng vừa vặn nhìn thấy cảnh ấy, nàng kêu ré lên:

- Khả Tuệ, dù bất kỳ trừng phạt nào cũng được! Trừ một việc!

Nàng lao tới, cuống cuống lao tới và một cơn hỗn loạn rất lớn. Tiếng thảng xe, tiếng xô đụng, tiếng kêu thét, tiếng người, tiếng xe, tiếng kính vỡ lẫn lộn với nhau. Máy chiếc xe đụng dúi vào nhau thành một đồng. Cao Hàn nhanh như chớp, dùng lưng ngang lấy Phấn Vân, mới ngăn nổi nàng lao mình vào dưới bánh xe

- Buông tôi ra, buông tôi ra! - Phấn Vân vùng vẫy, đẩy Cao Hàn ra, nàng chạy thẳng tới Trong đồng mảnh vụn xe tung tóe, là thân hình nhỏ nhắn của Khả Tuệ, áo đỏ và máu nàng trộn thành một mảng đỏ tươi chói mắt, đầu nàng ngửa lên, bộ mặt vẫn đẹp để không bị thương. Phấn Vân

nhét tay vào miệng, dùng răng cắn mình thật mạnh. Trong khoảnh khắc này nàng nhìn thấy không chỉ Khả Tuệ nằm trên vũng máu mà cả Văn Tiêu cũng nằm trên vũng máu

Nàng lao đảo đi tới, quỳ xuống, quàng tay ôm lấy người Khả Tuệ. Nàng vùi đầu trước ngực Khả Tuệ, tìm Khả Tuệ vẫn đang đập. Nước mắt nàng trào ra như trút, nàng khóc kêu:

- Khả Tuệ, cầu mong sao cháu đừng chết! Cầu sao cháu đừng chết! Cầu sao cháu để cho tôi có cơ hội chuộc tội! Khả Tuệ, chỉ cần cháu không chết, muốn bắt tôi như thế nào cũng được, muốn bắt tôi như thế nào cũng được ...

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 9

Cửa phòng phẫu thuật đóng, bác sĩ, y tá nườm nượp từ bên trong cửa đi ra đi vào, máu truyền và nước biển không ngừng chảy vào cửa. Cánh cửa này đã thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Phấn Vân ngồi trên ghế tựa, ánh mắt nhìn trân trân vào cánh cửa này. Trong phòng đợi có một chiếc đồng hồ lớn, tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc vang lên, mỗi tiếng vang đều chấn động thần kinh của Phấn Vân, nàng thấy mình đã sắp ngã quỵ. Trong lòng nàng, chỉ là lặp đi, lặp lại kêu gào một câu:

- Khả Tuệ, cầu xin cháu sống! Khả Tuệ, cầu xin cháu sống! Chỉ cầu cháu sống, muốn bắt tôi như thế nào cũng được! Cầu xin cháu Khả Tuệ! Cầu xin cháu!

Tiếng kêu gào này đã thành ý chí nàng, thành tư tưởng

nàng, tất cả đều tập trung vào một câu, Khả Tuệ phải sống!

Người nhà họ Chung đều đến đủ. Trong phòng đợi lại hoàn toàn im ắng. Văn Mục vẫn cứ hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác. Thúy Vi khóc đến nỗi mắt vừa đỏ vừa sưng, đã không còn hơi sức khóc nữa. Bà cụ trang nghiêm ngồi ở một góc nhà. Trước sau bà là một người bình tĩnh nhất. Bà không nói một câu, ngay cả cửa phòng phẫu thuật cũng không nhìn. Cái bà nhìn là "trời" ngoài cửa sổ.

Cao Hàn cũng có mặt, từ lúc sự việc xảy ra chàng không rảnh rỗi một phút nào, vừa ứng phó với cảnh sát vừa thông báo cho nhà họ Chung. Không dám nói với nhà họ Chung điều thực tế xảy ra, chàng chỉ nói là một "sự bất ngờ". Hiện giờ chàng ngồi ở một đầu khác ghế tựa, cách Phấn Vân khá xa ánh mắt chàng khi thì nhìn cửa phòng phẫu thuật, khi thì nhìn Phấn Vân đã sa vào trạng thái choáng váng. Tụ đáy lòng chàng có một tiếng nói không ngừng rống lên:

- Mày giết cả hai người họ! Mày giết cả hai người họ!

Sớm đã quên việc đi quay phim, sớm đã quên "Người Ai Cập", chàng nhìn bình huyết tương đẩy vào, nhìn bác sĩ đi ra đi vào Học bốn năm y, cũng từng thực tập ở bệnh viện, chàng không lúc nào sợ máu như tối hôm nay. Vài trăm thứ hồi hận, vài nghìn thứ tự trách, vài vạn thứ đau khổ. Nếu buổi chiều hôm nay có thể lại tới lần nữa, chàng nhất định nghe lời Phấn Vân! Nếu có sức mạnh nào có thể khiến thời gian trôi ngược lại, chàng bằng lòng trả mọi giá, để thời gian trôi ngược lại!

Cuối cùng, cửa phòng mở to, mọi người đều đứng bật dậy. Các thầy thuốc đi rạ Hai y tá đẩy Khả Tuệ rạ Văn Mục lập tức đón đường bác sĩ. Thúy Vi chạy về phía Khả Tuệ.

- Thừa bác sĩ, - Văn Mục rít sâu một hơi thuốc lá. - Cháu nó thế nào. Sẽ khỏi chứ? Có nguy hiểm gì không?

- Chúng tôi đã dốc hết toàn lực - Bác sĩ nói - Cô ấy lá lách nứt vỡ, mất lượng lớn máu, chúng tôi đã truyền máu, còn xương đùi bị gãy, về sau lành lại, e rằng sẽ có chút khuyết tật nhỏ.

- Nhưng cháu sẽ sống, phải vậy không? - Văn Mục gấp rút

hỏi

- Hiện giờ vẫn chưa dám nói, sợ có chấn thương não
Trước hết vào nằm phòng bệnh, quan sát, nếu sau hai
mười bốn tiếng đồng hồ tình hình không xấu đi, thì thoát
khỏi chạng nguy hiểm. - Bác sĩ nhìn sâu Văn Mục - Chung
tiên sinh, đừng quá nóng ruột, cô ấy rất trẻ, sức sống phải
là rất mạnh! Tôi nghĩ, hai mươi bốn tiếng đồng hồ này
cũng không khó vượt qua lắm đâu!

Phấn Vân ngoẹo đầu lại, dùng trán chống tường, cố nén
nước mắt toan vọt rạ Thúy Vi lại òa khóc, nhìn Khả Tuệ
người cầm đầy ống tiêm. Khả Tuệ sắc mặt và chân cùng
trắng. Thúy Vi khóc đến nát ruột tan lòng:

- Một đứa trẻ đang yên đang lành, tung tung tăng tăng
chạy ra ngoài, làm sao lại biến thành ra như thế này! Làm
sao lại biến thành ra như thế này!

- Thúy Vi - Bà cụ lại nhìn lên bầu trời tỏ lòng cảm tạ, quay
đầu lại nhìn Khả Tuệ trên giường - chúng ta, không có
nghiệt sâu nặng đến mức trong vòng ba năm, xảy ra hai
lần tai nạn xe cộ! - Bà cụ đến lúc đó mới lướt nhìn Phấn

Vân một cái - Nếu có quỷ thần, tôi nghĩ, chúng ta đã đụng phải Thúy Vi, đừng khóc nữa! Cháu nó còn sống mà!

Thúy Vi khịt mũi, không ngăn nổi nước mắt tuôn như mưa
Bác sĩ lại nhìn thân nhân này lần nữa, căn dặn:

- Trong phòng bệnh nhân không thể chen chúc quá nhiều người. Chúng tôi có y tá đặc biệt săn sóc cô ấy. Các vị tốt nhất lưu một người ở lại, những người khác đều trở về. Tôi đã nói, hai mươi bốn tiếng đồng hồ này cũng không khó vượt qua lắm đâu. Các vị ở đây, không có bổ ích gì cho bệnh nhân, chỉ bằng về nhà nghỉ ngơi đi! Nhất là cụ bà, sức khỏe của bản thân cũng quan trọng.

Phấn Vân đi đến bên giường.

- Để tôi ở lại, được không? - Nàng cầu mong nhìn Thúy Vi

- Để tôi trông nom cháu

- Không - Thúy Vi vùi nước mắt - Tôi không rời khỏi con tôi, dù thế nào cũng không rời khỏi con tôi!

- Mọi người né ra cho một chút, được không? - Chị y tá

đẩy giường bệnh ôn tồn nói

Làm xong thủ tục nằm viện, Khả Tuệ vào ở phòng bệnh hạng nhất. Thúy Vi kiên trì muốn túc trực bên nàng. Phấn Vân đứng ở cuối giường, nước mắt rưng rưng chăm chú nhìn Khả Tuệ. Nàng có vài ngàn câu vài vạn câu muốn nói với Khả Tuệ, muốn giải thích với Khả Tuệ. Nhưng Khả Tuệ lại nằm bất động không có chút sinh khí. Một cô gái hoạt bát trong sáng lạc quan như thế, một cô gái tràn đầy sức sống thanh xuân như thế! Nàng lắc đầu, nhớ đến lời bà cụ. Không, nhà họ Chung không có oan nghiệt sâu nặng, người oan nghiệt sâu nặng lại là nàng ... Hạ Phấn Vân! Người nào ở với nàng đều sẽ đụng xe, trước có Văn Tiêu, sau có Khả Tuệ! Nàng là con "quỷ" ấy trong lời của bà cụ!

- Để nó ngủ! - Văn Mục hạ lệnh - Thúy Vi, em ở lại đây, bắt kể nó tỉnh lúc nào cũng gọi điện thoại cho tôi Má, Phấn Vân, chúng ta đều về đi! Cao Hàn - ông thâm trầm nhìn Cao Hàn - Anh cũng nên về đi!

Cao Hàn gật đầu, nhìn Khả Tuệ, lại nhìn Phấn Vân. Mắt Khả Tuệ nhắm nghiền, mắt Phấn Vân chỉ còn nhìn Khả Tuệ. Chàng âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, lặng lẽ lùi

sau Không ai chú ý đến chàng, chàng buồn bã đi ra khỏi bệnh viện.

Phấn Vân mang một trăm thứ lo nghĩ, một vạn thứ hối hận, theo Văn Mục và bà cụ về nhà. Bà cụ hết sức lý trí và thông suốt, lập tức lên lầu, gọi u Hà cùng đi sắp xếp áo ngủ khăn bông cho Khả Tuệ cần dùng ở bệnh viện, chuẩn bị đọi lát nữa đưa vào cho Khả Tuệ. Bà quyết sẽ không ở nhà đọi hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Tuy bà biết, bác sĩ nói như vậy, có nghĩa là tuyên bố Khả Tuệ thoát khỏi nguy hiểm, nhưng không chính tai nghe thấy mấy chữ này, bà vẫn không thể yên tâm. Đáng thương thay, ba đời truyền lại, chỉ có một đứa cháu gái này!

Phấn Vân và Văn Mục đơn độc ở lại trong phòng khách.

Văn Mục lại đốt một điếu thuốc. Phấn Vân dựa chéch trong sofa, vừa mệt nhọc, vừa lo lắng, vừa ủ rũ, vừa khổ sở ... Trải qua gần mười tiếng đồng hồ bầm dập như vậy, nàng xem ra tiều tụy, nhợt nhạt mà yếu ớt.

Văn Mục chăm chú nhìn nàng.

Từ từ đi đến gần nàng, Văn Mục nhìn làn khói thuốc, dò xét Phấn Vân. Phấn Vân chờ đợi, chờ đợi một cơn bão táp mới. Nàng biết, cả nhà chỉ có Văn Mục, sẽ không tin đó chỉ là một sự "bất ngờ" đơn thuần. Văn Mục tinh tế nhạy bén, thông minh chín chắn, thâm trầm xét xử của ông! ông từ trước đã nhắc nhở nàng, muốn nàng cách ly Cao Hàn xa một chút! Từ trước đã nhắc nhở nàng, Khả Tuệ là người nhiệt tình mà sôi nổi! Văn Mục biết, ông nhất định biết, nàng là con "quỷ" trong lời của bà cụ, con "quỷ" đẩy Khả Tuệ đến bên dưới bánh xe!

- Phấn Vân - Văn Mục cuối cùng mở miệng, tiếng ông vẫn dịu dàng, chân tình mà thành khẩn - Đừng quá lo lắng, để tôi nói cho thím biết, Khả Tuệ sẽ không việc gì, nó trẻ trung như vậy, tràn đầy sức sống như vậy, nó sẽ không dễ chấm dứt sinh mệnh. Yên tâm, Phấn Vân, tôi là cha nó, tôi tuyệt đối có niềm tin, nó sẽ khỏi rất nhanh!

Nàng ngớ ngàng ngẩn đầu, nước mắt rưng rưng nhìn Văn Mục. Làm sao ông không truy hỏi tôi ử ông không xét xử tôi ử ông không trách móc tôi ử ông không trừng phạt tôi ử Chẳng lẽ ông không biết là tôi hại nàng hay sao

- Xem ra thần sắc của thím xấu lắm - ông thở dài Rồi khỏi nàng, ông đi tới tủ rượu của phòng khách, rót một ly rượu nhỏ, trở về bên cạnh nàng, ông ra lệnh - Uống đi, nó khiến thím thấy dễ chịu một chút!

Nàng thuận tay đỡ lấy ly rượu miễn cưỡng uống. Chát lỏng ầm ầm, nóng nóng, cay cay ấy từ cổ họng cháy thẳng đến dạ dày Hơi rượu bốc lên, đầu óc nàng có phần tỉnh táo lại Phải, ông cho nàng uống rượu, để nàng phần chần tỉnh táo lại, ông phải xét xử nàng.

- Bây giờ, - ông mở miệng, tiếng nói vẫn trầm thấp chân thành - Xin thím lên lầu ngủ một giấc giùm tôi Tôi ở đây đợi tin tức. Thúy Vi bất ngờ sẽ gọi điện thoại cho tôi!

Nàng càng thêm kinh ngạc nhìn ông, mắt mở rất to

- Nhưng ... nhưng ... - Nàng cuối cùng lắp bắp nói, rượu khiến nàng thêm can đảm, khiến nàng có thể đối mặt với sự thật.

- Nhưng làm sao

- Nhưng, anh không muốn biết tình hình câu chuyện xảy ra à?

ông nhìn sâu nàng, trong mắt có một thứ kinh ngạc và đau khổ nào đó.

- Điều đã qua rồi, phải vậy không? - ông dịu giọng nói - Đối với việc đã qua, đừng nhắc lại nữa, đợi Khả Tuệ tỉnh lại hãy hay. Bây giờ thím đi nghỉ đi. Trong nhà có một bệnh nhân đã đủ rồi, tôi không muốn lại thêm một người nữa!

Nàng đứng lên, có phần cảm kích và xúc động. Cúi đầu nàng nhìn thấy trên vạt áo của mình dính vết máu của Khả Tuệ, lấm tẩm, xốn mắt ghê lòng. Nàng không nói nữa, chỉ đi lên lầu và nhốt mình trong phòng.

Nàng muốn không nghĩ ngợi nữa, nhưng không nổi. Tắm rửa nước nóng, thay quần áo sạch, nàng nằm trên giường chờ sáng. "Đợi Khả Tuệ tỉnh lại hãy hay!" Trong óc nàng văng vẳng lời Văn Mục. Đột nhiên nàng hiểu, xét xử sớm muộn cũng phải đến. Văn Mục hiện giờ buông tha nàng, chỉ bởi vì nàng cần phải đối mặt với Khả Tuệ khi nàng đã tỉnh táo lại.

Không thể ngủ, cũng không ngủ được nữa Nàng ngồi trên giường, dùng hai tay ôm đầu gối, đặt đầu trên hai đầu gối nhỏ lên. Nàng chờ đợi trời sáng.

Khoảng bình minh, điện thoại dưới lầu bỗng reo lên. Trong nhà họ Chung, điện thoại chỉ lắp máy chính ở dưới lầu và máy phụ trong phòng Văn Mục. Trong cái im lìm như chết, tiếng chuông đặc biệt trong vang. Nàng từ trên giường nhảy xuống, xỏ giày mở cửa phòng, chạy thẳng xuống dưới lầu

Văn Mục đang đặt ống nghe xuống, nhìn nàng.

- Thúy Vi vừa gọi điện thoại về, Khả Tuệ đã tỉnh. Bác sĩ nói tình huống của nó tốt lành. Phấn Vân, nó không việc gì cả!

- Ô! - Nàng khẽ kêu lên một tiếng, nước mắt dàn dụa, nàng mềm nhũn người ngồi xuống cầu thang, vùi mặt trong nếp gấp của váy, không cử động. Nàng đang cảm kích, cảm kích thần tiên trên trời, cảm kích vị thần bảo hộ cho Khả Tuệ, cảm kích số mệnh không một lần nữa ném nàng vào địa ngục vạn kiếp không trở lại

- Tôi phải đến bệnh viện - Văn Mục nói - Tôi phải đến thay ca cho Thúy Vi và má về nghỉ. Thím muốn đi không?

- Có. - Nàng rất nhanh ngẩng đầu lên - Má lại đi rồi à?

- U Hà đi cùng với má. Chưa có tin Khả Tuệ thoát hiểm, má sẽ không nghỉ ngơi, má chỉ có một đứa cháu gái đó.

- Em đi cùng anh đến bệnh viện! - Nàng gấp gáp nói, và nghĩ đến Khả Tuệ. Khả Tuệ đã tỉnh, cuối cùng nàng phải đối mặt với sự xét xử.

Ra khỏi cổng, nàng lên xe hơi của Văn Mục. Nàng ngồi ở đây, lại bắt đầu dùng răng cắn mu bàn tay. Bên tai nàng vang vọng một câu của Khả Tuệ nói ở Hạnh Lâm:

- Hèn chi hôm qua thím hỏi cháu gặp Cao Hàn ở chỗ nào! Hèn chi thím hỏi cháu số điện thoại của anh ấy! Cháu hiểu rồi, thím Ba, cháu học được quá muộn!

Nàng cắn chặt bắp thịt trên mu bàn tay, ánh mắt ngây nhìn phía ngoài cửa sổ xe Văn Mục quay đầu lại nhìn nàng:

- Thím không nghỉ ngơi - ông nói - Thím suốt đêm không ngủ?

- Ngủ không được. - Nàng nhìn ông đầy cảm râu đâm tua tủa, thân hình tiều tụy - Anh cũng không nghỉ ngơi - Nàng nói

ông gượng cười

- Có một đứa con gái bị thương nằm ở bệnh viện, không có ai là ngủ được, huống chi ... - ông kìm lại câu toan nói, lái xe vào cổng bệnh viện.

Nàng lại bắt đầu khổ sở và sợ hãi Gặp Khả Tuệ phải nói thế nào Xin nàng lượng thứ? Thứ việc này không phải hai chữ "lượng thứ" có thể giải quyết được! Giải thích cho nàng mình không có ý muốn cướp đoạt người yêu của nàng? Không, giải thích không được! Khả Tuệ đã nhận định là mình lừa nàng nói ra địa chỉ điểm họ hẹn gặp, có ý chiếm đoạt Cao Hàn. Thế thì, nói thế nào đây Làm sao mới có thể khiến nàng lượng thứ cho mình? Không! Phấn Vân toàn thân run lên, biết rằng Khả Tuệ sẽ không thể

lượng thứ cho mình, bởi vì sự thực đặt ngay trước mặt, Cao Hàn biến tâm ... coi là "biến tâm" ử ... Mặc nó! Trong ý thức của Khả Tuệ, Phấn Vân là một người ti tiện, dùng thủ đoạn cướp đoạt, mà đã cướp đi Cao Hàn. Vì việc này, nàng thà rằng chết, ngay cả sinh mệnh của mình đều có thể một cơn giận mà vứt bỏ, nàng sao còn có thể lượng thứ cho Phấn Vân?

Xe dừng lại Nàng máy móc xuống xe, máy móc đi theo Văn Mục vào hành lang dài của bệnh viện, máy móc dừng lại trước cửa phòng bệnh của Khả Tuệ.

Văn Mục quay nhìn nàng, bỗng đặt tay lên vai nàng, cười khuyến khích, an ủi nàng:

-Ồ! Vui lên một chút, nó đã thoát khỏi nguy hiểm rồi mà!

Nàng muốn cười, cười không nổi, trong lòng thấp thỏm không yên, ngoài nỗi đau khổ giằng xé còn có thứ sợ hãi Hoặc giả, nàng không nên đến thăm Khả Tuệ. Hoặc giả, Khả Tuệ vừa khóc vừa la đuổi nàng cắt xéo ... Hoặc giả ... không kịp hoặc giả nữa rồi Văn Mục mở cửa phòng bệnh, đi vào, nàng cũng đành theo vào

Khả Tuệ nằm ngửa trên giường bệnh. Bà cụ, Thúy Vi, u Hà, y tá đều quây bên giường. Khả Tuệ đang nói, tuy trong tiếng nói còn yếu ớt, nhưng không khó nhận ra tình cảm và tâm tình của nàng đều không tẻ bởi nàng vừa nói vừa cười:

- Mọi người cho rằng mạng tôi nhỏ đến thế ử Sợ đến nỗi không còn ra hồn người ử Bà à, cháu nói bà nghe, đừng nói đụng xe, rớt máy bay cháu cũng không chết. Con người cháu hậu vận tốt vô cùng, mai đây chưa biết chừng giật giải thưởng Nô-ben hoặc làm nữ tổng thống!

Bà cụ cười, vừa cười vừa nắm lấy tay Khả Tuệ thở dài nói:

- Cháu đừng làm nữ tổng thống, cháu cũng đừng giật giải thưởng Nô-ben. Bà nội không có yêu cầu gì khác đối với cháu, chỉ muốn cháu vô tai vô bệnh, sống được sướng!

- Khả Tuệ! - Vân Mực vui kêu, đi tới - Con ranh này quả thực biết dọa người!

- Ba - Khả Tuệ vui mừng kêu lên, lại nghịch ngợm thè lưỡi ra - Con từ nhỏ ngay cả thương phong cảm mạo cũng không bị một lần. Ba má nuôi con lớn dễ như nuôi chó con ấy. Nếu con không xảy ra chút sự cố nằm bệnh viện, ba má sẽ không biết con quý giá đến chừng nào!

- Hừ! - Văn Mục giả bộ vừa cười vừa than thở, mắt lại ươn ướt - Thứ phương thức nhắc nhở này quả thực khiến người sợ đến chết khiếp.

- Con cũng không biết xoay sở cách nào! - Khả Tuệ vẫn mỉm cười - Những xe ấy đều chạy nhanh như bay, tránh được chiếc này tránh không nổi chiếc kia ... - Nàng đột nhiên im miệng, nhìn thấy Phấn Vân, nàng dăm dăm nhìn Phấn Vân, dường như đang gắng sức nhớ lại

Phấn Vân đứng trước giường nàng, cúi nhìn nàng, bao nhiêu là ống tiêm, máu truyền và nước biển ... Trời, Khả Tuệ, cảm tạ những món khoa học này khiến cháu hồi phục sinh khí, cảm tạ trời xanh khiến cháu còn có thể nói cười ... Tôi đã đến đây, mắng đi! Nổi giận đi! Trời, Khả Tuệ!

- Ô, thím Ba! - Khả Tuệ cuối cùng kêu lên, trên mặt nàng là

cái ngây thơ thẳng thắn, cái dịu dàng khiến người nát lòng
- Thím cũng đã đến. Cháu xem, cháu làm cả nhà náo động
một phen trời long đất lở!

- Khả Tuệ! - Bà cụ dùng tay chải tóc nàng - Rốt cuộc tai
nạn xe cộ là xảy ra như thế nào? Lần này tôi không kiện
những tài xế ấy không xong!

Khả Tuệ nhìn Phấn Vân, mắt nàng trong trẻo, không có
chút nghi ngại, không có chút hờn. Nàng nhíu mày.

- Bà à, thôi cho qua đi! Đó là bản thân cháu không phải!
Họ mới nên kiện cháu! Lúc cháu băng qua đường không
nhìn đường, chỉ lo nhìn về đằng trước.

- Cháu tại sao phải nhìn về đằng trước? - Bà cụ truy hỏi

Khả Tuệ e thẹn cười, nhìn Phấn Vân.

- Thím Ba biết, thím đã nhìn thấy đấy. Đều là tại Cao Hàn! -
Giọng nàng e lệ mà thân mật - Nhưng, mọi người không
được trách Cao Hàn, tuyệt đối không được trách anh ấy,
anh ấy cũng không biết sẽ xảy ra tai nạn xe cộ!

Phấn Vân nhìn Khả Tuệ, nàng vẫn hoạt bát như vậy, vẫn đáng yêu như vậy, vẫn ngây thơ như vậy, vẫn không thù oán! Đối với Cao Hàn nàng vẫn cứ thâm tình như vậy. Dường như cảnh chuyện trò trong Hạnh Lâm đều chưa từng xảy ra. Có thể như thế không? Có thể như thế không? Nàng ngỡ ngàng nhìn Khả Tuệ, Khả Tuệ cũng đang nhìn nàng! trong mắt Khả Tuệ ngay cả một mảy may nghi ngại, phần nộ, oán hận ... đều không có. Chỉ có cái bộc trực vốn có, cái ngây thơ vốn có, cái chân thực vốn có của nàng.

- Thím Ba - Nàng dịu dàng nói - Cao Hàn sao không đến thăm cháu

- à - Văn Mục vội vàng nói - Anh ấy vẫn cứ túc trực bên con. Ba nhìn thấy anh ấy đã mệt lả, nên khuyên anh ấy về.

Khả Tuệ thở dài, thở dài

- Anh ấy nhất định cũng sợ đến chết được! Con chắc cũng làm lỡ cuộc biểu diễn của anh ấy!

- Rốt cuộc - Bà cụ quyết tâm truy đến tận cùng - là xảy ra

như thế nào Mày nói hoài vẫn chưa nói được rõ ràng!

- à! - Khả Tuệ cười nhìn bà nội - Cháu đang muốn đến Hạnh Lâm, cháu đã hẹn với Cao Hàn gặp nhau ở đây, còn thím ba đến giúp Cao Hàn sửa bản cạ Xuống xe tắc xi, cháu bỗng nghe thấy Cao Hàn đang gọi cháu Nhận ra anh ấy đang ở bên kia đường, cháu liền băng qua đường chạy đến chỗ anh ấy, sau đó ... không còn biết gì nữa à - nàng nhớ lại - Cháu còn nhớ được thím Ba đang liều mạng gọi cháu lao tới ôm cháu - Nàng dõng cái tay cầm ống tiêm đến cạnh tay Phấn Vân, để nắm lấy Phấn Vân. Nàng cảm kích mà sôi nổi nói với Phấn Vân - Thím quả là tốt! Thím Ba! Thím quả là tốt!

Phấn Vân trở mắt ngó người ra Sau đó, nàng bỗng hiểu Cái tai nạn khủng khiếp kia nhất định khiến Khả Tuệ mất đi một phần ký ức. Nàng trong tiềm thức không muốn nhớ cái cảnh bên trong Hạnh Lâm, để cho sự việc ấy biến mất khỏi ký ức của nàng. Toàn bộ quan niệm về thời gian của nàng đã điên đảo Tai nạn xe cộ xảy ra trên dọc đường nàng đến Hạnh Lâm, thế thì cảnh trong Hạnh Lâm hoàn toàn không có. Cái nàng duy nhất nhớ, là nàng băng qua đường, Cao Hàn gọi nàng, dừng xe, Phấn Vân lao tới ôm

nàng ... Những cái đó cứ lặp đi, lặp lại, vẫn là một bức tranh rất hoàn mỹ. Nàng chỉ cần bức tranh đó. Những cảnh thực tàn nhẫn, người yêu biến tâm, người thím bán đứng nàng ... đều không có.

Số phận hậu đãi nàng biết chừng nào, có thể đem đoạn ký ức tàn nhẫn ấy xóa đi khỏi tâm hồn nàng. Phấn Vân chăm chú nhìn đôi mắt dịu dàng thân thiết ngây thơ mà đẹp của Khả Tuệ, nàng đột nhiên cảm thấy như trút được gánh nặng! Số mệnh đâu chỉ hậu đãi Khả Tuệ, cũng quá hậu đãi Phấn Vân. Như vậy, không cần giải thích nữa. Như vậy, cái cảnh trong Hạnh Lâm hoàn toàn không xảy ra! Nàng nhìn Khả Tuệ không nói ra lời Khả Tuệ cũng áy náy nhìn Phấn Vân:

- Xin lỗi, thím Ba, cháu làm thím sợ chết khiếp, phải vậy không? Sắc mặt thím xấu quá. Bà à, bác sĩ đâu

- Làm sao - Bà cụ khom lưng nhìn nàng - Đau chỗ nào

- Chỗ nào cũng đau - Khả Tuệ thẳng thắn nói, cười một cách yếu ớt. - Nhưng cháu là muốn bác sĩ chích cho thím Ba một mũi, thím ba quá yếu! Cháu làm thím ấy sợ chết

khiếp, thím ấy nhất định nhớ đến chú Ba!

Phấn Vân lấy lại tinh thần, cuối cùng có thể mở miệng, tiếng nàng khàn khàn mà nghẹn ngào:

- Khả Tuệ, cháu lo cho mình chưa nổi, còn lo đến người khác ư! Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một cái đi! Cháu nói quá nhiều rồi đấy!

Khả Tuệ quả thực là mệt, nàng quả thực là nói quá nhiều lời, nàng nhắm mắt lại Chỉ một lát, nàng mơ mơ màng màng đi vào trạng thái thiu thiu ngủ. Văn Mục ra hiệu cho mọi người né ra, khẽ gọi bà cụ, u Hà và Thúy Vi về nghỉ ngơi. Bà cụ vẫn còn minh mẫn dẫn Thúy Vi, u Hà về. Phấn Vân thận trọng dùng chăn đắp cho Khả Tuệ, thận trọng sửa lại gối cho nàng, thận trọng chải tóc cho nàng. Trong lòng tràn ngập niềm cảm kích. Đầu Khả Tuệ xoay nghiêng một cái, do đau đớn, đuôi lông mày nàng khẽ xoắn lại, rất đáng thương. Trên trán nàng có hai giọt mồ hôi lạnh. Phấn Vân dùng bông chùi đi cho nàng. Nàng lại xoay nghiêng đầu lại, bắt đầu khẽ nói mớ:

- Cao Hàn! Cao Hàn! Cao Hàn!

Văn mục kéo cánh tay Phấn Vân lại, dẫn nàng đến một góc phòng, thấp giọng nói:

- Thím có biết số điện thoại của Cao Hàn không?

- Có!

- Nhờ thím giúp cho một việc, tìm anh ấy đến. Tôi nghĩ, thứ thuốc mà Khả Tuệ cần nhất hiện giờ, là "Người Ai Cập" ấy!

Phấn Vân gật đầu, lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh.

Nàng xuyên qua hành lang, đi đến phòng đợi khám, ở đây có một máy điện thoại công cộng. Lấy ra tiền lẻ, nàng bắt đầu ngậy người trước máy điện thoại Phải, cần gọi Cao Hàn đến. Nhưng trước khi chàng đến, cần trước tiên nhắc nhở chàng, Khả Tuệ đã mất đi ký ức, cái cảnh ở Hạng Lâm không có. Nói cách khác, họ lại quặt đầu lại với nhau Không, không phải là hoàn toàn như thế. Nàng cắn môi, nhìn máy điện thoại Nàng đau lòng, hiểu được một cách sâu sắc rằng, nàng đích thực, đích thực đã mất Cao Hàn.

Nhưng, Cao Hàn thì sao

Sau khi trải qua sự thử thách "sinh tử", còn có thể khác được ử Nhất là Khả Tuệ lại "tình thâm không đổi" như vậy, mấy người đàn ông diễm phúc có được người con gái như vậy Cao Hàn, anh cũng chỉ là một người đàn ông, chỉ là một người đàn ông có thể bị làm động lòng.

Nàng quay số điện thoại của Cao Hàn.

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 10

Cao Hàn ngồi trước giường bệnh của Khả Tuệ.

Khả Tuệ nằm viện đã một tuần, sức khỏe của nàng phục hồi tương đối nhanh. Ngoài đắp thạch cao lên xương đùi gãy ra, các chấn thương khác hầu như đều lành. Nước biển sớm đã ngừng truyền. Hai tay nàng sau khi được tự do đều không chịu yên phút nào, lúc thì muốn gọt táo, lúc thì muốn bôi sáp móng tay, lúc lại làm ồn lên đòi chép bản nhạc cho Cao Hàn ... Má nàng lại hồng nhuận, mắt lại đầy vẻ phấn chấn, môi lại tươi thắm, mà còn ríu ra ríu rít như con chim sẻ nhỏ lắm lời, vừa nói vừa cười vừa than thở. Nàng rất hận thạch cao trên chân, lo sau khi khỏi vết thương, còn có thể nhảy disco được nữa không. Nhìn Cao Hàn, trong ánh mắt nàng tràn đầy thương xót và áy náy:

- Cao Hàn, anh quả thật xúi quẩy, phải ngày ngày ngồi bên em, cái con bé đáng ngán gấy đùi này! Anh nhất định buồn chán đến chết được - nàng đưa tay sờ cằm chàng, má chàng - Cao Hàn, anh gầy quá đấy! Anh đừng lo cho em. Anh nhìn em có phải mỗi ngày một khá hơn không? - Nàng lại sờ lông mày, mắt, tóc và tai chàng - Anh buồn chán, phải vậy không? Anh không cần ngồi bên em nữa! Thật đấy, ngày mai trở đi không cần đến nữa Anh đi luyện hát đi! Ồ, anh có lên truyền hình không?

- Không. - Cao Hàn gắng gượng nói, nhìn Khả Tuệ do gầy mà mắt tỏ ra càng lớn.

- Ủa! - Khả Tuệ muốn đạp chân, đạp một cái, đau nhói lên, đau đến nỗi nàng không thể không cong lưng xuống, hít mạnh hơi Cao Hàn nhảy lên, dùng tay đỡ nàng, hỏi gấp:

- Làm sao vậy làm sao vậy

- Em quên mất, em muốn dậm chân - Nàng rên rỉ, đau đến nỗi mồ hôi lạnh toát ra, nàng lại dừng cảm mỉm cười với Cao Hàn - Không việc gì, chỉ đau một chút chút thôi Anh đừng hoảng, em cố ý khoa trương cho anh xem, để anh

phải cuống lên một cái

Cao Hàn nhìn nàng đã đau đến nhọt ra, biết nàng không khoa trương, biết nàng đang gượng nén đau đớn. Nhìn nàng đau đến như vậy vẫn còn cười, trong lòng chàng quặn thắt, chàng đỡ vai để nàng nằm yên.

- Xin em đừng cựa quậy lung tung nữa được không? -
Chàng hỏi - Đang yên lành, làm sao phải dậm chân?

- Anh không lên truyền hình! - Nàng kêu lên, mặt đầy vẻ nóng ruột và buồn rầu - Đều tại em cả! Làm hại anh ngay cả cơ hội nổi tiếng cũng mất. Chỉ cần anh lên truyền hình một lần, bảo đảm anh sẽ gây sóng gió cả Đài Loan, anh sẽ nổi danh như cồn! Nè nè - Nàng chộp lấy tay chàng, lay lay - Anh có thời gian nhận hợp đồng khác, lên truyền hình nữa không? Không lên "Bồng lai tiên đảo", còn có thể lên "Kỳ nghỉ vui vẻ", còn cả "Vũ đài lớn" nè, "Một vệt cầu vồng" nè ... Tiết mục nghệ thuật tổng hợp nhiều lắm nhá!

- Khả Tuệ - Cao Hàn khế ngắt lời nàng - Anh nói cho em biết một viết, em đừng tức giận.

- Gì hả - Khả Tuệ hồ nghi nhìn chàng, thò tay nghịch nút cà- vát của chàng - Việc gì?

- Người Ai Cập đã giải tán!

- Cái gì? - Khả Tuệ giật mình, muốn nhảy lên, lại chạm đến vết thương ở lưng, lại lần nữa đau đến đom đóm mắt, kêu oai oái Cao Hàn giơ tay ấn người nàng xuống, lo lắng nói:

- Em có thể nằm mà không cựa quậy lưng tung được không?

Nàng không biết làm thế nào đành nằm xuống, lòng bồn chồn, nàng hỏi:

- Tại sao phải giải tán? - Cái đó đã thành một bộ phận quan trọng trong nhà trường, sao có thể giải tán, tại sao

- Bởi vì anh không lên truyền hình, mọi người đều mắng anh, anh cãi nhau với họ, ngay cả Cao Vọng cũng không đồng tình với anh, nói anh ít nhất nên gọi điện thoại thông báo một cái Họ không hiểu tình huống lúc bấy giờ, anh quên bém mắt chuyện đó. Chúng anh cãi nhau âm ỉ, cãi

nhau đến cuối cùng, ban nhạc liền tuyên bố giải tán.

Nàng nhìn chàng, ngón tay dần dần sờ đến tượng mình
sư tử mặt người trước ngực chàng. Nàng không nói một
lời, chỉ nhìn chàng.

- Đừng ủ rũ mặt mày như thế nữa! - Cao Hàn cười nói -
Có chuyện gì to lớn lắm đâu! Một ban nhạc thôi mà! Anh
sớm đã nói, thiên hạ không có một ban nhạc nào sẽ không
giải tán? Như vậy cũng hay, đỡ phải chốc cái lại luyện tập,
chốc cái lại biểu diễn, mất khá nhiều thời gian!

Nàng vẫn nhìn chàng, nhìn mãi, nhìn mãi, nhìn mãi ... và
hai giọt nước mắt vừa trong vừa lớn, từ khóm mắt nàng từ
từ lăn xuống. Cao Hàn kinh hãi thất sắc, khom lưng xuống
nhìn nàng. Chàng chưa từng nhìn thấy nàng chảy nước
mắt, nàng đau đến choáng váng còn muốn nói chuyện vui
Bây giờ nước mắt đó khiến chàng hoảng lên tim đập
mạnh. Chàng dùng tay đỡ cánh tay nàng, khẽ lay lay:

- Này này, làm sao thế? Làm sao thế? Làm sao thế?

- Đều tại em không phải - Nàng nghiêng đầu lại, nước mắt

từ khóe mắt lặn xuống gối - Em làm hại anh bị họ mắng, lại làm hại anh phải giải tán ban nhạc. Em biết, anh yêu ban nhạc giống như yêu sinh mệnh anh vậy. Anh nhất định bị mắng thảm lắm, anh nhất định không thể nào nhin nổi mới làm như vậy ... Cao Hàn ... anh ... anh - Nàng thút thít, nước mắt càng tuôn chảy - Anh đối với em quá tốt! - Nàng cuối cùng kêu khẽ.

- Cao Hàn nhìn nàng đăm đăm, nỗi đau bên trong khiến toàn thân chàng run rẩy, lòng thất lại. May mà nàng đã mất đi ký ức, may mà nàng hoàn toàn quên cuộc trò chuyện trong Hạnh Lâm. May ử. Trong lòng chàng lại một hồi đau thắt, không thể nghĩ, không thể nghĩ! Trước mắt chàng có một người con gái bị thương vì chàng, lại chảy nước mắt vì chàng, nếu chàng lại đi nghĩ đến người khác, thì quá ư tàn nhẫn! Chàng lấy khăn tay, lau nước mắt trên mặt Khả Tuệ.

- Đừng khóc! - Chàng khẽ nói - Đừng khóc. Khả Tuệ, anh thề rằng ... anh không nuôi tiếc ban nhạc "người Ai Cập".

- Em nuôi tiếc - Nàng nói, vẫn thút thít. - Đợi em khỏi, đợi em có thể đi được, em phải đến từng người một nói với

họ, em đòi họ phải thành lập lại! Họ đều sùng bái anh như thế, mà anh vì em lại ... lại ...

- Không phải là vì em! - Chàng vội vàng nói - Không phải là vì em! Thật đấy, Khả Tuệ, đừng buộc trách nhiệm vào người mình - Chàng dùng một tay nâng cằm nàng lên, dùng một tay khác chùi nước mắt cho nàng - Cười lên đi, Khả Tuệ - Chàng dịu dàng nói - Cười lên Khả Tuệ.

Nàng nuốt nước mắt mà cười, giống như một đứa trẻ.

Chàng nâng đầu nàng, muốn dìu nàng đến gối Nàng lén nhìn chàng, trong nhà im lặng như tờ, chỉ có hai người họ, tất cả mọi người đều yên tâm rời khỏi bệnh viện. Nàng bỗng đưa cánh tay ra, níu đầu chàng lại, kéo chàng về phía mình, nàng nói khẽ:

- Hôn em đi! Cao Hàn!

Cao Hàn sững sờ, liền cúi đầu xuống hôn nàng. Một cái tay khác của nàng cũng vòng lại quấn chặt lấy cổ chàng. Có một lúc, họ đờ ra như vậy, cặp môi mỏng của nàng no mồm mà mềm mại Tiếng kẹt cửa làm kinh động họ. Cao

Hàn ngẩng đầu lên, xoay người lại Người đối mặt, là Thúy Vi và Phấn Vân.

-Ồ, má.Ồ, thím Ba - Khả Tuệ chào gọi, cả khuôn mặt ửng hồng lên. ánh mắt của Phấn Vân và Cao Hàn chạm nhau, Phấn Vân lập tức dời tia nhìn đi và chỉ thấy như một cái roi quất dữ dội trên trái tim nàng, chua xót đến nhường nào Không nói được nàng bị tổn thương nặng đến đâu Cái càng khó kham nổi là thứ tình cảm gần như là ghen tuông trong chỗ sâu kín của lòng nàng! Nàng vẫn kỳ vọng như vậy chẳng phải thế sao Nàng vẫn kỳ vọng hai người họ "tốt" với nhau, tại sao lòng nàng lại đau buốt như vậy Nàng quả thực muốn lánh đi, quả thực muốn lập tức rời khỏi, nhưng lại sợ quá lộ liễu Nàng đi đến cuối giường Khả Tuệ, gượng gượng cười, nhưng, nàng đã thất bại Ngược lại, Khả Tuệ, sau vài giây mắc cỡ, liền đang hoàng cười lên:

- Hồng quá, bị các vị bắt được ngay tại chỗ! - Nàng thè đầu lưỡi, mặt lại đầy vẻ hồn nhiên nghịch ngợm.

Cao Hàn bất an ho một tiếng. Thúy Vi cười trừng mắt nhìn, cái cười như của mẹ vợ nhìn chàng rể.

- Cao Hàn - Thúy Vi hỏi - Anh đến đã lâu chưa

- Ăn cơm trưa xong thì đến - Cao Hàn có phần luống cuống nhiều hơn, luống cuống là một thứ đau khổ không thể nói được. Chàng nhìn trộm Phần Vân. Nàng đã lánh đến một góc nhà, nhìn một bức tranh hiện đại trên tường. Chàng lại nhìn Thúy Vi và Khả Tuệ.

- Tôi phải về trước - Chàng nói - Tôi còn có giờ lên lớp.

- Máy giờ tan lớp? - Khả Tuệ hỏi

- Khoảng chừng năm giờ rưỡi

- Anh phải đến nhé, em đợi anh.

Chàng gật gật đầu, lại nhìn Phần Vân. Phần Vân quay lưng lại chàng. Chàng cắn chặt răng, trong lòng giống như có một con sâu đang gặm tim chàng, sắp gặm nát tim chàng. Chàng kiên quyết quay ngoắt đầu Chàng chỉ có thể yêu một trong hai người họ! Sự đã đến thế này, còn biết nói sao Chàng đi ra khỏi phòng bệnh.

Vừa rời khỏi phòng bệnh, chàng thấy chân mềm nhũn rạ
Đi qua hành lang, chàng không ngăn nổi phải dựa vào
tường. Trước mắt, là đôi mắt bị thương mà đau đớn, cái
lưng gầy gầy yếu yếu, sự trang nghiêm gắng gượng của
Phấn Vân ... Bị thương, phải, nàng bị thương. Bởi chàng
hôn Khả Tuệ mà bị thương. Cái đó có nghĩa là gì? Trời
đất, nàng đang yêu chàng, nàng quả yêu chàng! Trời đất!
Chúng ta đang làm cái gì? Trời đất!

Chàng ngồi xuống ghế dài trong phòng đợi khác gần cổng
bệnh viện. Vùi đầu vào lòng bàn tay, ngón tay cắm vào
trong tóc, chàng cố hết sức kéo tóc, trong lòng có một vụn
tiếng đồng thời kêu gào lên:

- Phấn Vân! Phấn vân! Phấn Vân!

Chàng rên rỉ, vùi đầu mãi xuống đến đầu gối Bên cạnh
chàng có một thiếu phụ mang một đứa trẻ đang đợi khám.
Chàng nghe thấy đứa trẻ ấy nói:

- Má, má nhìn kia, thằng điên! Thằng điên!

Chàng ngẩng đầu lên, nhìn đứa trẻ. Mẹ nó vội vàng kéo

đưa trẻ vào lòng mình. Chàng nhếch miệng với đứa trẻ, nhe răng ra, đầu đứa trẻ rúc vào bên trong áo mẹ. Chàng uể oải đứng lên, hai tay thọc vào túi jacket, đi ra khỏi cổng bệnh viện. Gió thu, lạnh mà lặng lẽ.

Chàng đứng ở cổng bệnh viện, tựa lưng vào tường, lặng lẽ đứng, lặng lẽ chờ đợi

Thời gian trôi qua không biết bao nhiêu lâu, chàng cố chấp không nhìn đồng hồ, chỉ là đứng như vậy, tựa như một tờ giấy dán tường, mắt trân trân nhìn cổng bệnh viện. Có người vào, có người ra, đứa trẻ ấy dắt tay mẹ cũng đi rạ

- Má thằng điên! thằng điên! - Đứa trẻ lại kêu

Người mẹ ấy lén nhìn trộm chàng, bịt miệng đứa trẻ, ẵm đứa trẻ hốt hải bỏ chạy. Chàng kéo tóc, thấy mình quả thật sắp phát điên lên.

Cuối cùng, Phấn Vân đi ra cổng bệnh viện. Chàng chạy nhanh như bay chặn trước mặt nàng.

Phấn Vân ngược mắt lên, hai người nhìn nhau, không ai

nói một lời Họ chỉ nhìn nhau như vậy, tựa như toàn thể thế giới đều biến mất, đều không tồn tại Sau đó, Cao Hàn đưa tay ra nắm lấy tay nàng, nàng không kháng cự. Chàng vẫy tay kêu một chiếc taxi

- Chúng ta tìm một nơi nào ngồi đi! - Chàng nói

Nàng gật gật đầu Nàng chưa từng bao giờ chịu theo chàng như vậy Lên taxi, chàng hồi phục lại một ít lý trí, bắt đầu lại có thể suy nghĩ. Chàng nắm tay nàng chặt hơn, sợ nàng mở một cánh cửa khác ra chạy mất. Nhưng nàng ngồi ở đấy bất động, trầm tĩnh kỳ lạ, cam chịu kỳ lạ khiến người xót lòng.

- Đến đâu- Tài xế quay đầu hỏi

- Đến ... - Chàng do dự, bỗng nhớ ra chốn cũ, cái ao hoa sen ấy - Đến công viên Thanh Niên.

Công viên Thanh niên không có gì khác, vẫn trống vắng không có mấy người đến chơi, vẫn cây rừng thưa thớt, vẫn nương phẳng đồng xanh, vẫn ao sen quanh quất. Bên ao sen vẫn cái cây lớn ấy đứng. Bên cây lớn vẫn chiếc

bằng cô độc ấy

Chàng dẫn nàng đi đến dưới cây. Nhìn ao sen ấy, nhìn cây già cành đâm ngang ấy, hai người đều hồi tưởng cảnh ngã xuống ao sen hôm trước. Sự thực, chuyện xảy ra không lâu bao nhiêu, nhưng giữa khoảng đó, đã trải qua quá nhiều chuyện, lại khiến họ có cảm giác như ở vào một kiếp khác. ánh mắt Phấn Vân cuối cùng cũng dừng lại trên mặt Cao Hàn.

Họ nhìn nhau, nhìn nhau, khổ sở và tha thiết. Cao Hàn lần đầu tiên đọc được trong mắt Phấn Vân tình cảm sâu nặng biết bao, chân thành biết bao, trọn đầy biết bao ... Chàng lập tức ôm nàng vào lòng, nàng cũng không chút kháng cự, ôm chặt lấy lưng chàng. Môi họ dính nhau

Đó là một cái hôn nóng bỏng, triền miên, tràn đầy dần vật, đau đớn và buồn khổ. Họ dâng hiến cho nhau, đòi hỏi ở nhau, an ủi lẫn nhau, khao khát lẫn nhau ... nghìn lời vạn tiếng, vạn tiếng nghìn lời ... đều muốn mượn một cái hôn này truyền đạt, cái hôn của họ làm nóng cả không khí.

Cuối cùng, chàng ngẩng đầu lên, có vẻ không tin cậy, nhìn kỹ mắt nàng, áp đầu nàng vào trước ngực mình.

- Phấn Vân, - Chàng nói khế - Anh nên làm như thế nào
Anh nên làm như thế nào Phấn Vân!

Má nàng dán vào tượng mình sư tử mặt người, tượng đá
bị má nàng đốt nóng. Tay nàng vẫn ôm chặt lưng chàng,
nàng dùng toàn thân để cảm ứng khoảnh khắc yêu nhau
và tụ họp bên nhau này

- Anh đã làm đúng. - Nàng thấp giọng nói

- Làm đúng cái gì? - Chàng truy hỏi - Làm đúng đối với cô
ấy hay là làm đúng với em?

- Đối với cô ấy! - Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm
chàng - Cao Hàn, anh và em đều hiểu, sau khi cô ấy mất
đi ký ức, chúng ta không thể lại kích thích cô ấy được nữa
Em quen một bác sĩ khoa tâm lý, em đã đi hỏi ông ta, ông
ta nói nếu là thứ ký ức quá bi thiết, mất đi là hạnh phúc
nhất, nếu thức tỉnh ký ức này, rất có thể dẫn đến cô ấy
điên cuồng.

- Em có nghĩ đến hay không - Cao Hàn vẫn ôm nàng trong

lòng, buồn khổ đăm đăm nhìn nàng - Cô ấy có một ngày, chưa biết chừng sẽ khôi phục ký ức, nhớ đến cái cảnh ở Hạnh Lâm, lúc đó cô ấy sẽ không có đất dung thân.

Phấn Vân bồng rùng mình.

- Cao Hàn, vĩnh viễn đừng để cô ấy khôi phục ký ức!

- Cái đó anh có không chế được không?

- Anh có thể không chế!- Phấn Vân rần rỗi nói - Chỗ nghi ngờ nào, không cho cô ấy bất kỳ nhân tố cần hồi ức nào ... Thế thì cô ấy sẽ không nhớ nữa Bác sĩ tâm lý nói, chứng mất trí nhớ này có thể là suốt đời, trừ phi anh lại đi kích thích nó, nó lại tỉnh thức.

- Đừng quên, anh cũng học y, anh cũng đã học tâm lý học, việc đó rất nguy hiểm, chứng mất trí nhớ bất cứ lúc nào cũng có thể khôi phục!

- Sẽ không, sẽ không! - Phấn Vân kiên định lắc đầu - Chỉ cần anh thực lòng thực tâm yêu cô ấy!

Vòng tay chàng xiết mạnh nàng.

- Em "thực lòng thực tâm" mong anh yêu cô ấy ử Chàng chậm rãi, dần từng chữ một.

Nàng đắm đắm nhìn chàng, trong mắt chứa đầy sự đau khổ thành thực.

- Cao Hàn! - Nàng khế kêu lên một cách đau đớn - Chúng ta đều đã không có cách nào lựa chọn! Không có cách nào lựa chọn được nữa!

- Tại sao

- Anh và em cùng biết rõ tại sao Anh không thể lại giết cô ấy một lần nữa! Chúng ta đều không thể lại giết cô ấy một lần nữa! Anh làm không nổi, vĩnh viễn làm không nổi!

Phải, chàng làm không nổi! Lúc Khả Tuệ sống chết chưa rõ, chàng hy vọng thời gian trôi ngược lại để mọi cái không xảy ra Giờ đây, thời gian quả thực đã trôi ngược lại Chàng cũng không thể tái phạm sai lầm nữa! Mà nếu bây giờ lại nhắc đến, thì quả thật sẽ giết chết Khả Tuệ. Nghĩ đến đây,

toàn thân run rẩy

- Cao Hàn, yêu cô ấy đi! - Phấn Vân dịu dàng nói - Anh sẽ phát hiện yêu cô ấy không khó khăn. Sự thực, hôm nay đã "yêu" rồi, anh đã hôn cô ấy rồi, cái đó không khó khăn, phải thế không?

Chàng nhìn chăm chăm nàng.

- Em ghen ử - Chàng thẳng thắn hỏi

- Vâng. - Nàng chân thành đáp

- Cũng đau khổ ử

- Vâng.

Chàng lập tức lại ôm nàng thật chặt, nói rất nhanh bên tai nàng:

- Chúng ta trốn đi, Phấn Vân. Đừng bận tâm đến cái gì hết. Chúng ta trốn đi, trốn đến nơi không có người ở!

- Đừng nói chuyện trẻ con - Nàng nghẹn ngào - Cái đó quá không thực tế. Chúng ta không có nơi có thể trốn. Trách nhiệm, gia đình, học hành ... anh còn có quá nhiều gánh nặng. Người sống thì có những gánh nặng ấy, chúng ta đều không thể trốn chạy. Nếu quả thật có thể trốn chạy, cũng sẽ đau khổ. Anh đừng giết Khả Tuệ một lần nữa Anh làm không nổi! Em cũng làm không nổi!

Chàng vùi mặt vào trong đám tóc dài bên tai nàng, chàng hôn mái tóc nàng, hôn sợi tóc nhỏ mịn của nàng, mắt chàng ướt, tiếng nói khản đặc.

- Thế thì, em chịu đáp ứng một yêu cầu của anh không? Em chịu vứt bỏ công cùm lễ giáo và đạo đức hay không?

- Không, không thể. - Nàng cắn môi - Em hiểu ý anh, em không thể. Không chỉ là đạo đức và lễ giáo, còn có vấn đề lương tâm, em không thể ... lừa dối Khả Tuệ. Em cũng không thể mạo hiểm, mạo hiểm thức tỉnh ký ức của cô ấy!

- Chúng ta hiện giờ có được coi là lừa dối Khả Tuệ hay không?

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn xói vào mắt chàng.

- Đúng. - Nàng nói thế - Cho nên, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, sau đây em cũng không gặp anh nữa

Chàng dựa vào cây, đầu và vào thân cây, chàng vò tóc, nhìn sững Phần Vân. Trên mặt nàng, chàng nhìn thấy một thứ kiên quyết gần như bi tráng, cái đó khiến tất cả như ảo tưởng của chàng đều vỡ vụn. Chàng hiểu ra, đây dường như là một lần gặp mặt ly biệt, cho nên nàng phục tùng như thế, cho nên nàng ngọt ngào như thế, cho nên nàng thẳng thắn như thế, ... đây là lần gặp mặt cuối cùng.

Chàng đắm đắm nhìn nàng, nàng cũng đắm đắm nhìn chàng, hai người đều nhìn ra ý nghĩ và tình cả của nhau

- Không - Chàng nói

- Đúng vậy đấy - Nàng thì thầm.

- Không! - Chàng nói to hơn.

- Đúng vậy đấy - Nàng vẫn bi tráng mà kiên định.

- Không! - Chàng gào to lên - Không! Không! Không!

Nàng lập tức lao tới, ôm lấy chàng, dán chặt vào chàng, đem má đầy những ngấn lệ dán vào trước ngực chàng. Chàng dùng tay sờ mặt nàng, sờ đến ướt đầm cả tay. Chàng vùng vẩy cúi đầu xuống, vùng vẩy hôn má này, hôn nước mắt nàng, vùng vẩy làm bầm nói:

- Như thế nào mới có thể ngừng yêu em? Như thế nào mới có thể ngừng yêu em? Em nói cho anh biết, như thế nào mới có thể ngừng yêu em?

- Cao Hàn - Nàng khẽ tấm tức - Chúng ta không gặp đúng thời gian, sớm ba năm gặp nhau, hoặc giả muộn bao năm gặp nhau, có thể đều đã khác. Hiện giờ, trước mặt chúng ta chỉ có một con đường có thể đi ... Cao Hàn, anh có bao nhiêu lời muốn nói với em, hôm nay một lần nói hết, anh có bao nhiêu tình cảm muốn tặng em, hôm nay một lần tặng em, sau khi chia tay, anh cũng không còn là của em nữa

Chàng đẩy nàng ra, nhìn nàng.

- Xem chừng, chúng ta quả thật phải chia tay

Nàng gật gật đầu

Chàng bỗng cười, quay người, chàng dùng góc trán chống vào thân cây

- Biết không? Phấn Vân, chúng ta tổng cộng chỉ đơn độc gặp nhau có ba lần. Lần thứ nhất mua chó ở cửa hàng bán chó, anh ngó ngẩn để cơ hội trong tay vượt mất. Lần thứ hai ở chỗ này, em đẩy anh xuống ao sen, thành thử bể bàng tan cuộc. Lần thứ ba là hôm nay, anh và em nói đến chuyện từ nay chia tay ... ha ha! Phấn Vân, câu chuyện đó không hay, viết ra đều không người nào có thể tin. Chúng ta ngay cả "tụ hợp với nhau" còn chưa thể bàn đến được, lại phải đến "chia tay"! Ha ha, câu chuyện đó quả thực không hay. Dù cho bài hát mà em thích, cũng trước phải "tụ cũng khít khao" mới có thể "tan cũng khít khao"! Làm sao tàn nhẫn đến mức để anh vừa mới chứng thực tình cảm của em, lại phải đối mặt với ly biệt ...

Nàng ôm chặt chàng từ phía sau lưng, dán má vào lưng chàng rồi nàng quay người, sải bước chân chuẩn bị chạy

đi

Chàng rất nhanh quay đầu lại

- Đứng lại! - Chàng kêu

Nàng dừng bước, buồn rầu ngẩng đầu nhìn Cao Hàn. Sắc mặt chàng trắng bệch. Chàng từng bước một đi gần bên nàng, nhìn nàng. Tiếng chàng trầm thấp.

- Anh không có quyền quấy rầy em nữa, không có quyền lại làm nặng thêm phiền não của em. Nếu yêu một người sẽ đau khổ như thế, anh quả thật hy vọng loài người không có tình cảm! - Chàng ngừng một lát - Em đứng đấy, anh không thể đồng thời yêu hai người phụ nữ, trừ phi chúng ta có thể nhẫn tâm để Khả Tuệ lại chết lần nữa, nếu không, anh và em không có tương lai - Chàng cắn môi, môi chàng không có chút sắc máu. Cúi đầu xuống, chàng lấy ra tượng mình sư tử mặt người trên cổ mình, đeo vào cổ nàng, kéo cổ áo nàng ra, chàng để tượng mình sư tử mặt người rơi vào trước ngực nàng. Sửa sang xong y phục cho nàng, chàng tiếp tục nói – Em có biết "Người Ai Cập" đã giải tán hay không? Đây là vật trang sức yêu quý

nhất của anh, anh đem nó tặng em. Vì em, từ nay, anh thề rằng không hát nữa! Trong cuộc đời anh cũng không có bài cạ Nhưng, Phấn Vân, trả lời anh một câu hỏi sau cùng ...

Nàng chờ đợi

- Dù cho anh và Khả Tuệ kết hôn, chúng ta vẫn sẽ gặp nhau, phải vậy không?- Chàng hỏi - Nếu chúng ta gặp nhau, em cho rằng anh có thể làm như không có chuyện gì hay không? Giả sử anh không cẩn thận, lộ ra tình cảm của anh đối với em, thì làm thế nào

Nàng nhìn chàng giây lát.

- Anh sẽ không làm như thế.

- Anh không tin chắc chắn như em nghĩ.

Nàng nhìn sâu vào mắt chàng, lặng lẽ giây lát.

- Anh sẽ không - Nàng lại nhắc lại một câu - Bởi vì, anh sẽ nghĩ cách để giữ kín nó.

Nàng cắn chặt răng cương quyết, quay người đi ra cổng công viên. Cao Hàn nghiêng về phía trước tựa hồ muốn kéo nàng lại, nhưng, chàng kiềm chế mình. Nhìn bóng nàng biến mất trên con đường nhỏ của công viên, biến mất trong rừng thưa đồng biếc, biến mất trong sắc chiều mênh mang. Chàng lùi lại một bước, tựa trên cây lớn đằng sau, chàng ngược mắt nhìn trời, có vài đám mây xám tối đang từ từ di động. Trong óc chàng, nặng chịch, đặng chát hiện lên mấy câu:

Cũng từng hỏi tin dòng nước chảy,
Cũng từng hỏi nẻo mây trắng bay,
Hỏi không rõ, hỏi không rõ là nỗi niềm yêu,
Tự cũng khít khao, tan cũng khít khao!

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 11

Khả Tuệ cuối cùng cũng xuất viện.

Đêm khuya, Phấn Vân một mình ở trong phòng ngủ. Nhớ lại cảnh Khả Tuệ từ bệnh viện về nhà. Khả Tuệ, Khả Tuệ hoạt bát hiếu động ấy, Khả Tuệ hồn nhiên bướng bỉnh ấy, tuy trên chân còn bó thạch cao, tuy nàng chưa đi được, nàng vẫn kiếm một cây gậy, nhảy tới nhảy lui trong nhà, nhảy đến nỗi bà cụ sợ hết hồn, e nàng té ngã, nhảy đến nỗi Thúy Vi phải theo kèm từng bước ở bên cạnh la hét luôn mồm. Chỉ có Văn Mục, bình tĩnh ngồi sofa, vừa cười vừa nói:

- Để cho nó nhảy! Nằm hai mươi ngày trong bệnh viện, may mà nó chịu đựng nổi! Bây giờ, để cho nó nhảy! Dù sao cũng có một thầy thuốc đáng tin cậy, bất cứ lúc nào

cũng sẽ săn sóc nó!

- Cũng không thể vì có Cao Hàn mà để nó té ngã! - Thúy Vi la lên - Huống chi, tôi xem Cao Hàn cũng không biết ghép xương!

- Anh ấy tuy không biết ghép xương - Văn Mục nói - Nhưng anh ấy là chuyên khoa tim! Trong tim Khả Tuệ của chúng ta có chứng bệnh khó giải quyết, anh ấy đều biết chữa!

- Ba! - Khả Tuệ ngúng nguẩy ...

Tiếng cười ran cả nhà. Cao Hàn cũng cười theo mọi người. Phần Vân không thể không cười, ánh mắt nàng trước sau không nhìn tới Cao Hàn.

- Cao Hàn - Văn Mục vố vai Cao Hàn, - Anh nói đi coi, có phải anh chuyên trị chứng bệnh khó giải quyết trong tim Khả Tuệ hay không?

- Tôi xem, tim của Khả Tuệ rất khỏe mạnh - Bà cụ chêm vào một câu - Trái lại tim của Cao Hàn hơi có vấn đề.

- Làm sao Làm sao - Khả Tuệ ngây thơ hỏi, tiến mãi đến trước mặt bà cụ hỏi - Bà làm sao biết? Tim anh ấy như thế nào

- Có hơi ám đen - Văn Mục tiếp nói - Nếu không ám đen, làm sao lừa được con gái tôi!

- Ba!

Trong nhà lại ran lên tiếng cười! Cao Hàn tựa như không để tâm, tiến lại, đựng phải Phấn Vân đang rót trà cho mọi người! Chàng rất nhanh nhìn nàng. Nàng làm như không có chuyện gì, mặt không lộ vẻ gì đi tới nhà bếp.

- Tôi xem, - Cao Hàn mở miệng - ám đen thì không ám đen, có một số lỗ hổng thì là thật.

- Làm sao Làm sao - Khả Tuệ nghe không hiểu - Làm sao lại có lỗ hổng? Thế là ý gì?

- Lúc em đựng xe - Cao Hàn khẽ hàm hừ - Anh sợ quá, vỡ cả mặt, lại vỡ cái tim, đến giờ vẫn chưa khỏi

- Hứ! Khả Tuệ cười, vừa ngọt ngào, vừa đắc ý, má đỏ lên đến giống như quả táo chín ửng. Nàng nhảy tập tễnh đến trước mặt cha, tròn tròn mắt, phùng má lên,- Ba, cái người này mồm mép trơn như mỡ, không dựa vào nổi, phải không?

- Nếu không dựa vào nổi, - Văn Mục nói - con đừng dựa vào nữa, thế là xong!

- Trời ơi! - Khả Tuệ la lớn - Ba! Hôm nay ba làm sao thế?

Cả nhà đều cười ầm lên. Khả Tuệ vừa cười vừa nhận ra piano, lại nhận ra ghi-ta quăng ở góc tường. nàng kêu lên:

- Ghi-ta! Piano!Ồ, Cao Hàn, em lâu lắm không nghe anh hát, anh hát một bài cho em nghe, được không? Thím Ba, nhờ thím đàn piano, được không? Cháu ở trong bệnh viện buồn đến suýt phát điên lên! Cao Hàn, đàn ghi-ta đi! Đàn đi! Thím Ba, thím cũng đàn piano đi!

Phấn Vân sững sờ, bỗng nghe thấy Cao Hàn nói:

- Được, em muốn nghe bài gì?

- Tùy anh, bài gì cũng được.

- Đợi anh uống ngụm trà đã, được không?

Cao Hàn nói, cầm ly trà đến phòng ăn rót nước sôi Chỉ nghe thấy tiếng "lanh tanh", không biết sao Cao Hàn đánh đổ cả phích nước sôi lên tay. Chàng nhảy lên, đau đến kêu oai oái:

- Trời ơi, Bông chết mất!

- Anh làm sao thế? - Khả Tuệ vừa lo lắng vừa đau lòng, chống gậy nhảy lại - Có bị bỏng không? Có bị bỏng không? Nàng chộp lấy tay chàng, lập tức kêu lên - Hồng rồi, rất nghiêm trọng! Vừa đỏ vừa sưng lên, cẩn thận đấy, nhất định sẽ phỏng nước. Anh! Anh ... quả là không cẩn thận, rót ly trà cũng không biết rót. U Hà! U Hà! Mang bông băng đây! ...

Phòng khách hỗn loạn một hồi Phấn Vân thừa cơn hỗn loạn này trốn lên lầu Cao Hàn lúc nào rồi đi, nàng không biết, nàng lại hiểu sâu một việc, để tránh khỏi hát bài hát

đó, chàng không tiếc dùng khổ nhục kế. Lúc bấy giờ nàng đang đứng cạnh phích nước sôi, nàng chính mắt nhìn thấy chàng cố ý đánh đổ phích nước sôi mới đun lên tay mình như thế nào. Không hát nữa, chẳng lẽ quả thực từ đây chàng sẽ không hát nữa. Nàng kéo tượng mình sư tử mặt người từ bên trong cổ ra, dán môi lên trên tượng đá. Không được! Nàng nghĩ rất nhanh: Không thể sống tiếp như thế được. Cứ như thế này, nàng và Cao Hàn đều sẽ điên mất!

Nàng từ trên giường ngồi lên, thung thảng bước đi, bước lại trong phòng ngủ. Nàng bỗng nhiên nghĩ đến "nhà", nhớ đến Thiên Vân, nhớ đến ba má, nhớ đến lời Thiên Vân từng nói với nàng:

- Ba má rất cuộc vẫn là cha mẹ đẻ, sẽ không ghét chị ...

Phải, nên trở về. Làm dâu họ Chung ba năm, đổi được một trái tim đầy vết thương. Nên trở về. Nhưng, nói thế nào với nhà họ Chung, nói thế nào với Khả Tuệ. Nhà họ Chung từ trên đến dưới, già đến trẻ, đều không có bất kỳ người nào có lỗi với nàng. Nhưng ... dù thế nào, nhà họ Chung cũng không ở tiếp được nữa rồi. Chiều hôm nay,

nếu nàng không có mặt, có thể Cao Hàn sẽ hát, không phải vậy sao Nàng có mặt, Cao Hàn thà chết cũng sẽ không hát. Nàng nên đi, để Cao Hàn yên ổn, chuyên tâm yêu Khả Tuệ, để tất cả những cái đó đều chấm dứt ...

Nàng từ gầm giường lòi ra va ly, mở tủ. Nàng bỏ quần áo của mình vào va ly Sau đó, nàng nghĩ ra, nàng nên gọi điện thoại về nhà. Nàng nhìn đồng hồ, hơn mười một giờ. Trong gian phòng nàng không có điện thoại Vốn muốn lắp máy phụ, Văn Tiêu ra đi, nàng cũng không có lòng nào lắp máy phụ nữa Bây giờ nàng cần xuống dưới lầu gọi Nghiêng tai lắng nghe, toàn thể ngôi nhà đều lặng như tờ, mọi người đều đã ngủ, Khả Tuệ quần cho từng người một đều gân mỗi sức kiệt.

Nàng lặng lẽ ra khỏi phòng. Trong phòng khách tối om om, chỉ ở chỗ ngoặt cầu thang có một ngọn đèn nhỏ. Nàng chân trần, đi xuống cầu thang, mò mẫm, tìm được kỷ trà và điện thoại Ngồi xuống, nàng cũng không bật đèn, trong ánh sáng mờ mờ quay số điện thoại Nàng biết trên lầu chỉ có trong phòng Văn Mục có máy Nàng hy vọng tiếng chuông reo quay số sẽ không đánh thức họ.

Người nghe điện thoại là Thiên Vân. Thiên Vân rõ ràng còn chưa ngủ.

- A lô, chị - Nàng sửng sốt nói - Có việc gì thế? Sao chị gọi điện thoại muộn như vậy? Nghe nói Khả Tuệ bị tai nạn xe cộ, chị giúp em nói với cô ấy một tiếng. Em bận viết luận văn tốt nghiệp, chưa đến thăm. Cô ấy khỏe rồi chứ?

- Ừ, hôm nay xuất viện.

-Ồ, em biết cô ấy sẽ không việc gì - Thiên Vân bô lô ba la
- Tưởng cô ấy có vẻ là người có phúc, sẽ không việc gì. A lô, chị, chị có phải là đang bàn chuyện yêu đương với Cao Hàn hay không?

Trời! Đừng bàn đến Cao Hàn. Nàng hít vào một hơi:

- Thiên Vân - Nàng ngắt lời Thiên Vân - Chị gọi điện thoại là muốn nói cho em biết, ngày mai chị về nhà.

- Buổi sáng ừ Em có giờ học. Chị về nhà thăm ba má ừ
Chị nên về một chuyến ...

- Không không, Thiên Vân, chị không phải là về nhà một chuyến, chị chuẩn bị dọn về nhà, về nhà thời gian dài
Sáng sớm mai em nói với má một tiếng ...

- Dọn về nhà ở? - Thiên Vân kêu lên, nháy mắt hỏi - Xảy ra chuyện gì? Chị và nhà họ Chung có chuyện xích mích hả?

- Không phải Em đừng đoán lung tung. Là bởi vì ... nghĩ thông rồi Em chẳng cần bảo chị về nhà ở đó ử Em ... không hoan nghênh chị về nhà ở ử

- Sao lại thế được? Quá tốt rồi! Chị, chị nghĩ thông được là quá tốt rồi! Ngày mai em không đi học, xin nghỉ nửa ngày để đón chị.

- Thôi, Thiên Vân. Chị sẽ về, em đừng xin nghỉ. Chị không có đồ đạc gì, một chiếc va ly thôi, gọi chiếc xe là về được rồi

- Chị đúng là ... không xảy ra chuyện gì phải không? -
Thiên Vân nghi ngờ hỏi - Nói thực, em không tin lắm. Nhà họ Chung nói như thế nào

- Chị vẫn chưa nói với họ.

- Chị - Thiên Vân nghi ngờ hỏi tiếp - Chị khỏe chứ?

- Chị rất khỏe, thật đấy. Tóm lại, ngày mai gặp. Có chuyện gì, ngày mai chúng ta hãy nói

Khẽ cắt đứt thoại, nàng ngồi trong bóng tối, trong lòng một nỗi chua xót khó nói nên lời. Lát sau, nàng đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, một ngọn đèn bàn trong phòng khách đột nhiên bật sáng, nàng sợ đến nhảy nhồm lên, ngẩng đầu, Văn Mục đang ngồi ở một góc phòng khách, lặng lẽ nhìn nàng.

- Ủa - Nàng kinh hoảng nói - Anh sao còn chưa ngủ?

- Ngồi đây nghĩ một số việc - Văn Mục nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngực nàng. Nàng theo đường nhìn của ông cúi đầu nhìn xuống, pho tượng mình sư tử mặt người đang rử ở phía ngoài áo ngủ, nàng vội vàng giấu nó vào trong cổ áo. Văn Mục ngược mắt nhìn nàng, thấp giọng nói

- Cho nên thím phải trở về?

Nàng khẽ nhúm mày, không nói

- Phấn Vân - Văn Mục đốt một điếu thuốc, đi lại, ấn một tay lên vai nàng - Tôi biết tôi nghĩ, không chỉ tôi biết, má cũng có phần hiểu

Nàng vẫn không nói

- Xin thím thông cảm cho tôi, Phấn Vân - ông dịu dàng nói
- Người làm cha mẹ đều rất ích kỷ. Khả Tuệ là một đứa trẻ tình cảm hết sức mạnh mẽ. Tôi không muốn nó bị thương tổn. Tôi rất sợ nó bị thương tổn.

Nàng ưỡn thẳng sống lưng, vẫn không nói

- Thím đang thăm mắng tôi - ông thấp giọng - Thím có thứ tình thần phản kháng thăm lạng. Chà, Phấn Vân, hãy tin tôi, tôi không muốn trong nhà xảy ra thứ việc này. Vừa rồi tôi ngồi trong bóng tối, là đang nghĩ về vấn đề của thím. Tôi không muốn Khả Tuệ bị thương tổn, nhưng, cả nhà chúng tôi đều không để thím bị thương tổn.

Nàng vẫn không nói

- Làm sao - ông thở dài - Hận chúng tôi

Nàng nhìn ông, lắc đầu

- Tôi không hận bất kỳ người nào, - Nàng giọng u uẩn nói -
Mà, tôi vẫn rất cảm ơn anh. Từ khi Văn Tiêu mất, anh vẫn
chăm sóc tôi. Bây giờ tôi chỉ cầu xin anh một việc, nếu anh
đã phát hiện tôi sắp trở về.

- Việc gì?

- Giúp đỡ hai người họ, nhất là Cao Hàn, cho anh ấy thời
gian, đừng bức bách anh ấy, đừng khích bác cạnh khỏe,
cho anh ấy thời gian, giúp đỡ anh ấy, anh ấy quả thật cần
giúp đỡ. - Nàng nghẹn ngào, hai giọt nước mắt trào ra,
dọc theo má lăn xuống.

- Trời, Phấn Vân! - Văn Mục khẽ kêu, móc từ trong túi ra
khăn tay, ông xúc động lau má cho nàng. - Tôi quá giả dối!
quá ích kỷ! quá tàn nhẫn! Chúng tôi quả không có quyền
để thím đau khổ! Thím không nợ gì nhà họ Chung, thím lại

trẻ như vậy, nếu có thể có sự bắt đầu mới, thì không gì tốt bằng ...

- Không, không, đừng nói! - Nàng nức nở, nước mắt nén lại từ lâu bỗng giống như nước lũ vỡ đê, cuồn cuộn trào ra ông vội vàng đỡ lấy nàng, thấp giọng nói:

- Đừng khóc, xin thím đừng khóc!

Nàng vùi mặt vào bả vai ông. ông ôm nàng, khẽ vuốt sống lưng nàng. Trong phút này, nàng đối với Văn Mục có một thứ tình cảm thân thiết, nửa như cha, nửa như anh. Trên thực tế, ở nhà họ Chung ba năm, nàng hiểu được sâu sắc thứ chăm sóc thầm lặng của Văn Mục đối với nàng, cũng hiểu được sâu sắc, chỉ có Văn Mục tương đối hiểu được cảm xúc và nỗi buồn trong chỗ sâu của tâm hồn nàng. Bây giờ chuyện Cao Hàn, giữa hai người một khi nói toạc ra, nàng hận không thể cất tiếng khóc với ông. Bởi vì nàng không thể nói với bất kỳ người nào, không thể khóc với bất kỳ người nào

ông không ngừng vỗ về nàng, muốn chấm dứt ngay nước mắt của nàng. Lại khổ vì nỗi không có lời để an ủi, khổ vì

nỗi phải đóng cái vai chính mình, một con chim già che chở chim non. ông hận cái giả dối và ích kỷ của mình, hận mình và cả nhà làm tăng thêm nỗi đau khổ trên người nàng, thậm chí hận Văn Tiêu chết sớm! ... Có vợ như vậy, sao bỏ được mà hồn về thiên quốc! ông hận tất cả những cái đó, hận kết quả của tất cả những cái đó cộng lại ...

Phấn Vân. Một người phụ nữ cô độc không nơi nương tựa, không biết nên đi đâu, về đâu!

Bỗng nhiên, họ nghe thấy trên nóc cầu thang có một tiếng vang khế. Tiếp đó, trong phòng khách đèn lửa sáng bừng, có người bật ngọn đèn lớn ở chính giữa phòng khách. Sau đó là tiếng kêu của Khả Tuệ:

- Ba! Thím Ba, hai người đang làm gì thế?

Họ ngẩng đầu lên, Khả Tuệ đang chống gậy, đứng ở chót cầu thang, mở to mắt nhìn họ, dường như họ là một đôi yêu quái! Phấn Vân sợ giật nảy người lên, bỗng phát hiện mình không bình thường. Văn Mục cũng vội vàng đẩy nàng ra Nhưng muộn rồi, đều muộn rồi! Tiếng kêu của Khả Tuệ đã đánh thức toàn thể người trong nhà. Thúy Vi xông đến cửa cầu thang nhìn, liền bắt đầu nỗi cơn loạn thần

kinh:

- Văn Mục! - Bà ta hét lên - Anh khốn nạn! Anh hạ lưu! Anh ti tiện! Anh ... Anh ... - Bà ta bắt đầu lớn tiếng hét - Má! Má! Má! Má đã nhìn thấy chưa Má đã nhìn thấy chưa Tôi sớm đã nghi ngờ! Tôi sớm đã phát hiện hai người họ đầu mày cuối mắt! Ở góa! Ở góa! Bây giờ là thời đại nào Còn có người trẻ trung lưu lại nhà họ Chung ở góa ...

- Thúy Vi! - Văn Mục rống khế - Chuyện chưa phân rõ ràng gốc ngọn cô đừng kêu la bừa bãi!

Thúy Vi mặc áo ngủ xông thẳng xuống lầu, túm lấy cổ áo Văn Mục.

- Anh còn muốn như thế nào mới coi là rõ ràng? Anh nói đi! Tôi biết, Phấn Vân vừa vào cửa nhà họ Chung tôi đã biết, anh thích cô ta, anh vẫn cứ thích cô ta, anh có dám thừa nhận hay không?

- Phải, tôi thích cô ấy! - Văn Mục nóng lên, dùng sức đẩy Thúy Vi ra - Tôi thích cô ấy có suy nghĩ hơn cô, thích cô ấy hiểu tình cảm hơn cô, thích cô ấy trầm tĩnh dịu dàng, thích

cô ấy biết hy sinh, thương cô ấy chịu đựng tất cả những đau khổ mà người bình thường không thể gánh chịu ...

- Văn Mục! - Bà cụ cũng vịn cầu thang, run lẩy bẩy đi xuống, chỉ thẳng mũi Văn Mục nói - Mày có điên hay không đấy! Mày còn không câm miệng à! Rõng to kêu to làm cái gì? Muốn tin đồn xấu lan đi à?

Phấn Vân ngã ngồi xuống sofa Bỗng nhiên, nàng thấy tất cả những cái này hết sức đáng cười, thấy mình đúng là ở trong một vở hài kịch, thấy ngay cả giải thích đều không thêm giải thích, mà còn thấy vừa mệt nhọc vừa đuối sức vừa uể oải Nàng vẫn cười, vừa cười, vừa giấu mặt vào trong tay áo

- Cô cười Cô còn cười nổi kia à? - Thúy Vi lay nàng - Cô sao còn cười được? Cô sao còn cười được?

Nàng tiếp tục cười Làm sao còn cười được? Bởi vì đó là một vở hài kịch, một vở hài kịch lớn! Em dâu ở góa yêu anh của chồng, đó là một đề tài phim có sẵn! Nàng cười đến chảy nước mắt.

- Má! Buông thím ấy ra! - Nàng nghe thấy tiếng Khả Tuệ. Ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy Khả Tuệ tập tễnh nhảy từng bước tới, trong đôi mắt to chứa đầy nước mắt - Má! Xin má đừng như vậy! Thím Ba đã sắp ngất đi rồi!

Phấn Vân nhìn Khả Tuệ, lại cười lên.

- Khả Tuệ - Nàng cuối cùng mở miệng, vừa cười vừa nói - Tôi không ngất, sức mạnh ý chí của con người vô cùng kỳ lạ, ngất đi cũng không phải là một việc dễ dàng! Mười người ngất đi thì có đến chín người đang giả vờ, tôi vẫn không non nớt như thế. Cháu yên tâm, tôi không ngất!

Khả Tuệ ngây người nhìn nàng, nước mắt xoay vòng trong mắt.

- Thím tại sao cứ cười - Nàng ngó người ra hỏi, dùng tay đưa đi đưa lại trước mắt nàng, hình như muốn thử xem nàng có biến thành mù hay không. Sau đó, Khả Tuệ lại nhảy đến gần nàng, nhìn kỹ nàng, quay đầu lại nói với bà cụ - Bà à, thím ấy có phần không bình thường, bà với má đừng nói thím ấy nữa!

- Yên tâm! - Phấn Vân từ sofa đứng lên, muốn lướt qua những người này, đi lên lầu, - Tôi rất tốt, tôi không điên.

- Cô rất tốt! - Luồng lửa giận của Thúy Vi, giống như lửa trên đồng cỏ hoang hể bốc cháy là không thể dừng, bà ta xông tới, túm lấy cánh tay Phấn Vân lại lay nàng một trận tới tấp mặt mũi

- Cô là đồ vô sỉ, đồ hạ lưu! Cô vẫn nói là cô rất tốt! Phải cô rất tốt, vô phá tan gia đình người khác, quyến rũ chồng người khác ... Cô! Đồ góa phụ ó đâm ...

- Thúy Vi! - Bà cụ gay gắt quát - Im mồm! Mày đang nói những gì thế? Phong độ của mày để ở đâu

- Má, má mắng con ử - Thúy Vi hỏi - Má không mắng cô ta mà mắng con ử Xảy ra thứ chuyện này, mỗi một người làm vợ đều nên duy trì phong độ, phải vậy không? Lúc chồng có chuyện đàn dúi bên ngoài ...

- Thúy Vi - Văn Mục tiến lại túm lấy bà tạ - Cô tốt nhất bớt nói bậy nói bạ! Cô chẳng phải là quá hồ đồ hay sao Phải trái hay dở, cô hoàn toàn phân không rõ, cô, cô ... - ông

kêu lớn - không sao hình dung nổi!.

- Tôi đúng là không sao hình dung nổi - Thúy Vi ngửa cằm lên - Tôi đúng là lộn, đó là anh "dan díu bên trong" chứ không phải "dan díu bên ngoài".

Phấn Vân có phần kinh ngạc nhìn bà ta, lại muốn cười!

Ra Thúy Vi cũng có một khả năng hài hước hiếm có! Nàng sửa lại tóc đã bị Thúy Vi day đến rối bù. Nàng quả đã bắt đầu choáng ngất. Giơ tay ra, nàng làm hiệu tay yêu cầu mọi người yên tĩnh, nói:

- Đừng làm ồn ỹ, tôi vốn định ngày mai giã biệt tử tế với các vị! Xem chừng, tôi không có cách nào đợi đến ngày mai! Sự thực, va ly của tôi đã thu xếp xong rồi, các vị đợi ở đây, tôi lên lầu lấy xuống, lập tức sẽ đi! Rất lấy làm tiếc, - Nàng nhìn bà cụ - Không ngờ sẽ phải chia biệt với cả nhà trong thứ tình huống này, nói thực, cả nhà đều rất tốt, quả thực rất tốt. Bà à, - Đó là lần thứ nhất, nàng đổi lời không gọi bà cụ là má, mà xưng hô theo Khả Tuệ - Cám ơn bà yêu mến che chở cho con nhiều năm như vậy. Con có chỗ rất cố chấp, nhưng vẫn chưa đến nỗi để nhà bà xảy

chuyện hại đến gia phong! Bà yên tâm, bà à!

Nàng không nhìn những người khác trong nhà nữa, quay người lên lầu lấy va ly. Cả nhà không ai nói nữa, cũng không ai ngăn cản nàng. Nàng lên lầu, lơ mơ đóng va ly, thay áo ngủ, lại ẵm Ni Ni dưới thảm lên, xách va ly xuống lầu, phát hiện người cả nhà vẫn chờ ra ở đấy, hình như bị thôi miên vậy. Nàng đi ra cửa, quay đầu nhìn cái nữa

- Tạm biệt! - Nàng nói

- Đợi chút! - Khả Tuệ kêu lên và lao tới. Do lao quá gấp, lại không chú ý đến vết thương ở chân, nàng liền ngã xuống. Văn Mục đỡ lấy nàng. Nàng rên rỉ, bò lên, hoàn toàn không chú ý đến vết thương của mình, nàng nửa nhảy nửa bò chạy lại, kéo vạt áo Phấn Vân lại. Phấn Vân quay đầu nhìn nàng, nàng mặt đầy nước mắt - Thím Ba - Nàng thút thít nói - Dù thím đã làm gì, hoặc không làm gì, cháu đều có lỗi. Cháu không ráp tâm muốn kêu to, chỉ là đói bụng, muốn xuống lầu tìm cái ăn ...

- Không cần giải thích, - Nàng bình tĩnh nói, va ly để cạnh chân Ni Ni đã run lên trong lòng nàng. Nàng dùng ngón

tay, thương xót chùi đi ngấn nước mắt trên má Khả Tuệ - Không cần giải thích! Tôi không trách Khả Tuệ!

- Nhưng cháu trách bản thân cháu! - Nàng hậm hực nói, rơi nước mắt - Cháu hại thím phải rời đi như vậy. Không không, - Nàng gấp gáp nói - Thím đừng đi, thím Ba, thím đừng đi!

- Khả Tuệ! - Thúy Vi giọng gay gắt kêu

- Yên tâm! - Phấn Vân ngẩng đầu cười với Thúy Vi - Tôi sẽ không vì mấy câu nói của Khả Tuệ mà ở lại Cái nhà này - Nàng nhìn chung quanh, ngay cả u Hà cũng bị đánh thức dậy, nép ở cửa nhà bếp nhìn trộm - dường như không có sức mạnh gì khiến tôi ở lại nữa - Nàng lại nhìn Khả Tuệ, đôi mắt ngấn lệ, vẻ áy náy, vẻ quyến luyến không nở rời và sự bồn chồn không nói ra lời ... của Khả Tuệ, đều dẫn tới một chút lưu luyến còn sót lại trong lòng nàng. Nàng dùng tay khẽ vuốt má Khả Tuệ, thấp giọng nói - Đừng khóc, Khả Tuệ, tôi đi, đối với Tuệ chỉ có cái hay. Từ nay về sau ... muốn sống cho được vui sướng, Tuệ ... vẫn cứ tốt như vậy, không chỉ bản thân tràn đầy sức sống, còn đem sức sống rải khắp mỗi một người chung quanh. Khả Tuệ,

kiên cường một chút. Tuệ lương thiện như vậy, tôi tin Tuệ sẽ nắm chắc hạnh phúc của mình.

Khả Tuệ vẫn nắm cứng vạt áo của nàng, do bởi mẹ có mặt, nàng khỏ vì không có cách nào nói Nàng ghen ngào trong cổ họng, mắt ngây dại nhìn Phấn Vân, ngón tay nắm chặt.

Phấn Vân dùng tay gỡ ngón tay của nàng ra, thấp giọng an ủi nàng:

- Nhỏ ngốc à, đâu phải là sinh ly tử biệt, sao lại nghĩ như vậy Nhỏ chỉ cần nhớ tôi, cần đến tôi, gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào!

Khả Tuệ lặng lẽ gật đầu, đành buông tay ra

Phấn Vân xách va ly lên, nghe thấy bà cụ đang kêu:

- Văn Mục, đi kêu xe cho Phấn Vân! Tiễn cô ấy đi!

Làm sao Còn phái Văn Mục làm việc ấy ử Phấn Vân quay đầu nhìn bà cụ, mái đầu tóc bạc của bà cụ rất tôn nghiêm

cát cao, mắt giả không hoa mờ. Nàng và bà cụ rất nhanh trao một cái nhìn, trong lòng có vài phần hiểu rõ. Bà cụ không mờ tối, bà cụ cũng không già nua, mà bà cụ rất sáng suốt, rất quyết đoán, rất biết bảo hộ gia đình mình như thế nào

Nàng đi ra cửa lớn, trong vườn hoa, một cây chuối bị gió thổi kêu xào xạc. Trên trời có mấy ngôi sao lạnh thưa thớt. Gió thốc vào mặt, đã mang gió lạnh cuối thu Nàng bỗng rụt người lại Làm sao khí trời lại lập tức trở lạnh nhỉ? Xuyên qua vườn hoa, mở cửa lớn, Văn Mục trước sau không nói một lời Đến phía ngoài cửa, nàng rất nhanh chặn lại một chiếc tắc xi

- Phấn Vân, - Rất lấy làm tiếc.

Nàng mở cửa xe, rất nhanh lên xe, vẫn không nói một lời Xe chạy về phía đầu phố trong đêm tối Nàng nhìn phía bên ngoài cửa sổ xe, hai tay ôm chặt Ni Ni, đến lúc này mới thấp thoáng cảm thấy mùi vị bị xua đuổi trong đêm khuya Xua đuổi! Phải, nàng bị xua đuổi Nàng lại theo quán tính vùi sâu mặt vào đám lông dài của Ni Ni

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 12

Cao Hàn tối hôm sau biết Phần Vân đã dọn ra khỏi nhà họ Chung.

Trong phòng khách nhà họ Chung, chỉ có hai người là Khả Tuệ và Cao Hàn. Mọi người đều rất ý tứ, Cao Hàn đến, cả nhà đều lánh đi. Khả Tuệ sà vào lòng Hàn, đầu nửa gối trên đùi Cao Hàn, trên mặt mang một vẻ buồn. Nàng đã đem tình hình xảy ra rất giản đơn nói với Cao Hàn, lại thêm sự tự oán trách, hối hận và buồn rầu của mình.

- Em quả không hiểu, em mở cửa, đóng cửa, nhảy từng bước đi ra, tiếng đã đủ lớn rồi, sao hai người lại không nghe thấy. Em cũng không phải, rõ ràng nghe thấy có người đang khóc, em còn đi bật đèn, gây cho cả nhà một phen náo động trời long đất lở. Thím Ba đã đi, má khóc

suốt đêm, đến giờ cũng chưa chịu nói, bà nội cũng tức giận ... trời, - Nàng đưa đẩy trông mắt, nhìn Cao Hàn - Anh đoán xem sao, bà nội không trách ba, người làm mẹ khá là tự tin con trai của mình vẫn cứ là tốt, bà trái lại máng má không hiểu sự thế, không hiểu đàn ông, không biết giữ chồng ... làm má tức mình khóc đến chết đi sống lại!

Cao Hàn ngạc nhiên nghe tất cả những điều đó, trong óc choáng váng như bị tưới một nồi súp đun sôi Hôi lâu, chàng vẫn không rõ Khả Tuệ đang nói những gì, sau đó thì chàng hiểu Ngồi ở đấy, hai tay chàng chống cằm, khổ công suy nghĩ, khổ công nhớ lại, khổ công phân tích ... Chàng cũng không nói Khả Tuệ lại vẫn thở dài thườn thượt:

- Kỳ thực, cũng không thể trách thím Ba, tình cảm của thím với chú Ba em đậm như thế, kết hôn được hai tháng chú Ba mất, lúc ấy thím Ba mới hai mươi một tuổi, ba em lúc bấy giờ nói: thím ấy coi như còn là một đứa trẻ! Em nghĩ, ba em mới bắt đầu đã thích thím ấy! Kỳ thực một người đàn ông sẽ yêu thím Ba là điều rất tự nhiên, anh nói có phải không? Thím ấy đẹp như vậy, trẻ như vậy, buồn buồn đầy chất văn nhã như vậy. Lại biết đàn piano, lại rất có tài

năng ... chà! Anh biết không? Em đồng tình với ba và thím Bạ Hèn chi, một số ngày nay, em vẫn cứ thấy thím Ba có tâm sự, vẫn cứ thấy thím ấy tương đối không bình thường, thì ra ... là vậy!

Cao Hàn trừng mắt nhìn Khả Tuệ:

- Ba em nói thế nào - Chàng giọng buồn bực hỏi

- Ba em ấy à! - Khả Tuệ lắc lắc đầu - ông lúc bấy giờ vừa rống vừa kêu với má, nói ông đúng là thích thím Ba, thích thím ấy suy nghĩ có chiều sâu hiểu tình cảm ... Dù sao cũng nói ra một lô một lốc. Em không hiểu nổi ba em, ông không phải là người sợ lời thôi, ông rất đa tình, nếu dồn ép ông quá, người chịu thua thiệt vẫn là má em!

Cao Hàn nghiêng rằng:

- Nhưng, ông vẫn để nàng đi ử Giữa đêm khuya khoắt, để nàng một mình đi ử

Khả Tuệ nhìn Cao Hàn, cầm lên một quả quít trên bàn trà, nàng bắt đầu bóc vỏ quít, vừa bóc vừa nói:

- Anh muốn ông làm thế nào Trong nhà có già có trẻ, ông vẫn cứ không thể đi cùng với thím Ba Trờì! Thím Ba cũng rất đáng thương, em nhìn thím ấy ra đi, lòng cũng đau đớn, nói thực, em rất thích rất thích thím ấy! Làm sao ngờ được rằng thím ấy sẽ ... thím ấy sẽ ... Trờì! - Nàng than dài thở ngắn, đưa từng múi quít vào mồm Cao Hàn. Nàng nhìn Cao Hàn, cuối cùng ngoắt đầu một cái - Cao Hàn, chúng ta đừng bàn đến vấn đề ấy nữa, được không? Chúng ta đừng bàn đến nữa - Nàng túm lấy tay chàng - Thôi chết, phòng nước lên rồi! Anh ít nhất một tháng không đàn được ghi-ta!

Chàng rút lại tay, bồn chồn đứng dậy, đi một vòng trong nhà.

- Nhà em có thuốc lá không? - Chàng hỏi

- Thuốc lá? Anh lại không hút thuốc, đòi thuốc làm cái gì?

- Anh muốn hút một điếu

Chàng lật mở hộp thuốc lá trên kỷ trà, lấy một điếu Khả

Tuệ vội vàng lấy hộp quẹt mời thuốc cho chàng, cười lấy lòng nói:

- Anh tay chân luống cuống, bật lửa không khéo lại bén vào ngón tay, nếu anh muốn hút thuốc, để em bật lửa giúp anh.

Chàng đốt thuốc, rít mạnh một hơi, phun khói thuốc ra, Khả Tuệ ngỡ ngàng nhìn anh, kêu lên:

- Anh biết hút thuốc lúc nào

- Việc biết được rất nhiều, chỉ là em không biết thôi!

- Ủa - Khả Tuệ nhướn lông mày - Thì ra anh trước mặt em giả làm bộ đứng đắn, anh là một ngụy quân tử!

- Trên đời ngụy quân tử cũng có rất nhiều, không chỉ một mình anh!

- Thế là ý thế nào

- Không ăn rau càng cua, làm sao cứ kẹ người! Xem

chùng hôm nay anh bồn tính lắm, tại sao

Chàng gượng cười, nhìn Khả Tuệ.

- Không tại sao cả - Chàng khẽ than thở nói - Anh vẫn cứ hay bồn, em biết rồi đấy

Nàng nũng nịu cười, dùng bàn tay nhỏ êm dịu của nàng nắm lấy tay chàng.

- Em sẽ không chọc giận anh, em cố hết sức không chọc giận anh. Giả sử em vô tình chọc giận anh, anh có thể mắng em la em, thậm chí đánh em, nhưng anh đừng đi yêu người khác, vĩnh viễn đừng, được không?

Chàng nhìn nàng, bị mê hoặc trong ánh mắt và tiếng nói thâm tình, chuyên chú và êm dịu của nàng. Nàng dùng tay ngoặc cổ chàng, lại hiến dâng làn môi mềm mại mà ngọt đằm của nàng, lưỡi nàng còn mang hương quít.

Cùng thời gian ấy, Phấn Vân đang nằm trên giường trong nhà, để cho bác sĩ Sở chữa trị và chích thuốc. Sở Hồng Chí là bác sĩ gia đình của nhà họ Hạ. Trên thực tế, Sở

Hồng Chí không chỉ là bác sĩ nội khoa mà là bác sĩ khoa tâm lý. Từ khi Văn Tiêu qua đời, mỗi lần Phấn Vân về nhà mẹ đẻ, đều bị bà Hạ ép gặp Sở Hồng Chí, ép uống thuốc ngủ, thuốc an thần của ông ... và tập thở thật sâu

Lần này, mời bác sĩ Sở dường như là cần thiết, Phấn Vân từ khi nửa đêm về nhà như là rối loạn thần kinh. Nàng vẫn cứ cười, không ngừng cười, cười một cách cổ quái và thê lương. Nàng suốt đêm không ngủ, chỉ ngồi trên giường chờ đẫn và cười ngốc nghếch. Hai ông bà già nhà họ Hạ đều bị nàng làm cho tay chân luống cuống. Bà Hạ muốn gọi điện thoại hỏi nhà họ Chung rốt cuộc đã xảy ra việc gì, lại bị Phấn Vân ngăn cản quyết liệt. Nàng đề tay lên ống nghe và nói:

- Chúng ta và nhà họ Chung đã không có quan hệ, cũng không nên gọi điện thoại đến nữa! Cũng đừng gây với họ nữa!

- Nhưng, - Bà Hạ buồn rầu mà bồn chồn nói - Nhất định xảy ra một số chuyện, phải vậy không?

- Xảy ra quá nhiều chuyện! - Phấn Vân chờ đẫn ngồi, chờ

đẫn nói và mang cái cười chờ dẫn - Đầu tiên, là Văn Tiêu chết, sau đó, là con mua Ni Ni ... Ni Ni! Ủa, Ni Ni! - Nàng bỗng kinh hoàng tìm kiếm chung quanh - Ni Ni! Ni Ni đâu rồi

- Ở đây! - Thiên Vân kêu, vội vàng ẵm Ni Ni đang co quắp ở chân giường lại, đặt vào lòng nàng. Con vật nhỏ do không quen thay đổi hoàn cảnh, đang run lên cầm cập. Phấn Vân lập tức ôm nó chặt trong lòng, dùng vạt dưới áo ngủ bọc lấy nó, cho nó ấm.

- Con mua Ni Ni ... - Phấn Vân tiếp tục nói như nằm mơ - Khả Tuệ tham gia vũ hội Sau đó, Khả Tuệ có bạn trai Sau đó, Khả Tuệ xảy ra tai nạn xe cộ. Sau đó, con và Văn Mục bị người ta túm được ...

- Con nói cái gì? - Bà Hạ nghe chừng như hiểu một chút ít
- Con và Văn Mục làm sao - Bà lo sợ hỏi, cảm giác của người làm mẹ đang nhắc nhở bà, có thể xảy chuyện rắc rối to! Hai mươi bốn tuổi, nó mới chỉ có hai mươi bốn tuổi!

Phấn Vân sững sờ, lại cười lên, cười đến phải giấu mặt trong đám lông dài của Ni Ni Thiên Vân ngồi bên cạnh

nàng, dùng tay ôm vai nàng, khẽ lay nàng hỏi dồn:

- Rốt cuộc là thế nào Chị đừng làm cho cả nhà lo sợ được không?

- Con là một con "quỷ" - Nàng cười nói - Con đến gia đình nào, gia đình ấy sẽ không yên ổn!

ông Hạ nhìn tất cả những cái đó, đơn giản nói:

- Đi mời bác sĩ Sở đến, nó cần một thầy thuốc tâm lý!

- Đừng làm cho to chuyện! - Phấn Vân không cười nữa, chính xác nói - Con không hề bị bắn loạn tinh thần, con chỉ thấy được rằng việc đời rất đáng cười. Rất nhiều lúc, chúng ta đều đang diễn trò, cũng không biết diễn cho ai xem!

- Phấn Vân! - Bà Hạ kêu to - Mà nói rõ xem, cái gì mà mà và Văn Mục bị tóm được. Việc gì bị tóm được?

Phấn Vân ngẩng đầu lên nhìn mẹ, nàng lại cười:

- Họ cho rằng con và Văn Mục đang yêu đương. Cả nhà náo động một phen trời long đất lở, hết sức căng thẳng, đành tống con về nhà!

- Chị - Thiên Vân nhìn xói nàng, hỏi - Chị phải là đang cùng Văn Mục yêu đương hay không?

Phấn Vân cười to lên, đặt Ni Ni trên giường, nàng cười đến thở hổn hển.

- Em nghĩ thế nào - Nàng hỏi lại - Cứ như là tiểu thuyết rất hay, phải vậy không? Viết ra chắc chắn sẽ vang dội, chỉ có điều người ta sẽ ra lệnh cấm!

- Chị! - Thiên Vân kêu

Phấn Vân không cười, ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng trong sáng nhìn cha mẹ, lại nhìn Thiên Vân, chân thành thẳng thắn, đứng đắn nói:

- Con không, tuyệt đối không cùng Văn Mục yêu đương. Đó là một sự hiểu lầm, một sự hiểu lầm rất đáng cười, cho nên con cứ muốn cười!

Bà Hạ yên tâm trở lại, lập tức, bà lại nổi giận:

- Nếu đã là hiểu lầm, họ dựa vào cái gì nửa đêm khuya khoắt xua con về! Tôi gọi điện thoại cho họ nói cho ra lẽ!

Phấn Vân kéo áo mẹ.

- Chẳng lẽ mẹ không cho con ở lại, còn muốn xua con về nhà họ Chung hay sao

- Nói bậy! - Bà Hạ xúc động ôm lấy Phấn Vân - Con cũng đừng về nhà họ Chung nữa, vĩnh viễn đừng về.

- Thế thì còn nói cho ra lẽ cái gì? Rồi hơi gây chuyện làm gì? Hiểu lầm! Con không tức giận, ba má tức giận cái gì?

Vì vậy, bà Hạ không gọi điện thoại nữa, mọi người đều nín nhịn. Nhưng Phấn Vân sau khi về nhà không bình thường, nàng không ăn không uống không ngủ, ngồi ở trên giường, chốc thì ngây người như mất hồn, chốc lại cười ngốc nghếch. Hỏi chuyện nàng, nàng cũng trả lời không được rõ ràng, không hỏi chuyện nàng, nàng suốt ngày

không mở miệng. Điều đó khiến vợ chồng nhà họ Hạ và Thiên Vân vô cùng lo lắng. Ban ngày Thiên Vân lợi dụng thời gian đến lớp, gọi điện thoại đến văn phòng của Văn Mục. Văn Mục đem sự hiểu lầm xảy ra ban đêm kể lại một lượt, đương nhiên, nói không được rõ ràng, bởi vì không thể kéo Cao Hàn vào chuyện, ông không có cách nào giải thích làm sao Phấn Vân lại phục vào lòng ông khóc lóc. Thiên Vân lòng đầy nghi ngờ, về đến nhà chỉ nói với mẹ:

- Má, mời Sở Hồng Chí đến đi! Dù cho là chuyện gì, chị vẫn có chút không bình thường!

Sở Hồng Chí đến, Phấn Vân đành để cho Sở Hồng Chí chữa trị. Sở Hồng Chí là người tương đối có tiếng tăm trong số thầy thuốc khoa tâm lý. ông tuổi không lớn, chỉ mới trên dưới bốn mươi tuổi, ở Mỹ về, đến nay còn bảo lưu công việc ở bên ấy. Trong vòng một năm, vẫn có đến vài tháng ở ngoài nước. Tay nghề của ông cũng rất cao siêu, ông rất có thể để bệnh nhân buông lỏng mình, cũng rất có thể để bệnh nhân tin cậy ông. Phấn Vân có một lần từng nói với ông:

- ông biết không? Công việc của ông coi như là một linh

mục, những bệnh nhân cần nói, ông cũng ngồi một bên nghe họ nói

Sở Hồng Chí nghĩ một chút rồi cười cười:

- Cô nên nói, linh mục đều là thầy thuốc khoa tâm lý rất giỏi, thầy thuốc khoa tâm lý lại tuyệt đối không phải là linh mục!

- Tại sao

- Bởi vì ... - Sở Hồng Chí cười rất thẳng thắn - Thầy thuốc khoa tâm lý sẽ kết hôn, linh mục không thể.

Phấn Vân cũng cười Trong thời gian điều trị, Phấn Vân tương đối thích Sở Hồng Chí, bởi vì ông rất có khiếu hài hước. Sở Hồng Chí có một gia đình không mấy hạnh phúc, vợ ông một số năm trước chết vì chứng ung thư, để lại hai đứa con nhỏ. Cho nên lúc Văn Tiêu mới chết, Sở Hồng Chí từng tận tâm tận ý chữa trị cho Phấn Vân. ông từng nói với nàng rất thẳng thắn:

- Nỗi đau của cô, tôi đều hiểu được. Trước đây đọc Phù

sinh lực ký, xem thấy Thẩm Tam Bạch khuyên vợ chồng trong thiên hạ, tình cảm không nên quá đậm, để tránh khỏi lúc một người đột ngột ra đi, người kia đau khổ quá mức. Thứ cảm giác đó chỉ có bản thân người đã trải qua mới có thể hiểu được! Giữa tôi và vợ tôi chưa hề yêu nhau đến chết đi sống lại, nhưng khi cô ấy đi tôi vẫn đau khổ đến cực độ!

Phấn Vân chịu để cho Sở Hồng Chí chữa trị, bởi ông cẩn thận, ông thành khẩn, ông tựa như một người bạn.

Lúc này, Sở Hồng Chí ngồi trước giường Phấn Vân. ông đặc biệt tách Thiên Vân và vợ chồng họ Hạ ra ông chăm chú nhìn Phấn Vân, khẩn thiết mà chân thành nói:

- Nói đi!

- Nói cái gì? - Nàng hỏi

- Cô muốn nói cái gì thì nói cái ấy

- Tôi muốn nói ... - Phấn Vân nghiêng đầu nghĩ một chút - Đời người là một hài kịch.

- Tôi đồng ý - Sở Hồng Chí cười!
- Tôi nghĩ, tôi bất luận nói cái gì ông cũng đều đồng ý.
- Chưa chắc đã như vậy. Cô lại nói nữa xem!
- Tôi nói, tôi không cần thầy thuốc.
- Đúng! Cô cần ngủ, dinh dưỡng, nghỉ ngơi, chăm sóc và tình yêu

Nàng kinh động, nhìn ông, cười!

- Tiếc rằng thầy thuốc như ông, rất nhiều phương thuốc ông không pha chế được.

ông cũng cười, giơ tay đập đập tay nàng.

- Để tôi chích cho cô một mũi, ngủ ngon một giấc, đợi cô ngủ đủ, nghỉ ngơi đủ, tinh thần cũng phấn chấn, chúng ta lại thảo luận kỹ trong những phương thuốc của tôi, có vị thuốc nào không pha chế được! Bây giờ ít nhất tôi có thể

pha chế cho cô ba thứ thuốc trước mắt! Thế nào

- ông muốn chích cái gì cho tôi Có một thứ thuốc chích tên là "quên đi", chích vào có thể quên sạch sành sanh mọi việc trước đây hay không?

- Cô không cần chích thứ ấy, cái đó sẽ khiến cô biến thành tri độn!

- Đúng, tôi đang hy vọng tri độn!

ông nhìn sâu nàng, chuẩn bị thuốc chích.

- Ông thuốc này chích vào, bảo đảm cô sẽ tri độn!

- Tri độn đến mức độ nào

- Đến mức độ ngủ!

- Ha! Xoay xỏa nửa ngày, vẫn là thuốc an thần! ông không thấy rằng tôi rất trấn định ử Nhưng ... - Nàng nghĩ một chút, cuộn tay áo lên - Chích đi! Ngủ được cũng là một cái phúc!

ông nhìn cổ tay trắng muốt của nàng, mạch máu ở lớp da trắng nhợt thấp thoáng có thể nhìn thấy. Cánh tay gầy nhỏ của nàng hết sức đáng thương. ông thắt nịt cao su, để huyết quản tĩnh mạch nổi lên, vừa đâm mũi kim vào, ông vừa tìm đầu đề câu chuyện theo thói quen, để tránh cho bệnh nhân khỏi cảm thấy đau

- Cô lần trước nói với tôi, có một người bạn mắc "chứng mất trí nhớ ", hiện giờ, cô ấy đã khỏi chưa

- Cô ấy sẽ không khỏi - Nàng rất nhanh nói - Tôi là cô ấy, tôi cũng sẽ không khỏi! Bác sĩ Sở, ông có từng hy vọng mất đi ký ức hay không?

- Chưa từng, tôi biết đối mặt với sự thật như thế nào

- ông có thể khiến bản thân ông mất đi ký ức được không?

- Không thể.

- Hừ! - Nàng thở dài, lắc đầu - ông cũng chỉ là một người bình thường!

- Vốn dĩ là người bình thường, ai cũng đều là người bình thường! Ký ức cũng là một thứ rất tốt, có khi sẽ bù lấp vào chỗ trống rỗng trong tâm linh một con người,,có khi cũng sẽ mang đến vui sướng và đau khổ, con người không nên vứt bỏ ký ức. - ông rút kim, dờn cổ tay nàng. Nét mỉm cười lan bên môi - Còn nhớ lần đầu tiên chích cho cô, cô mới mười lăm tuổi, bởi vì cãi nhau với cô giáo dạy Anh văn, cô mắng bà ấy là mụ phù thủy tâm lý bất thường, bà ấy đòi đuổi cô, cô tức đến nỗi vừa run lên vừa khóc vừa nhảy, ba cô không biết làm thế nào, đành tìm tới đến chích thuốc an thần cho cô Phấn Vân, cô vẫn cứ là một đứa trẻ tình cảm dễ kích động. Vấn đề của cô xuất phát ở một số năm nay, cô quá mức đè nén mình, vừa không thể khóc thỏa thuê, vừa không thể cười thỏa thuê!

Mắt nàng ươn ướt.

- Mười lăm tuổi ông còn nhớ được? Đó là việc một trăm năm về trước rồi - Nàng dựa trên gối, hơi choáng váng, được tính ấy hiệu quả rất nhanh - Bác sĩ Sở, ông ngày mai còn đến chứ?

- Phải!

Nàng mỉm cười, giơ tay vuốt Ni Ni, ôm Ni Ni trong lòng, nàng lơ mơ buồn ngủ. Ấp úng, nàng mơ hồ nói một câu:

- May mà ông là thầy thuốc, nếu không tôi sẽ cho là ông yêu tôi

Nhắm mắt, nàng thiu thiu ngủ.

Giấc ngủ đó được vừa dài vừa lâu vừa say, ngay cả nằm mơ cũng không có. Nàng bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Mở mắt ra, nàng nhìn thấy Thiên Vân đang nắm ống nghe điện thoại, hết sức khó chịu thấp giọng kêu:

- Nói với anh mấy trăm lần rồi, sao anh lại gọi điện thoại tới Cao Hàn, anh không thể nói chuyện với chị tôi, chị ấy đang bệnh, chích thuốc an thần mới ngủ được! Anh rốt cuộc có việc vì? Đừng lại đem việc của anh với Chung Khả Tuệ làm phiền chị tôi, chị ấy với nhà họ Chung sớm đã không có quan hệ rồi Cái gì? Anh bây giờ muốn đến? Anh lập tức sẽ đến? Không được, không được.

Phấn Vân hoàn toàn tỉnh, mở to mắt, nàng nhìn Thiên Vân. Cao Hàn! Nàng có nghe lộn hay không? Là Cao Hàn ử Nàng chống người dậy, chìa tay cho Thiên Vân.

- Đưa cho chị ông nghe, chị nói chuyện với anh ấy!

Thiên Vân đưa ông nghe cho nàng, vừa đi ra cửa phòng, vừa căn dặn:

- Chị đừng quá phí sức lực, bác sĩ Sở nói chị cần nghỉ ngơi!

Nàng đỡ lấy ông nghe, đưa mắt nhìn theo Thiên Vân rồi đi

- Cao Hàn? - Nàng hỏi

- Phấn Vân! - Cao Hàn kêu lên - Đây là lần điện thoại thứ mười hai của anh! Em khỏe không? Tại sao không thể nhận điện thoại

- Họ chích cho em ... - Nàng nói - Em đã ngủ.

- Chích? Em bệnh hả? Đừng nói, anh lập tức đến nhà em!

Chúng ta gặp hãy nói chuyện!

- A lô! - Nàng kêu, đầu óc có phần sáng rõ. - Anh không thể đến, không được phép đến! Chúng ta đã nói chuyện rõ ràng rồi, anh đã nói không lại ...

- Nói rất dễ, làm rất khó! - Chàng nói - Nhất là sau khi nghe Khả Tuệ nói đến chuyện xảy ra tối hôm trước ...

- Khả Tuệ nói với anh? Cô ấy nói gì với anh?

- Nói với anh, em và ba cô ấy cùng ở một chỗ, bị cô ấy bắt gặp.

- A - Nàng buồn thiu đáp khẽ một tiếng, trong lòng đang nhanh chóng xoay chuyển ý niệm, nhanh chóng sắp xếp lại ý nghĩ của mình - Anh đã biết rồi - Nàng thấp giọng nói - Anh coi, anh không phải là người duy nhất!

- Bớt cái trò đó đi! - Tiếng Cao Hàn thô lỗ! man rợ mà mạnh mẽ!, tràn đầy tình cảm, tràn đầy thấu hiểu, tràn đầy buồn khổ - Anh không tin một chút nào cả! Không tin một ly nào! Bởi vì anh quá hiểu em! Em tuyệt đối không phải là

người phụ nữ đồng thời có thể yêu hai người đàn ông!
Nhà họ Chung nếu không phải xuất phát từ hiểu lầm, thì là
hãm hại em! Anh phải điều tra rõ! việc này, anh nói cho em
biết, anh phải điều tra rõ!

- Đừng điều tra! - Nàng càng yếu ớt - Xin anh đừng điều
tra!

- Thế thì, nói cho anh biết là chuyện gì.

- Em không muốn nói

- Được - Chàng ngừng một lát - Anh tới!

- Không được!

- Phấn Vân! - Chàng kêu - Muốn anh từ nay không gặp
em, anh làm không nổi, anh quả thực làm không nổi, anh
làm không nổi ... - Chàng nói liền một chập, giọng thấp,
trầm nói gần hai mươi lần "anh làm không nổi", nói đến nỗi
Phấn Vân nát lòng, nước mắt sắp rơi xuống.

- Cao Hàn, - Nàng nén hơi nói - Anh là đàn ông, đừng giở

trò trẻ con. Anh đừng bức tôi, chúng ta đã nói với nhau xong rồi, ở công viên Thanh Niên, chúng ta đã đem tất cả giải quyết xong. Nếu anh tiếp tục bức tôi, tôi nói cho anh biết ... tôi sẽ ... tôi sẽ ... - Nàng cắn môi

- Em sẽ thế nào - Chàng hỏi

- Không phải chỉ có Khả Tuệ làm việc ấy - Nàng cắn răng nói - Nếu là tôi làm, tôi sẽ không cho phép không đạt tới mục đích, bởi vì nhà tôi ở tầng lầu thứ mười hai!

Đầu kia điện thoại, Cao Hàn dường như hít ngược lại một ngụm hơi mạnh.

- Anh đầu hàng. - Chàng gấp rút mà nghệt thở - Anh đều nghe em, y theo em, em muốn làm thế nào thì làm như thế. Anh đầu hàng.

- Thế thì, vĩnh viễn đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, vĩnh viễn đừng đến thăm tôi, vĩnh viễn cũng đừng đến làm phiền tôi!

Nàng cắt điện thoại Thiên Vân bưng sữa và đồ ăn vào

- Chuyện gì vậy Cao Hàn tìm chị làm gì? Anh ta phải chẳng đang cãi nhau nảy lửa với Khả Tuệ?

- Phải - Nàng hít hít mũi - Hai người cãi cọ nhau, muốn chị làm người hòa giải - Nàng nói dối được giống như thật.

- Chị còn đi lo việc nhà người khác à! - Thiên Vân tròn trừng mắt - Để họ cãi nhau! Tốt nhất cãi nhau đến mái nhà cũng sụp!

Phấn Vân nhìn Thiên Vân, trong lòng bỗng vụt qua một ý nghĩ, nếu là Thiên Vân gả vào nhà họ Chung thì sao Nhìn dáng vẻ kiên định của Thiên Vân, nàng biết, nếu là Thiên Vân, tất cả mọi việc đều không giống như vậy! Văn Tiêu không nhất định sẽ chết, Thiên Vân cũng quyết không thể yêu cùng một người đàn ông với Khả Tuệ. Nếu quả thực xảy ra Thiên Vân cũng quyết sẽ không rút lui khỏi chiến trường. Bi kịch, là cái mà tính cách bản thân mỗi một người tạo thành. Bỗng nhiên, nàng thấy được mình có phần ngốc nghếch, hoặc giả, nàng nên cùng Cao Hàn trốn đi Hoặc giả, nàng bắt tất lo đến chuyện sống chết của Khả Tuệ? Hoặc giả ... nàng cắn răng, dường như lại nhìn thấy

cái tay Khả Tuệ nắm vạt áo mình, buồn rầu muốn thổ lộ,
đôi mắt ngấn lệ, lại cả thân thể nằm dưới bánh xe của Khả
Tuệ ... Nàng vút hát đầu, hát đi cả những ý nghĩ hèn hạ ấy

QUỖNH DAO

Tình không phai

Chương 13

Những ngày sau đó dường như trở thành rất bình lặng.

Phấn Vân ở nhà mẹ đẻ, không bước chân ra khỏi nhà. Liên tục hai tháng, nàng đều không đi đâu cả. Có lúc, Thiên Vân lo ngại, kéo nàng đi xem phim, bảo nàng đi dạo phố, nàng cũng không chút hứng thú. Nàng ở trong tình trạng suy sụp, suy sụp giống như lại trở về ba năm trước, trong những ngày Văn Tiêu vừa mới chết. Nhưng lúc đó nàng là bi thiết sau cơn đau lớn, bây giờ, nàng bình tĩnh đến lạ lùng. Nàng nói với bác sĩ Sở:

- Trước đây xem tiểu thuyết của Turguenie, ông có một câu nói: "Tôi đang chìm ở lớp đáy dòng sông". Tôi vẫn cứ không hiểu, không biết thế nào là chìm ở lớp đáy dòng sông? Bây giờ, tôi có phần hiểu, tôi đang chìm ở lớp đáy

dòng sông.

- Thế là ý thế nào - Bác sĩ Sở hỏi - Tôi không hiểu

- Tôi chìm ở chỗ ấy, dòng nước chảy qua người tôi và bốn chung quanh tôi, đó là động thái. Còn tôi thì sao. Tôi là tĩnh thái, tôi chìm ở trong ấy, để tất cả mọi cái chung quanh di động, tôi bất động.

- Là một thứ tầm ngủ?

- Cũng là một thứ chìm nghiêm.

Bác sĩ Sở nhìn sâu nòng, trầm tư không nói. Những ngày nay, Sở Hồng Chí thành khách thường xuyên trong nhà, ngày ngày đều có mặt. Thăm bệnh đã không quan trọng, ông thường cùng Phấn Vân nói chuyện phiếm. ông là một đối tượng trò chuyện rất tế nhị, ông không hề hỏi ở nhà họ Chung xảy ra chuyện gì, không hề nhắc đến bất kỳ nhân vật nào có liên quan đến nhà họ Chung, nếu nàng nhắc đến, thì ông nghe, nàng không nhắc đến, ông cũng không hỏi. Dần dần, Phấn Vân phát hiện việc bác sĩ Sở đến thăm rất có thể là cha mẹ cố ý sắp đặt, bao gồm Thiên Vân ở

trong đó. Mọi người đều có thứ thỏa thuận ngầm, hễ bác sĩ Sở đến, mọi người đều lui ra khỏi phòng, để họ đơn độc ở cùng một chỗ. Đối với sự "sắp đặt" này Phấn Vân cũng thờ ơ, không quan tâm. Dù sao, nàng đang "chìm ở lớp đáy dòng sông".

Mùa đông năm ấy đặc biệt lạnh, luồng khí lạnh mang tới mưa dầm, suốt ngày triền miên không dứt. Mưa dầm và ngày đông đối với người tâm tình hiu quạnh vẫn cứ đặc biệt có thứ áp lực vô hình. Phấn Vân thường cả ngày đứng trước cửa sổ, chỉ nhìn mưa. Vợ chồng nhà họ Hạ vì muốn gọi lên hứng thú cho nàng, đặc biệt mua một chiếc piano mới, nàng ngồi bên đàn, hoàn toàn đàn không thành khúc điệu. Cường ép nàng đàn tiếp, mắt nàng rưng rưng nhìn phím đàn. Do đó cả nhà đều không cưỡng ép nàng làm điều gì. Nhưng nàng tìm ra trong tủ vách một cây đàn tranh cổ dùng trong thời học sinh của nàng. Lau đi bụi bặm trên mặt đàn, nàng có khá nhiều ngày chìm đắm vào trong đàn tranh cổ. Nhạc cụ và khúc điệu của Trung Quốc, đánh lên đều có thứ phong vị "cao sơn lưu thủy", tỉ tê than thở, êm dịu hiền hòa. Nàng cũng sa vào trong thứ hòa dịu ấy. Bác sĩ Sở rất hài lòng về thứ chuyển biến này, ông thường ngồi bên nàng, nghe nàng đàn đến mấy tiếng đồng hồ. Có

lần, nàng hỏi:

- Tôi cứ đánh đàn tranh như vậy, ông không thấy chán à?

- Tôi thấy được rằng rất an lành, rất bình tĩnh. - ông chăm chú nhìn sâu nàng - Và còn có một thứ cảm giác hạnh phúc êm đềm, giống như tôi đang cùng cô chìm dưới lớp đáy dòng sông. Có thứ cảm giác không tranh với đời, xa lánh trần thế, tôi thích cảm giác này

Nàng đột nhiên cảnh giác, hàm ý trong lời ông khiến nàng hơi hồi hộp sợ hãi Lần thứ nhất nàng đánh giá nghiêm chỉnh Sở Hồng Chí. ông là người đàn ông chín chắn, vững vàng, vừa không phong lưu tuấn tú như Văn Tiêu, vừa không đầy tài hoa như Cao Hàn. ông bình tĩnh an lành, giống như một tảng đá lớn vững chãi, tuy không rực rỡ, không phát quang, không lóe sáng ... lại có thể để người khác yên ổn nương tựa, dựa vào một cách chắc chắn. Nàng chăm chú nhìn ông, chìm sâu vào trong một thứ trầm tư nào đó.

Trước ánh mắt mông lung đen thẳm của nàng ông có phần mê mẩn. Sau đó Sở Hồng Chí bỗng lao tới nàng, lấy

đi cây đàn tranh trong lòng nàng, nắm lấy hai tay nàng,
thâm trầm mà thành khẩn nói:

- Có nhớ đến bức tranh hay không? Mùa đông, ngoài cửa sổ tuyết xuống, có một lò sưởi đốt lửa nóng rực, trước lò sưởi, có một người đàn ông đang xem sách, hai đứa con nằm trên thảm, chơi đùa với một con chó trắng nhỏ lông dài, nữ chủ nhân ngồi trong một chiếc sofa lớn, đang gảy đàn tranh.

ánh mắt nàng lóe sáng.

- Thế là ý thế nào - Nàng hỏi

- Tôi ở D.C Mỹ có một ngôi nhà nhỏ. D.C hễ đến mùa đông là tuyết xuống. Trong nhà chúng tôi có một lò sưởi lớn. - ông nói - Tôi rất ít ở chỗ ấy, một là công việc ở bên đây cần tôi, hai là không có nữ chủ nhân nhà giống như một bài hát không có chủ điệu, buồn tẻ mà nhạt nhẽo

Nàng ngược mắt nhìn sửng ông. Kỳ quái một số năm nay, nàng chưa từng chú ý đến người đàn ông bên cạnh này. Kỳ quái vẻ mặt của ông khi nói lời này: bình tĩnh, thành

thật, không kích động, cũng không sôi nổi, không có cái kiên trì khi chưa đạt mục đích, cũng không có lời thề hứa hẹn sinh tử, càng không có cái cháy bỏng yêu đến một sống một chết. Cái đó hoàn toàn không giống với tình cảm mà nàng hiểu, cũng hoàn toàn khác với tình cảm nàng đã trải qua. Cái đó khiến nàng hoang mang.

- ông đang cầu hôn với tôi ử - Nàng thẳng thắn hỏi

- Một đề nghị mà thôi - ông nói - Không vội. Cô có thể từ từ suy nghĩ, suy nghĩ lâu bao nhiêu cũng được.

- ông rất dễ tìm nữ chủ nhân cho nhà ông, phải vậy không? - Nàng nói - Tại sao lại chọn tôi

ông cười, dăm dăm nhìn nàng.

- Không dễ đâu. Năm năm trước, cô không hề nhìn tôi thẳng mắt. Cô, nhân vật sống trong thế giới ảo tưởng ấy, tôi hoàn toàn không phù hợp. Cô vẫn cứ sống trong thần thoại

- Ủa! - Nàng khẽ kêu, kinh ngạc. Năm năm trước, chẳng lẽ

năm năm trước, ông đã từng chú ý đến nàng.

- Mà còn tôi thì sao - ông bình đạm nói - ánh mắt của tôi cũng tương đối cao, rất khó tìm được nhân vật lý tưởng đối cao, rất khó tìm được nhân vật lý tưởng trong đời sống hiện thực. Giữa nam nữ, cần phải hiểu nhau, thường thức lẫn nhau, còn cần phải có duyên phận.

- Điều đó không giống với lời thầy thuốc tâm lý nói!

- Tạm thời, xin quên tôi là thầy thuốc tâm lý đi, chỉ coi tôi là một người đàn ông đơn giản! Được chứ?

- ông không giản đơn. - Nàng suy nghĩ sâu xa - Tại sao ở Mỹ? Tại sao ở D.C?

- Tôi ở bên ấy có hợp đồng mời, có công việc - ông nhìn nàng một cái - Cái chủ yếu nhất, tôi phải mang cô rời khỏi Đài Loan, tôi không muốn mạo hiểm. Cô ở đây có quá nhiều hời ức, đổi một hoàn cảnh khác, có thể khiến cô tương đối tỉnh táo, để đối mặt với thế giới chân thực này. Trong tâm linh cô có một hình tượng, đối với cô, đối với tôi đều không lợi. Giả sử cô quyết tâm gỡ thoát hình tượng

đó, gỡ thoát quan niệm tình yêu sắc thái lẳng mạn nồng đậm trong óc cô, chúng ta rời khỏi đây! Một sự bắt đầu mới! Một gia đình, tuy bình thường nhưng bảo đảm hạnh phúc.

Nàng nhìn ông, không nói Nếu không có tình yêu làm cơ sở, hôn nhân làm sao sẽ hạnh phúc? ông là thầy thuốc tâm lý, ông không biết bảo hình tượng trong lòng? Người ông chỉ là ai Văn Tiểu Hay là Cao Hàn? ông rút cuộc hiểu tôi bao nhiêu Lại dám có "đề nghị" to gan như thế?

ông nắm chặt tay nàng một cái

- Nghĩ cái gì? Nghĩ tôi quá lỗ mãng, quá to gan?

- Ồ!

- Thứ đề nghị này cần có dũng khí. - ông cười cười, buông tay nàng ra, vỗ vỗ bả vai nàng - Nhưng, tuyệt đối không phải là áp lực đối với vợ Cô có thể rất thoải mái nói "không". Điều ấy, sẽ không làm thương tổn tôi

- Thế thì - Nàng liếm liếm môi - Đề nghị của ông không

xuất từ tình yêu ông không phải là yêu tôi

- Yêu có rất nhiều loại, người cũng có rất nhiều loại - ông nhìn nàng, nghiêm chỉnh - Đừng đem tình yêu cô đã trải qua để đo lường tình yêu Cô, Thiên Vân, và các bạn bè của cô ... phần lớn là tiếp thu tri thức về tình yêu từ trong tiểu thuyết và phim ảnh, đó đó tình yêu biến thành thần thoại Phấn Vân, tôi rất thích cô, thích đến nỗi bằng lòng mạo hiểm lấy cô, nhưng, tôi không điên cuồng vì cô, mất cô, tôi cũng sẽ không chết.

- Mạo hiểm, ông nhắc mãi đến hai chữ ấy, tại sao

- Bởi vì quan niệm về tình yêu của tôi và cô không giống nhau Bản thân hôn nhân như vậy là rất nguy hiểm. Người đàn ông mà cô mong mỏi, là loại có thể sống chết vì cô!

- ông không phải

- Không phải

Nàng đắm đắm nhìn ông, suy nghĩ về lời nói, nhìn về mặt của ông. Thần thoại Tình yêu là thần thoại ử nàng đã gặp

hai lần "thần thoại", cái mang lại cho nàng chỉ là đau khổ nhói tim. Hoặc giả, nàng nên chỉ là một người bình thường; chỉ có người bình thường mới có tư cách hưởng thụ hạnh phúc. Nàng nghĩ đến điều đó có phần lẩn thẩn.

- Đừng trả lời tôi quá nhanh - Sở Hồng Chí lại cười với nàng - Cô cần suy nghĩ thật thấu suốt, mà không phải là nhất thời. Nghĩ thông suốt, cô hãy nói cho tôi biết, nghĩ một năm hai năm đều có thể được, tôi không nóng vội.

Nàng hoang mang nhìn ông, cười:

- ông là một quái nhân - Nàng nói - Xử lý chuyện tình cảm, ông cũng giống như xử lý văn kiện.

- Cô nêu thí dụ không thích hợp - Sở Hồng Chí cười đầy hàm súc - Văn kiện cũng có văn kiện hỏa tốc, văn kiện gấp và văn kiện thông thường chờ giải quyết. Cô không phải là văn kiện của tôi.

Nàng sửng sốt, trong khoảnh khắc này, mới nhận xét ra một điều. Người, đúng là có rất nhiều tính cách khác nhau. Sở Hồng Chí, trên thực tế là người sâu không thể lường!

Sau khi có lời đề nghị này, đời sống của Phấn Vân không có gì khác. Bác sĩ Sở vẫn thường thường đến, hàng cũng vẫn thường thường ngồi đấy đánh đàn tranh. Họ không nhắc đến việc ấy nữa, giống như đề nghị đó chưa hề nói ra. Phấn Vân không phải không từng suy nghĩ, nhưng, cái đau đớn nhói tim vẫn tươi nguyên, hình tượng trong đáy lòng vẫn sâu sắc. Nàng quyết không cho rằng, một phụ nữ giống như mình, sẽ thành người vợ tốt của bác sĩ Sở. Nàng càng không cho rằng, hạnh phúc không phải là ngồi trước lò sưởi, đánh đàn tranh cho một người chồng mình không yêu.

Mùa mưa đã qua, mùa xuân lại đến.

Mùa xuân vẫn không phải là của Phấn Vân. ôm Ni Ni, một mình ngồi trước cửa sổ, luồng suy nghĩ của nàng sẽ chạy đi rất xa rất xa. Nàng vẫn là "chìm dưới lớp đáy dòng sông", cố chấp chìm ở đáy, không muốn nổi lên, không muốn thở, cũng không muốn dòm thăm thế giới trên mặt dòng sông.

Cuối cùng, có một buổi tối, Thiên Vân từ bên ngoài về nhà.

Nàng đi vào trong phòng Phấn Vân, cởi áo khoác, nàng nói một cách thần bí:

- Nói cho chị biết một việc quái lạ?

- Gì thế?

- Khá nhiều ngày nay, em đều thấy đối diện với nhà của chúng ta, trên một công trường cao ốc xây được một nửa, có một người thường thường ở đấy đi qua đi lại, nhìn vào nhà của chúng ta chờ người rạ Em cho đó là đốc công trên công trường, hoặc giả là loại như quản lý chẳng hạn, và không chú ý đến ỵ Tối nay em cấm đầu đi đường, vô tình lại đụng phải người ấy, em ngẩng đầu nhìn, chị đoán là ai

- Là ai - Phấn Vân hỏi, đã bắt đầu hoảng lên. Đừng là anh ấy! Không thể là anh ấy!

- Là Cao Hàn! - Thiên Vân nhìn Phấn Vân đang mở to mắt

- Chị quên ử

Tức là bạn trai của Chung Khả Tuệ!

-Ồ. - Nàng hằm hừ một tiếng.

- Em hỏi anh ta ở đây làm gì? Anh ta nói: "Đi đường qua!"
Chị coi có quái lạ hay không! Sau đó, anh ta hỏi lại em một câu hỏi quái lạ, anh ta nói: "Người thầy thuốc hàng ngày đến nhà cô có phải là đang theo đuổi cô hay không?" Em nói: "Có liên quan gì đến anh?" Anh ta nói: "Quan hệ lớn đấy!" Chị coi, anh chàng này phải chăng là có bệnh thần kinh!"

Bà Hạ bưng bát chè táo đỏ đi vào. Một ngày nay bà toàn tâm toàn ý chăm bẵm Phấn Vân: lúc thì chè táo đỏ, lúc thì gà nấu với đương quy, lúc thì câu kỷ tử ... hy vọng cho Phấn Vân mập lên một chút. Bà ở ngoài phòng đã nghe thấy lời Thiên Vân, đi vào phòng, bà hỏi:

- Cao Hàn là ai

- Bạn đồng học ở khoa y

- Hà! Bà Hạ cười - Tám phần mười là nhìn vừa mắt con rồi!

- Nhìn vừa mắt con ử - Thiên Vân xì mũi một cái - Giả sử là Cao Hàn một năm về trước, theo đuổi con, con còn có hứng thú. Cao Hàn bây giờ, đem cho con, con cũng không thèm!

- Làm sao thế? - Phấn Vân nhú mày, truy hỏi

- Một năm về trước, anh ta ở trong trường nổi bật ghê lắm! Mở một cuộc vũ hội, ai có thể cùng Cao Hàn khiêu vũ một bài, ngày hôm sau có thể vang dội toàn trường! Anh ta hay cười, hay đùa, biết đàn, biết hát, biết sáng tác ca khúc, lập ra ban nhạc "Người Ai Cập", trong trường ngoài trường đều nổi tiếng. Người anh ta cũng thần thái bay bổng, vừa cao ráo, vừa thanh thoát! Nhưng từ khi anh ta đánh bạn với Chung Khả Tuệ, anh ta tiêu rồi!

- Làm sao thế? - Phấn Vân dồn dập hỏi

- Cuộc tình của họ làm sao mà bàn đến được. Chị lẽ ra phải biết hơn em. Dù sao, Khả Tuệ xảy ra tai nạn xe cộ, mọi người đồn đại Cao Hàn ngày đêm phục dịch không rời, vì Khả Tuệ, trong trường từ sáng đến tối bỏ học, chẳng phải vậy là gì.

- Ủ. - Phấn Vân hàm hừ một tiếng.

- Từ đó, anh chàng này liền biến đổi Ban nhạc đã giải tán, anh ta cũng không hát xướng nữa, tất cả mọi hoạt động của nhà trường, anh ta nhất loạt không tham gia. Mà còn càng ngày càng híp-pi, tóc không hót, râu không cạo, ăn mặc thì lôi thôi lếch thếch, người cũng biến thành mốc meo ra, suốt ngày phờ phạc thiếu ngủ. Hai ngày trước gặp Cao Vọng, anh ấy nói, anh của anh ấy học kỳ này muốn thôi học! Ba anh ấy tức đến nổi sắp phát điên lên, bởi vì hoàn cảnh kinh tế của nhà họ Cao không khá, duy trì cho hai con học đại học không phải dễ dàng! Nhất là khoa Y!

- Chà, - Bà Hạ đưa nước táo đỏ cho Phấn Vân - Cái đó gọi là mỗi nhà đều có một cuốn kinh khó đọc!

- Con xem - Thiên Vân nói - Nhà họ Chung có phần tà môn, mà dính vào họ đều xúi quẩy! Tiểu Ngũ và Tô Bội Bội người ta yêu đương, tuy cũng cãi cọ nhau, nhưng hai người đều mặt mày hơn hờ, có đâu như cái đôi của họ, đến nỗi hai người đều đâm mốc meo ra!

- Ủa, - Phấn Vân giật mình - Khả Tuệ thì sao Cô ấy như thế nào

- Chị không biết? - Thiên Vân kinh ngạc - Cô ta què rồi!
Một cái chân ngắn hơn cái chân kia, chị biết cô ta ham đẹp biết bao nhiêu, cô ấy vốn hoạt bát là thế, bây giờ biến thành không buồn nói năng, thường thường rơi nước mắt trước các bạn đồng học.

- à! Phấn Vân đờ người ra, một ngụm chè táo đỏ nghẹn trong cổ họng suýt nữa sặc. Nàng nhìn táo đỏ trong bát, không ngăn nổi thở dài

- Thôi! - Bà Hạ nhìn Thiên Vân một cái - Quan tâm chuyện nhà họ Chung làm gì? Dù sao cũng không có quan hệ với chúng ta, đừng bận đến họ nữa!

Nhưng bà không thể không nghĩ. Phấn Vân lại có đến mấy ngày mơ mơ màng màng. Đứng trước cửa sổ nàng thường vô thức nhìn phía công trường đối diện. Mỗi khi nhìn thấy bóng người tựa như từng quen biết, nàng lại ngăn không nổi tim đập không thôi Phải, bàn thì có thể không bàn, nhưng mọi người đều ở Đài Bắc, quan hệ

người với người quả thực khó mà cắt đứt!

Buổi chiều hôm ấy, bất ngờ đối với nhà họ Hạ, Khả Tuệ đến.

Bà Hạ vừa ở cửa phòng, nhìn thấy Khả Tuệ, bà muốn tìm cơ đóng cửa Nhưng Phấn Vân đang sửa sang đệm tựa trong phòng khách, vừa nhìn thấy, nàng nhiệt thành kêu lên:

-Ồ, Khả Tuệ!

Đồng thời, Khả Tuệ chạy vào, lao thẳng vào Phấn Vân, mắt đỏ ngầu, tiếng nói khàn khàn kêu:

- Thím Bạ

Lập tức, Phấn Vân nắm lấy tay Khả Tuệ. Bà Hạ biết không có cách nào ngăn cản họ gặp mặt.

Phấn Vân kéo tay Khả Tuệ, dẫn nàng vào thẳng phòng mình. Nhìn thấy mí mắt sưng đỏ, đôi mắt chứa lệ, cái cằm gầy vêu và vẻ tiều tụy khắp người, cùng với dáng đi tập

tỉnh của Khả Tuệ ... Điều dẫn tới sự chua xót và thương tình trong chỗ sâu tâm hồn Phấn Vân. Khả Tuệ hoạt bát! Khả Tuệ hay cười, hay đùa! Khả Tuệ ngây thơ lay động lòng người! Sao lại thành ra đáng tội nghiệp như thế này

Cửa phòng vừa đóng lại, nước mắt Khả Tuệ liền chảy rạ. Nàng nắm chặt tay Phấn Vân, giống như đứa trẻ bị oan ức, khó khăn lắm mới nhìn thấy người thân vậy. Nước mắt nàng rơi thánh thót, nàng nghẹn ngào nói:

- Cháu tiêu rồi! Thím Ba, cháu không muốn sống nữa!

- Ủa, - Phấn Vân trong lòng se lại, lập tức nàng thấy cảnh Khả Tuệ tung mình nhảy vọt vào trong biển xe cộ. Nàng ấn Khả Tuệ vào ghế tựa đối diện mình, xé một tờ khăn giấy, nàng đưa cho Khả Tuệ. Khả Tuệ lập tức dùng khăn giấy ấn lên mắt, nước mắt ướt thấm qua tờ giấy mỏng - Đừng nóng vội, Khả Tuệ - Phấn Vân ôn tồn nói - Có gì oan ức, cháu cứ nói với tôi! Nói được ra trong lòng sẽ dễ chịu! Chuyện gì thế?

- Thím coi, cháu què rồi, chân cháu cũng không lành được nữa

- Cái đó không có quan trọng. Khả Tuệ, rất nhiều người thiếu sót trên thân thể so với cháu còn nghiêm trọng gấp nghìn lần, họ vẫn sống được! mà tâm hồn, tài hoa, dung mạo ... của cháu đều không vì chân của cháu mà giảm bớt một phần cái tốt đẹp vốn có, phải vậy không?

- Nhưng, thím Ba, - Khả Tuệ đem khăn giấy bít lên mắt nhồi thành một cục, chăm chú nhìn Phấn Vân, trong mắt nàng chứa đầy lo buồn và sợ hãi - Cháu nói cho thím biết, Cao Hàn sẽ không yêu cháu nữa!

- Nói bậy! - Phấn Vân tiếp tục nói - Anh ấy quyết không phải là loại đàn ông như vậy. Anh ấy quyết sẽ không nhân cháu có một chút thiếu sót nhỏ như vậy, mà ngừng yêu cháu! Đó là bản thân cháu cả nghĩ! Cháu quá nhạy cảm, quá bận tâm đến thiếu sót đó, cháu bắt đầu nghĩ bậy nghĩ bạ rồi đấy

- Không, không phải là nghĩ bậy nghĩ bạ, - Khả Tuệ nhìn xói vào Phấn Vân, lo sợ đến môi trắng nhợt ra - Cháu nói cho thím biết, thím Ba, Cao Hàn trong lòng đã có người khác!

Phấn Vân tim đập mạnh, chấn động. Chẳng lẽ cô ta đã khôi phục ký ức?

- Có ả - Nàng hỏi

- Cháu không biết là ai! - Nàng lo buồn nói - Cháu chỉ là cảm giác được ra, trong lòng anh ấy có người khác!

- à! - Phấn Vân thở phào một hơi Khả Tuệ không khôi phục ký ức - Đó là ảo tưởng của cháu, Khả Tuệ, cháu quá lo mất Cao Hàn, cho nên cháu liền có ảo giác.

- Không - Khả Tuệ lắc đầu, nước mắt dàn dụa - Anh ấy thường thường chờ người ra với cháu, anh ấy tâm thần bất định. Có lúc cháu thấy người anh ấy tuy đang ở bên cháu, nhưng lòng anh ấy cách cháu rất xa rất xa, cháu biết anh ấy muốn gì.Ồ, thím Ba - Nàng buồn khổ kêu khẽ - Cháu quả thật hy vọng, lúc cháu xảy ra tai nạn xe cộ bị chết, liền lúc ấy, cháu hạnh phúc nhất, vui sướng nhất!

- Đừng nói bậy! - Phấn Vân run lên.

- Thật đấy - Khả Tuệ chăm chăm nhìn nàng - Cao Hàn nếu quả thật biến tâm, cháu không muốn sống nữa! Cháu nói với thím Ba, cháu thà chết chứ không để mất Cao Hàn! Cháu nói thật đấy!

Phấn Vân lại run lên, thấy sống lưng mình lạnh toát.

- Cháu tại sao nhận định Cao Hàn sẽ biến tâm?

- Chúng cháu cãi nhau, tối hôm qua, chúng cháu cãi nhau! Bởi vì Cao Hàn vẫn cứ không giữ đúng giờ giấc, anh ấy hẹn cháu, đến trễ, lên lớp, cũng đến trễ, anh ấy lại muốn thôi học! Cháu mắng anh ấy không có tinh thần trách nhiệm, nói anh ấy không đủ can đảm. Anh ấy lại rống lên với cháu nói: "Tôi không có tinh thần trách nhiệm, tôi không can đảm, tôi thậm chí không phải là người đàn ông, bởi vì nếu tôi là người đàn ông, tôi sẽ đi theo đuổi người khác!" Trời, thím Ba, cháu sợ quá, nói cho cháu biết như thế nào có thể khiến anh ấy không biến tâm? Cháu sợ quá, sợ quá!

- Đừng sợ, - Nàng cắn răng, hít sâu một hơi - Cháu đừng nhớ những lời nói lúc cãi nhau, người ta nóng lên lời gì

cũng có thể nói ra! Yên tâm, anh ấy sẽ phải có trách nhiệm đối với cháu!

- Cháu rất nghi ngờ. - Khả Tuệ mở xắc, lấy ra một tờ giấy màu, nói với Phấn Vân - Thím xem xem, cái này là có ý gì! Anh ấy hiện giờ chỉ cần yên tĩnh lại, là cầm bút vẽ lên giấy hai câu! Anh ấy lại không phải tham gia cuộc thi sát hạch chuyên môn liên khoa, viết huấn từ tổng thống. Đây là cái gì?

Phấn Vân đỡ lấy tờ giấy, giở ra, lập tức nhìn thấy bút tích rần rở của Cao Hàn, trên cả tờ giấy viết đặc hai câu:

Không đến bước quyết định cuối cùng, tuyệt đối không khinh suất hy sinh.

Không đến bước quyết định cuối cùng, tuyệt đối không vứt bỏ hy vọng.

Phấn Vân nắm tờ giấy sững sờ. Giây lát, nàng ngược mắt nhìn Khả Tuệ, gắng gượng nói:

- Cái này đâu có thể chứng minh được gì?

- Chứng minh trong lòng anh ấy còn một người phụ nữ khác!

Khả Tuệ như điên dại kêu lên. Thò tay nắm lấy cổ tay Phấn Vân, sờ lắc. Nàng cầu xin giúp đỡ, tha thiết nhìn Phấn Vân - Thím không hiểu ử Cháu đã đem toàn bộ trái tim tặng cho anh ấy! Còn có "tuyệt đối không khinh suất hy sinh, tuyệt đối không vứt bỏ hy vọng" cái gì! Đó là lời nói với một người phụ nữ khác!

Phấn Vân lo sợ, nàng nhìn chòng chọc Khả Tuệ. Tình yêu, tình yêu là cái gì? Sẽ khiến một cô gái biến thành nhay bén như thế, tinh tế như thế? Nàng nhìn Khả Tuệ, thấy thần thái thất vọng chơi vơi của nàng, đôi mắt buồn rầu tha thiết, bộ mặt tiêu tụy gầy rộc, dáng vẻ lo lắng sợ hãi ... Cái tay nhỏ như điên dại nắm lấy Phấn Vân, cái cựa quậy bất an, cái lôi kéo bất an ... của Khả Tuệ.

- Trời! - Khả Tuệ ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn không ngừng chảy - Cháu quả thực muốn chết! Cháu quả thực muốn chết! - Cháu quả thực muốn biết người mà anh ấy không muốn hy sinh là ai Người không muốn vứt bỏ là ai

Cháu quả thực muốn biết!

Phấn Vân bất giác rùng mình.

- Khả Tuệ - Nàng giọng u uẩn nói - Tôi bảo đảm với cháu, sẽ không có người phụ nữ đó! Tôi bảo đảm với cháu! - Nàng ôm đầu Khả Tuệ vào trong lòng.

Và sau đó Phấn Vân cùng Sở Hồng Chí kết hôn chớp nhoáng. Sau khi cưới, nàng lập tức cùng Sở Hồng Chí bay thẳng sang Mỹ.

QUYỀN DAO

Tình không phai

Chương 14

Mùa hè đến.

Khả Tuệ ngồi trong sofa

Trên đầu gối nàng đặt hai bức thư, nàng đã giở đi giở lại hai bức thư đó đọc mấy tiếng đồng hồ, vừa đọc, vừa nghĩ ngợi, vừa đưa đẩy tròn mắt, mỉm cười. Cao Hàn ngồi trong một sofa khác, trong tay ôm một cuốn sách y vừa dày vừa nặng, cầm bút đánh dấu trên sách. Học kỳ này chàng phải học lại hai môn, chàng đã quyết tâm, bất luận đáy lòng còn có ngàn vạn điều nung nấu, cũng phải học cho tốt.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người họ, vì mấy ngày nay, giữa hai người có một số cuộc cãi cọ, những người

lớn tuổi nhà họ Chung, càng thêm lánh xa họ, cho họ cơ hội được cùng ở với nhau

Trong nhà vẫn yên tĩnh, cuối cùng Cao Hàn không chịu nổi cái vắng lặng ấy, chàng ngẩng đầu lên nhìn Khả Tuệ. Khả Tuệ vẫn đang xem hai bức thư, mắt nàng vừa sinh động vừa hoạt bát, trên mặt lan nét cười, thư gì khiến nàng vui vẻ như thế? Khiến nàng khôi phục lại cái vẻ nghịch ngợm và gần như hài hước? Chàng có phần kinh lạ, đặt cuốn sách xuống, hỏi:

- Em đang xem thư của ai thế?

Khả Tuệ tựa hồ không nhìn ra sự mất bình thường của chàng, nàng tập trung hết tinh thần vào bức thư ấy

- Hạ Phấn Vân. Em bây giờ chỉ có thể gọi nàng là Hạ Phấn Vân, phải vậy không? - Nàng nói - Nàng nếu đã thành bà Sở, em không thể vẫn gọi nàng là thím Ba nữa - Nàng nhìn bức thư - Thư nàng viết được rất hay, nàng nói với em, tình cảm cần chăm chút bồi dưỡng, giống như hoa cỏ cần tưới nước vậy, nàng đòi em dẹp bớt một số tính trẻ con đi, đối với anh ... nàng nhắc đến anh, Cao Hàn! ... đối

với anh nhẫn nại một chút, đòi em không chỉ yêu anh, còn phải khuyến khích anh, giúp đỡ anh ... Hè! Cao Hàn, Hạ Phần Vân cũng mụ đầu óc, nàng sao không đòi anh khuyết khích em, giúp đỡ em? Người què một chân là em chứ không phải là anh!

Cao Hàn đang co rút cơn cào, gần đây, chàng thường xuyên đau dạ dày, hể đau một cái là khó mà dẹp yên nổi! Chàng biết chứng bệnh này, do buồn bực, bồn chồn, đau khổ, tuyệt vọng ... và ngủ không đủ, ăn uống không có nơi chốn nhất định sẽ dẫn tới, có thể là càng ngày càng nghiêm trọng. Nhưng chàng lười đi khám bệnh.

- Làm sao thế? Anh! - Khả Tuệ thò đầu nhìn chàng - Trên trán anh toàn là mồ hôi, khí trời quá nóng ử Máy lạnh đã mở đến hết cỡ.

Chàng đưa tay chùi mồ hôi trên trán.

- Đừng lo cho anh! Chàng nói, làm ra vẻ không để tâm - Trong thư của nàng còn viết những gì?

- Nàng nói, không khí bên Mỹ rất tốt, nàng đang học làm

mẹ kể ... Anh biết, vợ trước của bác sĩ Sở còn để lại một trai, một gái. Nàng nói nàng đang dạy con gái đánh đàn tranh, chỉ có điều không có hứng thú đàn piano nữa. Nàng còn nói ... nàng đang hưởng một thứ hạnh phúc bình thường, không về nước nữa!

Dạ dày Cao Hàn đau càng dữ, chàng không thể không dùng tay đè trên vùng dạ dày. Hạnh phúc bình thường, thế thì, nàng còn có thể có được hạnh phúc? Không, đó chỉ là lời tự lừa mình lừa người mà thôi. Tất cả mọi hạnh phúc đều không phải là cái bình thường! nếu thêm vào hai chữ bình thường, thì không thể coi là hạnh phúc đích thực. Không về nước nữa, đó mới là vấn đề. Một bức thư ngắn ngủi, nói ra tương lai của nàng, chồng, con cái. Phải, nàng đã lấy chồng! Phải, nàng đã bay đi. Phải, nàng đã thuộc về một người đàn ông khác, một thế giới khác! Phấn Vân, nàng làm được quá tuyệt! Nàng làm được quá ngốc! Nàng làm được quá độc ác! Chàng dùng tay đỡ đầu, nắm chặt bút chì. "Rắc" một tiếng, bút chì cong gập gãy thành hai đoạn.

Khả Tuệ ngược mắt nhìn chàng, nàng vẫn cười tươi tỉnh. Từ trong sofa đứng lên, nàng gấp hai bức thư lại, bỏ vào

trong túi lớn của cái váy rộng. Sau đó, nàng đi đến gần chàng, ngồi xuống sát cạnh chàng, đưa tay nắm lấy bàn tay nghịch bút chì của chàng.

- Anh đang phát run. - Nàng khẽ nói - Anh làm gãy bút chì, tay anh lạnh ... anh lại lên cơn đau dạ dày, phải vậy không? - Nàng đưa đầu trên vai chàng, lông mi phe phẩy cơ hồ chạm vào má chàng. Tiếng nàng bình tĩnh mà rõ ràng - Anh sợ nghe cái tên ấy, phải vậy không?

Chàng giật mình một cái

- Cái tên gì? - Chàng không hiểu

- Hạ ... Phấn ... Vân - Nàng dần từng chữ một nói Mặt nàng cách chàng rất gần rất gần. Đôi mắt đẹp của nàng mở rất to, sáng mà trong. Khóe miệng nàng cười, vừa ngọt ngào, vừa quỉ quyệt. Lông mày nàng hơi nhướng lên, khóe mắt, khóe môi đều héch lên. Toàn thân nàng đột nhiên tràn đầy một thứ vui mừng nào đó mà chàng hoàn toàn xa lạ, một thứ vui mừng thắng lợi, một thứ vui mừng bí hiểm, một thứ vui mừng đặc ý.

Cao Hàn bỗng thấy quay cuồng đảo lộn.

- Em nói như thế là ý gì? - Chàng khàn tiếng hỏi Lần thứ nhất, chàng đối mặt với khuôn mặt đẹp đó có một thứ cảm giác sợ hãi - Em như thế là ý gì? - Chàng hỏi lại lần nữa

- Anh không hiểu - Nàng nhướn nhướn lông mày, cười, khẽ thở than, dùng tay nhôi nhôi trên mu bàn tay giá lạnh của chàng. - Hừ! Anh quả thật nên hiểu Hạ Phấn Vân lấy chồng, hy vọng cuối cùng của anh cũng tan vỡ!

- Khả Tuệ! - Chàng kêu lên kinh hãi

- Đừng đừng, đừng kêu - Nàng vỗ về chàng, giống như vỗ về một đứa trẻ. - Đừng kêu, cũng đừng kích động, để em từ từ nói cho anh biết. Nếu em vẫn cứ nhìn không ra người anh yêu là Hạ Phấn Vân, các người quá đánh giá thấp em! Các người coi em là đứa con nít có thể lừa bịp được, thế thì các người cũng ném một chút mùi vị của sự bị lừa bịp ...

- Khả Tuệ! - Chàng lại kêu, túm lấy cổ tay nàng - Em đang nói những gì? Khả Tuệ! Em đừng nói bậy nói bạ, em đừng

đùa cợt ...

- Ha ha! - Khả Tuệ cười lên, cười, nàng khẽ dùng môi hôn trán Cao Hàn - Cao Hàn! Anh quả thật đáng yêu! Anh ngây thơ đáng được yêu! Ngốc đáng được yêu! Anh quả thật đáng yêu! - Nàng đứng lên, nhanh nhẹn nhảy về phía máy hát, đặt lên một đĩa hát disco, nàng theo đĩa hát nhảy, lẩm bẩm nói một mình - Trước khi Từ Đại Vĩ về, phải luyện lại disco!

Chàng nhảy lên, xông đến tắt máy hát, túm lấy vai Khả Tuệ. Chàng tóm nàng trở về bên sofa, dùng sức ấn nàng vào trong sofa Chàng mặt trắng bệch nói:

- Đem chuyện nói cho rõ ràng, cô đang nói những gì thế?

- Tôi đang nói, - Nàng lại nhướn nhướn lông mày lên, giương mí mắt lên, mắt sáng mà long lanh - Đây là chiến tranh của hai người phụ nữ, chiến tranh của tôi và Hạ Phần Vân. Anh là đối tượng tranh đoạt của chúng tôi Anh hiểu chưa Đồ ngốc? Anh rất may mắn, anh được hai người chúng tôi yêu; anh cũng quá bất hạnh, lại bị hai người chúng tôi yêu!

Mặt chàng càng trắng bệch rạ

- Cô phát hiện vào lúc nào- Chàng run giọng hỏi - Cô phát hiện tôi và Phấn Vân yêu nhau vào lúc nào

- Tôi rất ngốc, tôi vẫn không phát hiện ra - Lòng con người nàng lóe sáng, ánh sáng leo lét, giống như hai chấm sáng đom đóm trong lùm cây đêm đen - Là chính anh nói cho tôi biết.

- Tôi nói cho cô biết? Tôi nói cho cô biết lúc nào

- Trời! - Nàng thở dài, ngây thơ mà ngạc nhiên nhìn chàng

- Anh quên ử Ở quán ăn Hạnh Lâm, chính hôm anh nói với tôi, người anh yêu là Phấn Vân chứ không phải tôi! Anh nói trừ Phấn Vân ra, trong lòng anh không dung nạp nổi một người phụ nữ khác nào nữa!.

Trong óc chàng ầm lên một tiếng giống như sấm vang.

Chàng trừng mắt nhìn nàng, giống như nhìn thấy một con quái vật. Mặt chàng từ trắng chuyển sang đỏ, lại từ đỏ chuyển sang trắng, tròng mắt chàng trợn lên rất to, cơ hồ

lòi ra khỏi mắt. Chàng nén giọng, làm bầm, không tin, nói liền một chặp:

- Không! không! không!

- Cái gì không, không, không? - Nàng càng ngây thơ hỏi

- Chứng mất trí nhớ của cô! - Chàng kêu lên - Té ra cô giả vờ! Cô không hề mắc chứng mất trí nhớ! Cô nhớ được rõ ràng chuyện trong quán ăn Hạnh Lâm! Cô giả vờ, cô giả vờ không nhớ được! Cô giả vờ! Cô giả vờ! Cô giả vờ! ...

- Phải - Nàng chớp mi mắt - Ngoài giả vờ mất trí nhớ ra, tôi làm sao có thể diễn được trò của tôi! Làm sao mới có thể đánh gục Hạ Phấn Vân?

- Cô ... - Chàng hét to, lao tới, chàng quên mất tất cả lay bả vai nàng, điên cuồng lay nàng. Mỗi huyết quản của chàng đều sắp nổ tung - Cô giả vờ! Cô giả vờ! Cô là một quỷ! Cô bức Hạ Phấn Vân phải đi! Cô bức nàng lấy chồng, lấy một người đàn ông nàng không yêu! Cô hủy hoại hai chúng tôi! Cô ...

- Đừng kêu! - Khả Tuệ gay gắt nói, nụ cười ngây thơ biến mất, sắc mặt nàng cũng biến thành trắng, tròng mắt nàng đen nhem lóe sáng, khóe miệng nàng khổ sở trĩ xuống, tiếng nàng trầm thấp mà mạnh mẽ.

- Nghe tôi nói, Cao Hàn, tôi từng yêu anh, yêu đến suýt điên mất. Trước khi đến Hạnh Lâm, toàn bộ thế giới của tôi chỉ có anh! Tôi yêu anh, yêu đến có thể vì anh làm bất cứ việc gì! người biết tình cảm đó của tôi chỉ có Hạ Phấn Vân! Tôi không bí mật với nàng, tôi đem lời trong tâm nói hết cho nàng nghe Nhưng, nàng bán đứng tôi! Nàng từ chỗ tôi lần ra số điện thoại của anh, lần ra địa chỉ điểm hẹn gặp của chúng ta, để chinh phục anh ...

- Nàng không có thể, nàng không hề có thể ... - Chàng vùng vẫy la lên.

- Đừng la! - Nàng lại rống khế, đè nén tiếng kêu của chàng
- Nếu nàng không có thể, cứ coi là tôi hiểu lầm nàng! Dù sao kết quả vẫn là như nhau! nghe tôi nói, lúc tôi đến Hạnh Lâm gặp anh, tôi trong lòng sùng bái và yêu thích nhất hai người, một người là anh, một người là nàng! nhưng, lần gặp mặt ấy đã phá vỡ toàn bộ thế giới của tôi! Các người

không biết các người đánh cho tôi một đòn nặng đến thế nào! Lúc bấy giờ tôi liền nghĩ, các người có thể đối đãi với tôi như vậy, tôi chỉ có thể chết! Chỉ có thể chết! Lúc tôi xông ra khỏi Hạnh Lâm nhảy vào trong biển xe cộ ấy, tôi chỉ muốn chết, nhất tâm nhất ý chỉ muốn chết ... nếu lúc ấy tôi chết, cũng coi là xong. Nhưng tôi lại không chết nổi, lại bị cứu sống lại ... - Nàng trừng mắt nhìn chàng, trong mắt cháy lên hai ngọn lửa nhỏ. - Tôi nằm ở đây, sau khi nhất ý thức hồi phục lại, tôi không mở mắt, chỉ là nghĩ, tôi phải báo thù, tôi phải báo thù, tôi phải đánh thắng trận này!

- Cô ... - Chàng cắn chặt môi, cắn đến môi bật máu Chàng tức đến toàn thân run lên, trong mắt rải đầy tia máu - Sao cô có thể làm như vậy Sao cô có thể nhẫn tâm làm được như vậy

- Nhẫn tâm? Cái người đối với tôi không đủ nhẫn tâm ử
Các người kéo tôi từ thiên đường vào địa ngục, các người không đủ nhẫn tâm ử

- Trời đất! - Cao Hàn dùng tay đấm vào huyệt thái dương -
Phấn Vân hôm ấy đến Hạnh Lâm, căn bản là để ngăn tôi nói ra sự thật với cô ... Nàng đối với cô tốt biết bao, tốt đến

nổi có thể có bất cứ hy sinh nào ... Nàng coi cô là một cô gái nhỏ trong sạch nhất, lương thiện nhất mềm yếu nhất trên đời ... mà cô ... mà cô ... - Chàng thở không ra hơi, dạ dày hoàn toàn co rúm lại

- Thật ử - Khả Tuệ hỏi, mắt vẫn cháy rực, tiếng nói lại bình tĩnh mà chua xót - Đó là cái bất hạnh của nàng, nàng nhìn tôi quá đơn thuần. Sự thực, trước khi đến Hạnh Lâm, tôi đúng là một cô gái nhỏ giống như nàng nghĩ. Sau khi đến Hạnh Lâm, cô gái nhỏ đã khôn lớn, trải qua chặng đường sống và chết, cô gái nhỏ cũng sẽ trong một chớp mắt chín chắn, cũng sẽ hiểu như thế nào để tranh thủ cái mà mình muốn, như thế nào để đánh thắng một trận.

- Cô đã đánh thắng ử - Chàng bỗng ngẩng đầu lên gay gắt hỏi - Cô hiện giờ coi là đánh thắng ử Cô cho rằng cô đánh thắng ử Nói cho cô biết! - Chàng la lên - Tôi vẫn không ngừng yêu nàng, vẫn không ngừng!

Nàng cười, cười đến có phần thê lương.

- Tôi hoàn toàn biết! - Nàng nói - Còn chưa ra khỏi viện, tôi chỉ cần nhìn đôi mắt anh, tôi liền biết trận này rất khó đánh

thắng. Ngày đầu tiên ra viện, anh đánh đổ phích nước nóng vào tay, để tránh khỏi hát cho tôi nghe! Anh làm quá ngu dại, quá rõ rệt, tôi hận không thể cắn nát các người! Dáng vẻ lặng lẽ nhìn nhau, hứa hẹn sống chết như vậy! Tôi hận đến cực độ ...

- Cho nên, cô xua nàng đi! - Chàng kêu lên - Chính cô, chính cô, cô tạo ra một sự hiểu lầm, tại sao sự mờ ám giữa Phấn Vân và ba cô ...

- Cái đó không phải là tôi tạo ra! - Nàng lạnh lùng, chua chát nói tiếp - Tôi chỉ lợi dụng thời cơ một tí mà thôi! Anh muốn biết tình hình đích thực tối hôm ấy không? - Nàng mỉm cười với chàng - Hạ Phấn Vân là xuống lầu gọi điện thoại, trong phòng nàng vẫn không lắp máy phụ. Ba ngồi trong bóng tối, ba đoán ra việc giữa chúng ta, cũng đoán ra tình cảm của Hạ Phấn Vân đối với anh. Còn tôi thì sao? Tôi vẫn không ngủ, tôi đang nghĩ như thế nào mới có thể khiến anh vỡ mộng đối với Hạ Phấn Vân ... Sau đó, tôi nghe thấy nàng xuống lầu, tôi liền bò ra khỏi phòng, nấp ở cửa cầu thang nghe trộm! Ha! Ba đang ngả bài với nàng. Anh đoán nàng nói với ba thế nào? Nàng đòi ba giúp đỡ anh, khóc đòi ba giúp đỡ anh ... Nàng quả thâm tình, phải

vậy không?

Cao Hàn cắn môi càng mạnh, răng lút sâu vào trong môi

- Tôi kêu ré lên - Khả Tuệ tiếp tục nói - Cố ý dẫn má, bà nội ra, cố ý tạo thành cục diện này: tôi xua nàng đi Tôi cuối cùng xua được nàng đi không để lại dấu vết. Tôi nghĩ, khi anh biết anh không phải là một người yêu duy nhất của nàng, anh sẽ tỉnh ra, anh sẽ toàn tâm yêu tôi Nhưng, tôi lại làm, anh quả thật cố chấp, anh quả thật tin cậy nàng! Anh đối với nàng không chỉ là yêu, đã đến bước mê tín. Do đó, tôi cuối cùng hiểu ra một việc, tôi vĩnh viễn không thể có được anh. Nhưng, Cao Hàn, cái mà tôi không được, tôi cũng sẽ không để người khác được! Nếu tôi đang yêu anh, đến lúc đó, đã biến thành hận. Cao Hàn, tôi hận anh, hận các người!

Chàng nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, nhìn xói vào nàng, càng nghe càng ly kỳ, càng hỗn loạn càng nghe càng kích động, càng nghe càng không dám tin

- Chẳng lẽ cũng là cô khiến nàng lấy Sở Hồng Chí ử-
Chàng nắm tay lại la lên, thờ rất gấp? - cô vẫn không có

được sức mạnh lớn như thế phải không?

- Tôi không có? - nàng cười khẩy - Nhưng anh có.

- Nói bậy cái gì thế?

Nàng móc móc trong túi, móc ra mảnh giấy nhàu, giở ra, nàng chậm rãi đọc.

- "Không đến bước quyết định cuối cùng, tuyệt đối không khinh suất hy sinh. Không đến bước quyết định cuối cùng, tuyệt đối không vứt bỏ hy vọng" Nhớ được không? là cái anh viết! từ sáng đến tối viết đọc hai câu này! anh không dám bỏ ả anh không hy sinh ả tôi cầm mảnh giấy đó đến tìm Phấn Vân khóc kể với nàng anh biến tâm, tôi đưa mảnh giấy đó cho nàng xem. Nàng thông minh như thế, nhạy cảm như thế, đương nhiên biết, cần phải có một quyết định cuối cùng. Người phụ nữ như Phấn Vân nếu muốn lấy chồng, thế nào cũng có người đàn ông chờ đợi muốn lấy. Tôi không tính làm hiện giờ Phấn Vân đã lấy chồng, đã sang Mỹ, toàn bộ trò của tôi đã diễn xong tôi không công đâu diễn tiếp nữa! Bây giờ anh hiểu chưa

Chàng thở nặng nề, lồng ngực phập phồng chàng đúng là không thở được nữa Phần nộ kinh ngạc đến cực điểm chàng biến thành tê dại thì ra tất cả những cái đó đều là nàng đang thao túng, nàng đang đạo diễn nàng đang xếp đặt nàng Khả Tuệ ngây thơ trong sạch ấy!

Lát sau chàng mới gắng gượng định thần được

- Tại sao muốn nói với tôi những cái đó?

- Để anh biết, anh quả thực không nên bỏ Phần Vân.

- Tại sao muốn để tôi biết.

- Bởi vì tôi đã quyết định bỏ anh - nàng mỉm cười một cái - tôi có ngốc nữa, cùng sẽ không ngốc đến độ lấy một người đàn ông đang yêu người phụ nữ khác. Nếu tôi không đủ sức tróc cả rễ Phần Vân ra khỏi lòng anh thì tôi bỏ anh!

- Tại sao không bỏ tôi sớm hơn một chút - chàng cười cùng rống to lên, rống đến nỗi cả nhà đều chấn động

- Trước khi Phần Vân kết hôn ử Anh đừng hòng - nàng

cười lên - Tôi đã nói cái mà tôi không được, tôi cũng không muốn người khác được. Bây giờ anh tự do rồi! Cao Hàn, anh tự do rồi! anh không cần chịu trách nhiệm với lương tâm anh, cũng bắt tất phải chịu trách nhiệm với tôi, đi theo đuổi nàng đi, theo đuổi đến bên Mỹ đi! theo đuổi đến chỗ chồng nàng đi! đi theo đuổi đi! đi theo đuổi đi nếu anh bỏ được học hành cha mẹ, anh lại lo liệu được phí tổn chuyển đi, giấy tờ, anh hãy theo đuổi đến bên Mỹ để tôi xem xem các người có thể "cuối cùng thành quyền thuộc" được không?

Cao Hàn tóm lấy bả vai Khả Tuệ, mắt anh đỏ ngầu như máu

- Khả Tuệ - chàng dần từng chữ một nói - cô quả đáng sợ! quả đáng sợ! cô tại sao trước đây không chết!

- Hận tôi đến thế ử - nàng cười hỏi, tròn mắt cuộn vào phía trong vành mắt - nên biết tôi trước đây cầu chết còn dễ hơn cầu sống nhiều nên biết tấn tuồng ấy diễn rất vất vả., rất vất vả, chỉ vì hy vọng anh có thể yêu tôi! Cao Hàn, anh là người có máu xâm lược anh là người tích cực tranh thủ, đổi địa vị mà xử trí anh cũng có thể làm được việc tôi

đã làm!

- Tôi sẽ làm được quang minh chính đại - chàng kêu to -
tôi không dùng thủ đoạn như vậy, hèn hạ như vậy! chàng
lòng đau như thắt, kẽ mắt như rách rạ Tất cả phần nộ, đau
khổ tựa như núi lở biển nhào cuồn cuộn đến với chàng,
nỗi đau nhớ đời! Chàng không kiềm chế nổi mình nữa, giơ
tay lên, chàng dữ tợn tát Khả Tuệ một cái - cô ... quá ác
độc, quá ác độc, quá ác độc - chàng lại tát nàng một cái
nữa

Khả Tuệ bị chàng tát liên hai tát, đến nỗi từ trên sofa lăn
xuống đất, nàng phục xuống đất, tóc xõa tung ra, nàng hơi
ngẩng đầu lên, nhìn chàng, khóe miệng nàng có một vết
máu, mắt nàng sáng rỡ mà đẹp.

- Anh không biết một việc này ... - nàng chậm rãi

- Tôi không biết gì hết - chàng rống điên cuồng - tôi là một
thằng ngốc là một thằng ngu! tôi không cần biết không cần
biết bất cứ chuyện gì cô nói nữa ...

- Anh không thể không biết một việc - Khả Tuệ nói rõ ràng,

mắt chứa chan lệ, khoe miệng lại mang nét cười, một cái cười bi tráng, xúc động lòng người - Tôi tuy thắng lợi, tôi lại thà rằng tôi là Phấn Vân.

Trên cầu thang một hồi tiếng kẹt cửa, một hồi tiếng bước chân, tiếng chạy, người nhà họ Chung đều kinh động từng người một từ trên lầu thò ra, kinh ngạc nhìn dưới lầu, Thúy Vi giật mình hỏi

- Hai cô cậu đang làm cái gì thế? làm sao mà lại cãi nhau dữ dội như thế.

- Má - Khả Tuệ ngược đầu lên - chúng con không cãi nhau nữa, từ nay về sau vĩnh viễn không cãi nhau nữa - nàng từ dưới đất bò lên chùi vết máu bên môi, kêu ngạo ưỡn thẳng người lên - con vừa tha anh ta ra! tha anh ta từ nhà tù rạ Tình yêu, có khi là một cái nhà tù, tôi phóng thích bản thân tôi, cũng phóng thích cả anh!

Cao Hàn cắn chặt răng nhìn nàng. Nàng đứng đấy vừa kiên định, vừa kêu ngạo vừa chín chắn bên môi nàng trước sau mang nét cười, là cái cười thắng lợi, cũng là cái cười thất bại Kỳ quái là mặt nàng rạng rỡ một cái đẹp thê

lương bi tráng, một cái đẹp cơ hồ khiến người khác nghẹt thở. Cao Hàn nhìn mãi, tất cả mọi cái trước mắt dường như hoàn toàn không tồn tại đang lấp lóa tan tác giống như gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, không còn gì nữa, nghe không còn nữa ... Chàng nhìn không thấy gì nữa, nghe không còn nữa, trong óc chỉ còn sót lại một cái tên, một cái tên ghi tâm khắc cốt, không phút nào quên. Cái tên ấy đang đốt bỏng chàng lay động chàng, chàng bỗng quay người lại chạy như điên cuồng lập tức xông ra khỏi cửa lớn nhà họ Chung dùng hết sức mạnh toàn thân, kêu gọi như rách xé một cái tên:.

- Phấn Vân

Tiếng chàng phá vỡ sắc chiều, lan tỏa miên man toàn thể không gian, xông thẳng lên tầng mây thăm thẳm

QUỲNH DAO

Tình không phai

Chương 15

Mấy năm sau đó

Lại là mùa hè, khí trời đặc biệt nóng nực

Bệnh viện dường như cũng biến thành nơi như khách sạn du lịch, cửa hàng ăn từ sáng đến tối, người ra người vào, đúng là không dứt. Bệnh cúm đang lan tràn, bác sĩ nội khoa không có giây lát nghỉ ngơi. Một phòng khách lớn, trên mỗi chiếc sofa đều có người ngồi, trên ghế tựa đợi khám ở hành lang, càng không cần phải nói, thế giới này là do con người tổ chức mà thành, cơ hồ không có một chỗ nào không có sóng người

Cao Hàn đã bận suốt một ngày, 7 giờ sáng bắt đầu trực ban, khám khoảng chừng một trăm bệnh nhân, đi thăm

các phòng bệnh, nghe mấy lời dặn bảo của chủ nhiệm nội khoa, ... Cuối cùng, tan cạ Chàng thở phào một hơi Nhớ đến phòng bệnh khoa nhi có một bé trai kết bạn với chàng, mỗi ngày nhất định phải gặp chàng. Chàng liền đi qua phòng chính đến phòng bệnh khoa nhi

Ở chỗ rẽ ngoặt phòng khách lớn đến hành lang, có một phụ nữ khom lưng thắt dây giày Chàng vô thức nhìn đôi giày, giày cao gót màu đen, trên mắt cá chân vòng quanh mấy vòng dây, người phụ nữ này có một đôi chân đẹp và hấp dẫn cân đối Bỗng nhiên chàng giật mình. Người phụ nữ ấy rũ một cái túi, do nàng đang khom lưng cái túi ấy đu đưa giữa khoảng không: một tượng người sư tử mặt người!

Có thể ử lại một ngẫu nhiên nữa máu tăng nhanh, tim đập càng mau, chàng đi tới dừng ở trước mặt người phụ nữ ấy, người phụ nữ ấy cảm thấy có bóng người, nhìn thấy trang phục trắng của người thầy thuốc. Nàng buộc xong dây giày, đứng thẳng người lên, đối mặt với Cao Hàn.

- Phấn Vân - Cao Hàn khẽ kêu một tiếng, trong cổ họng lại khàn khàn, thân hình nàng mảnh mai, tà áo lông bay, vẫn

là dáng vẻ trước đây! cái không giống với trước, nàng càng chín chắn, càng đẹp, càng có cái kiêu diễm đầy nữ tính. Nàng trước đây vẫn cứ mặc y phục màu đen và màu tối, bây giờ lại mặc quần áo màu vàng mượt bằng lụa toàn tơ, lịch sự vẻ phiêu diêu kỳ ảo. Nàng đứng đấy ánh mắt tựa như không tin, thẩn thiết mà kinh ngạc nhìn Cao Hàn. Lâu lắm mới nói ra lời

- Cao Hàn! ông đây ừ ông đã làm bác sĩ rồi.

- Bác sĩ thực tập - chàng cải chính nhìn chăm chăm nàng - Bà ... đến bệnh viện làm gì?

- Chỉ là kiểm tra sức khỏe. Đã khám xong rồi.

- Tôi cho rằng bà đang ở Mỹ.

- Phải, mới về được một tuần. Hồng Chí về nước họp hội nghị ông biết, hội nghị chuyên môn của thầy thuốc tâm lý, thảo luận bài luận văn của anh ấy - Nàng cười cười, nhìn thẳng chàng - ông ... khỏe chứ?

- Tôi ... - chàng thở thật sâu - không được khỏe - chàng

nhìn tượng mình sự tử mặt người trước ngực nàng, lại nhìn mắt nàng, trong mắt nàng đã nhanh chóng tràn đầy tình cảm, tràn đầy quan tâm, tràn đầy một thứ dịu dàng thuộc về những năm tháng đã mất đi nào đó. Cái đó khiến chàng lập tức kích động mà cháy bỏng.

- Chúng ta vào nhà ăn ngồi một lát được không - Chàng hỏi - tôi ... mời bà uống ly cà phê

Nàng do dự nhìn đồng hồ.

- Hồng Chí 5 giờ 30 đến đón tôi - nàng nói

Chàng cũng nhìn đồng hồ.

- Còn nửa giờ nữa - chàng gấp rút nói, cầu xin nàng - chẳng lẽ vì bạn cũ, lại bủn xỉn nửa tiếng đồng hồ?

- ông ... không phải làm việc ử

- Tôi đã tan ca rồi

Nàng không nói nữa, theo chàng vào nhà ăn của bệnh

viện, bệnh viện ấy là loại nhất, nhà ăn cũng trang hoàng được rất trang nhã không có chút gì không khí bệnh viện. Họ ngồi xuống góc dựa cửa sổ, gọi hai ly cà phê Chàng trước sau nhìn nàng không chớp mắt. Nàng nhấp cà phê, có phần e dè dưới ánh mắt của chàng, trong đôi mắt sáng của nàng chứa đầy dịu dàng.

- Tôi đã nghe Thiên Vân nói - nàng mở miệng - ông lại không kết hôn với Khả Tuệ thật đáng tiếc, hai người là một đôi rất tốt. Tôi không hiểu nổi, cô ấy tại sao vẫn lấy Từ Đại Vĩ.

Chàng nhìn chăm chắm nàng

- Bà không biết ử- chàng hỏi

- Biết gì?

- Khả Tuệ không viết thư cho bà nữa ử

- Cô ấy không hề viết thư cho tôi! khi tôi vừa đến Mỹ, còn viết thư cho cô ấy, cô ấy cũng không hồi âm - nàng hơi nhíu mày, chăm chú nhìn chàng càng sâu càng sâu - Hai

người vẫn cãi lộn ử- nàng hỏi

- Phấn Vân! - Chàng nuốt một ngụm nước bọt, dăm dăm nhìn nàng, cuối cùng cũng nói ra được, - trước đây chúng ta đều trúng kế của cô ta! cô ta ... không hề mất đi ký ức, không hề quên cảnh trong Hạnh Lâm, cô diễn một tấm trò với hai chúng ta ... là để báo thù.

Nàng mở to mắt ngạc nhiên cau mày, ngạc nhiên lắc đầu

- Không - Nàng nói

- Phải - Chàng gật đầu thành khẩn nói - Sau đó cô ta ngã bái với tôi, cô ta nói ... đó là cuộc chiến tranh giữa hai người phụ nữ.

Nàng sững sờ, hồi lâu không nói, chỉ nhíu mày trầm tư, dường như đang gặng sức nhớ lại quá khứ từng chút từng chút một. Chàng cũng không nói chỉ lặng lẽ nhìn nàng, lặng lẽ đốt một điếu thuốc. Khói mù lan tỏa mù mịt giữa khoảng hai người, sau đó dần dần tản mát

- Trời - nàng cuối cùng thở ra một hơi, cúi đầu xuống,

nàng dùng muỗng khuấy cà phê - đúng là không thể tưởng tượng nổi - nàng nhìn đồng hồ một cái, nửa giờ đang biến đi như bay

Tay chàng lập tức phủ lên tay nàng, cũng phủ lên trên đồng hồ.

- Đừng nhìn đồng hồ! - Chàng xúc động nói

- ông ... - nàng khẽ nói - Nhiều năm như vậy chẳng lẽ vẫn không tìm được hạnh phúc của ông?

- Bà - chàng hỏi lại - Bà tìm được rồi ử

Nàng do dự một chút

- Có thể là vậy. Mấy năm nay tôi sống được rất bình thản, rất bình tĩnh, rất bình thường. Hạnh phúc của 2 chữ "bình" cộng với nhau

Chàng nhấc tay lên, gầy gầy tượng mình sư tử mặt người trước ngực nàng.

- Trong hạnh phúc của bà, vẫn chưa vứt bỏ tượng mình
sư tử mặt người này

Nàng khẽ run lên một cái

- Từ hôm ông đeo cho tôi trở đi, tượng mình sư tử mặt
người này không rời khỏi cổ tôi, ngay cả khi tắm rửa, tôi
cũng không tháo rạ

Mặt chàng lóa sáng, cháy bỏng nhìn nàng.

- Bà có biết mấy câu đó của bà đối với tôi có ý nghĩa như
thế nào không? - chàng nín thở hỏi

Nàng bỗng đẩy ly ra, đứng dậy

- Tôi phải đi đây - nàng nói

- Ngồi năm phút nữa đã - chàng ấn cái tay nàng đặt trên
mặt bàn xuống.

Nàng lại bị động ngồi xuống.

- Chúng ta mỗi lần đều hình như không có thời gian -
Chàng cắn môi - Mỗi lần gặp nhau, hộp mặt bên nhau ...
đều ngăn ngủi đến giống như một cơn gió. Nếu số phận
sẵn định chúng ta chỉ có một khoảnh khắc ngăn ngủi, tại
sao phải lưu lại đau khổ và nhớ mong lâu dài như thế? số
phận đối với chúng ta quá khắt khe Nhưng Phấn Vân, bà
có nghĩ đến hay không? chúng ta cũng không hề có số
phận mà mình nắm chắc được. Nhất là bà vẫn cứ đem số
phận của bà giao cho người khác, mà không giao cho
chính mình.

Nàng nhìn chàng nhìn sâu chàng.

- Đừng xách động tôi! - Nàng nói khẽ.

- Không phải là xách động - Chàng cắn răng - năm phút
quá ngăn ngủi, tôi không có cách nào lợi dụng thời gian
năm phút để thay đổi lòng cậu Tôi chỉ nói với bà vài câu
Từ khi chúng ta quen biết nhau đến hôm nay, đến mai đây,
bà là quả phụ của người khác cũng được bà là thím ba
của người khác cũng được, bà là vợ người khác cũng
được, bà là mẹ của người khác cũng được. Tôi dù thế
nào, cũng đợi ở đây! bà có thể nhẫn tâm ra đi, tôi không

có cách nào buộc bà lại Nếu không chỉ cần bà quay đầu lại nhìn một cái, tôi vẫn cứ đợi ở đây

- Cao Hàn - Nàng gọi khẽ một tiếng, nước mắt nhanh chóng dàn dụa - ông biết tôi không phải là cô gái nhỏ, tôi phải chịu trách nhiệm đối với người khác.

- Bà vẫn cứ chịu trách nhiệm, đối với người khác, trừ tôi!

- Đừng nói như vậy! ông ... rất độc lập, rất kiên cường ...

- Tôi không cần bà chịu trách nhiệm! - Chàng ngắt lời nàng

- Nhưng bà nên chịu trách nhiệm đối với chính bà, không phải là chịu trách nhiệm đối với bất kỳ bản khế ước nào, mà là chịu trách nhiệm đối với tình cảm của chính mình, bà sao có thể lừa dối tôi

- Lừa dối ai - Nàng đầu óc rối ren.

- Sao bà có thể nằm bên cạnh một người đàn ông, đi nghỉ đến một người đàn ông khác, - chàng lại một lần nữa thò tay đụng vào cái túi trước ngực nàng - đừng nói là bà không?

Nàng nhướng lông mi, mở to mắt rất to, chớp mắt với chàng, nàng thở ra một hơi, cuối cùng đứng dậy

- Tôi đi!

- Định ra một thời gian - Chàng ra lệnh nói - Chúng ta cần phải gặp nữa! lời của tôi còn chưa nói xong!

- Không có thời gian, Cao Hàn! - Tiếng nói của nàng có phần chua xót - Tôi bay sang Mỹ chuyển bay 9 giờ sáng mai

Chàng ngồi ở đấy bất động, trân trân nhìn nàng.

- Cam chịu số phận đi, đời người, có rất nhiều việc đều là không biết tính sao - Nàng gắng gượng nói - Chỉ trách một điều, thời gian gặp nhau của chúng ta chưa có lúc nào đúng - Nàng thở dài rất nhanh nói - Tạm biệt!

Chàng đứng lên.

- Tôi tiễn bà đi

Nàng không nói, chàng đi bên cạnh nàng. Họ đi ra khỏi phòng khách lớn bệnh viện, đến vườn hoa, một đầu khác của vườn hoa là bãi đậu xe, từ rất xa Phấn Vân đã nhìn thấy Hồng Chí đứng ở trước xe, sốt ruột ngóng nhìn. Nàng vẫy vẫy tay với ông, quay người lại nói một câu với Cao Hàn.

- Tạm biệt! Chúc ông ... hạnh phúc!

- Bất tất chúc tôi hạnh phúc! - Chàng rất nhanh nói - Hạnh phúc của tôi vẫn ở trong tay bà!

Nàng cắn chặt răng, ngẩng cao đầu, giả vờ không nghe thấy. Nàng thẳng người đi đến chỗ Hồng Chí. Cao Hàn không theo tới nữa, chàng dựa chéch trên một cây lớn, hai tay thọc vào trong túi blu trắng.

Nàng tiếp tục đi về phía trước, bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng huýt sáo mồm, khúc điệu rất quen thuộc, một bài lưu hành nhiều năm về trước, tên bài hát dường như là "Tiếc ly biệt" hai câu đầu là "Tại sao không quay đầu nhìn lại tại sao tay không nhè nhẹ vẫy, em cứ đành tâm rời anh

ra đi Để lại mối sầu man mác biệt ly ..." Nàng nhìn thẳng phía trước, nhìn thẳng Hồng Chí, cổ cứng ngắc, sống lưng ưỡn thẳng nàng biết nàng quyết không thể quay đầu, chỉ cần quay đầu một cái, nàng sẽ hoàn toàn sụp đổ, Nàng không ngờ rằng, cách nhau nhiều năm như thế mà Cao Hàn vẫn có thể làm cho nàng rung động mạnh mẽ như vậy. Không nên! không nên! thời gian và không gian sớm làm loãng nhạt tất cả! khơi gặp lại đều chỉ nên lưu lại một chút buồn man mác mà thôi! Sao lại như vậy Sao lại đau lòng như vậy

Nàng dừng ở cạnh xe, Hồng Chí dò xét sắc mặt nàng.

- Xảy ra vấn đề gì? em ra trễ rất lâu, sắc mặt cũng không dễ coi Lầy được kết quả kiểm tra rồi chứ?

- Vâng - Nàng nói rất nhanh - Tất cả đều tốt. không có bất kỳ bệnh tật gì - Nàng gấp chui vào xe, vội vã mà thúc giục nói - Đi nhanh đi!

Hồng Chí lên xe, nổ máy

Xe vòng qua vườn hoa bệnh viện lái xe ra cổng, cổ Phấn

Vân ưỡn càng thêm cứng ngắc. ánh mắt nhìn thẳng đơ phía bên ngoài cửa sổ xe, không nhìn ngang nhìn ngửa. Nhưng nàng vẫn có thể cảm thấy Cao Hàn đang nhìn trân trân nàng và chiếc xe, hai đường ánh mắt sắc bén xuyên vượt. Tâm trí nàng như thiêu đốt.

Xe lăn vào trong đám xe cộ nườm nượp của thành phố Đài Bắc. Chiếc xe này là của Thiên Vân. Thiên Vân lấy một kỹ sư Họ về nước, Thiên Vân cho anh rể mượn xe dùng. Thiên Vân, Khả Tuệ, Cao Hàn, người Ai Cập ... thời đại xa xôi! bao nhiêu biến đổi, bao nhiêu bể dâu ... Khả Tuệ, Khả Tuệ! tàn nhẫn làm sao, Khả Tuệ tàn nhẫn làm sao!

- Em gặp bạn cũ nào phải không? - Hồng Chí nhìn nàng bỗng hỏi

Nàng giật mình theo bản năng co rụt lại. Quay đầu đi, nàng nhìn chăm chăm Hồng Chí ông kiên định biết bao, tự nhiên biết bao, vững chắc biết bao. Giống như một tảng đá ngăn cản nỗi sự vui dạt, mài mòn và dập. Nàng kinh ngạc nhìn ông, kinh ngạc nghiên cứu tất cả những cái giữa nàng và ông. Tình yêu tình bạn? hiểu nhau hôn nhân của học xây

dựng trên cơ sở kỳ quái biết chừng nào nàng hít hơi đầy và hỏi

- Hồng Chí, anh không cho rằng tình yêu là thần thoại ử

- Không, chúng ta là 2 người chín chắn - ông giơ tay vỗ vỗ đầu gối nàng - Làm sao thế? Phấn Vân?

Nàng lắc đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ xe. Mấy năm không nhìn thấy, thành phố Đài Bắc chỗ nào cũng dựng lầu cao, xây nhà lớn. Phải, thời đại trẻ con đã qua, trong thế giới của người thành niên không có thần thoại Chia tay! Mình sư tử mặt người! Chia tay! Người Ai Cập! Chia tay! Cao Hàn! Chia tay! Thành phố Đài Bắc! ngày mai lại sẽ bay đến một thế giới khác, sau đó, lại là cục diện "Ngày mai cách núi non, việc đời 2 ngã mệnh mang ". Đó là kiếp người Bao nhiêu câu chuyện cái này sinh các khác diệt, cuối cùng rốt lại đem ký niệm đóng thành một dấu vết cũ. Đó là kiếp người Chia tay! Cao Hàn!

Sáng sớm hôm sau, lúc Phấn Vân đến sân bay, mắt còn sưng đỏ một đêm không ngủ, khiến nàng xem ra khá tiều tụy. Nhưng trong cặp mắt của hai vợ chồng già nhà họ Hạ

sự ử rĩ và ưu uất của Phấn Vân chẳng qua chỉ là không đành chia tay một lần nữa với người nhà mà thôi Vợ chồng nhà họ Hạ và vợ chồng Thiên Vân đều đến sân bay đưa tiễn. Lại thêm một số thân hữu của Hồng Chí, mọi người xúm quanh Phấn Vân và Hồng Chí. Cảnh đưa tiễn còn náo nhiệt hơn nhiều so với lúc họ rời Đài Bắc mấy năm trước.

Mới sáng sớm, dù sân bay đã từ Tùng Sơn Đài Bắc dời đến Đào Viên, nhưng vĩnh viễn là nơi sóng người cuộn cuộn. Phấn Vân đi vào phòng chính, mơ mơ màng màng, chỉ thấy mình bắt đầu từ chiều hôm qua, giống như cái thây biết đi theo Hồng Chí đến chỗ nọ, đến chỗ kia, thăm thân hữu, dự tiệc, sửa soạn hành trang ... Nàng bắt mình phải bận rộn cho rằng bận rộn thì có thể mất đi ý nghĩ, có thể ngăn cản cảm giác "đau lòng" của mình. Nhưng nàng vẫn mất ngủ một đêm, vẫn nhớ lại từng chút, từng chút. Quá khứ, vẫn theo nàng cùng với thời gian, nặng thêm mỗi cảm thương "đau lòng".

Trong phòng khách lớn toàn là người có người giơ lên lá cờ lớn màu đỏ, có cuộc tiễn đưa nhân vật quan trọng có lớp du học sinh thuê bao máy bay cùng ngày bay, rất

nhều thanh niên và thân hữu của họ đang chen chúc, đèn flash máy ảnh cái này lóe cái kia tắt. cha mẹ họ đang chảy nước mắt, người trẻ tuổi cũng lưu luyến không rời, con người, vĩnh viễn ở trong mâu thuẫn "tụ" và "tan".

Kiểm tra xong hành lý xét xong vé máy bay, làm xong các thủ tục. Phấn Vân máy móc theo Hồng Chí làm tất cả những cái đó. Bỗng nhiên nàng thấy dường như có tiếng nhạc đang vang lên, nhẹ nhẹ giống như tiếng hát của một ban nhạc ... Nàng hát hát đầu, gắng sức muốn hát đi thứ ảo giác đó. Nhưng tiếng hát càng vang lên, có ghi ta, ghi ta, ghi ta ... nàng lại hát dài Tiêu rồi, nàng đúng là mắc "chứng tâm thần phân liệt" nếu không thì là "chứng vọng tưởng" Hồng Chí có rất nhiều bệnh nhân thuộc loại này, Nàng dùng tay day day góc trán, cảm thấy giọt mồ hôi đang từ chân tóc rịn rạ

- Ủa! Chị, chị nghe xem! - Thiên Vân bỗng nói với nàng, - Không biết trường nào đang đưa tiễn bạn đồng học lại đang tấu nhạc!

Phấn Vân thở phào một hơi Thế thì, không phải là ảo giác của nàng, Thế thì quả thật có tiếng nhạc Thế thì, nàng

không mắc chứng tâm thần phân liệt. Nàng theo Hồng Chí và các thân hữu đi lên thang máy

Thang máy lên đến bậc cuối cùng, bỗng nhiên, có bốn, năm người trẻ tuổi xếp thành một hàng vụt hiện ra trước mắt họ. Từng người một đều đeo ghi ta, một tiếng ghi ta thánh thót phá vỡ tiếng người ồn ào, tiếp đó một bài hát lâu không nghe thấy, một bài hát quen thuộc một bài hát sớm nên bị quên đi, lại vang lên. Người hát bài hát này, chính là Cao Hàn đang ngạo nghễ đứng thẳng!

"Cũng từng đếm giọt mưa trước song
Cũng từng đếm lá rơi trước cửa
Đếm không rõ, đếm không rõ là dấu vết yêu
Tụ cũng khít khao, tan cũng khít khao!
Cũng từng nghe sóng biển than thở
Cũng từng nghe chim cuốc khẽ gào
Nghe không rõ, nghe không rõ là tiếng thầm yêu,
Hồn cũng khít khao, mộng cũng khít khao
Cũng từng hỏi tin dòng nước chảy
Cũng từng hỏi nẻo mây trắng bay
Hỏi không rõ, hỏi không rõ là nỗi niềm yêu,
Gặp cũng khít khao, biệt cũng khít khao!"

Phấn Vân cảm thấy không thở được nữa cũng không thể làm được gì, nàng nhìn trừng trừng Cao Hàn và những người trẻ tuổi ấy Bên tai, Thiên Vân kêu lên:

- Ban nhạc Người Ai Cập! có trời mà biết năm người họ đã giải tán mấy năm rồi! sức mạnh quỷ quái gì lại khiến năm người họ tụ lại với nhau Quả là chuyện quái lạ! Cao Hàn ê! Cao Hàn!

Cao Hàn cúi đầu, gảy đàn, dường như không nghe thấy tiếng gọi của Thiên Vân, Trái lại Cao Vọng lại ném cho Thiên Vân một cái nhìn đầy hàm ý. Họ tiếp tục đánh đàn mà hát. Phấn Vân đang trong cơn kinh hãi, lo sợ, chấn động và mê loạn, nghe thấy Cao Hàn vẫn đang hát đoạn kết của bài hát:

"Khít khao lại khít khao!

Khít khao lại khít khao,

Cái trước đã mất, cái sau hãy tìm

Đừng lại đem cánh cửa lòng khép chặt

Hãy đứng vững gót chân, quay đầu ngàn ngại chi!"

Tiếng hát đang dần dần biến thành thấp và chấm dứt trong

sự lặp lại "quay đầu ngằn ngại chi" Phấn Vân đứng đờ ra đấy, đã hoa mắt đã mù cả người, tan hồn nát ruột. Nàng cắn môi, trong mắt phủ mờ màn lệ - Thiên Vân trước sau không hiểu đầu đuôi ra sao, đã túm ngay lấy Cao Vọng, lớn tiếng hỏi:

- Cao Vọng! các anh đang làm cái gì thế? - Cao Vọng cất tiếng sang sảng trả lời, dường như muốn nói cho người toàn sân bay nghe- để tôi nói cho cô biết "Người Ai Cập" chúng tôi giải tán khá nhiều năm rồi Bởi vì nhiều năm về trước anh hai vì một cuộc tình mà tự chôn sống mình, tối hôm qua, tôi mới biết chuyện của anh Hai, Ngay trong một đêm tôi lại triệu tập lại "Người Ai Cập" muốn tạo ra một kỳ tích ... cứu anh Hai đang bị chôn sống ra! cô có tin vào kỳ tích hay không? Thiên Vân? cô biết "Người Ai Cập" rất biết tạo kỳ tích! Vì thế cho nên họ có thể tạo được kim tự tháp trên sa mạc!

Thiên Vân trở mắt ngó người rạ Nàng nhìn Cao Vọng, nhìn kim tự tháp đeo trên cổ anh, lại nhìn vật trang sức Ai Cập rũ trên cổ từng người một. Bỗng quay đầu lại, nàng nhìn chòng chọc "Mình sư tử mặt người" rũ trước ngực Phấn Vân. Trong khoảng khắc Thiên Vân chợt vỡ lẽ, kinh

lạ, thấu hiểu, sửng sốt, quan tâm, đồng tình ... và không tin nổi Nàng nắm lấy tay Phần Vân, phát hiện tay Phần Vân đã lạnh như băng, nàng xúc động kêu lên:

- Chị!

Hồng Chí nhìn tất cả những cái đó, cũng chìa tay ra, cánh tay vừa dài vừa chắc nịch của ông quàng lên vai Phần Vân giản đơn nói một câu:

- Đi thôi! nên vào phòng xuất cảnh.

Phần Vân run lên, nàng vô hồn theo Hồng Chí đi về phía phòng xuất cảnh. Các thân hữu và hai ông bà già nhà họ Hạ ngõ ngàng nhìn "Người Ai Cập" cũng xúm quanh Phần Vân và Hồng Chí đi về phía ấy

Thiên Vân không đi theo, nàng chờ người rạ Trùng mắt nhìn anh em Cao Hàn và Cao Vọng, nàng không biết nên nói sao cho phải Cao Hàn vẫn không ngẩng đầu, chỉ là chăm chú gảy đàn. từ trước đến sau chàng không nhìn Phần Vân một cái Chàng đang khẽ hát hòa với ghi tã

"Tại sao không quay đầu tươi tỉnh mỉm cười
Để phiền não thấy đều trút sạch!
Tại sao không dừng bước chân em,
Để tiếng hát tôi lưu em lại ..."

Phấn Vân và Hồng Chí đã đi đến cửa phòng xuất cảnh.
Phấn Vân trong tay nắm chặt hộ chiếu vé máy bay giấy lên
máy bay. Hồng Chí lấy giấy tờ từ trong tay nàng, nàng kẹp
thật chặt, kẹp cứng không chịu buông tay, cả người đờ
đẫn giống như một người gỗ, Hồng Chí kêu khẽ.

- Phấn Vân!

Nàng giật nảy người, sực tỉnh ngẩng đầu lên mở to mắt
nhìn Hồng Chí, nước mắt từ từ ứa đầy trong mắt, dọc theo
má lăn nhanh xuống. Nàng không nói một tiếng, buông tay
ra, để Hồng Chí lấy giấy tờ, nước mắt nhòa trên mặt, ướt
cả vạt áo. Nàng nhìn ông chứa đầy van nài, xin lượng thứ,
cầu mong và đau khổ.

Hồng Chí đặt giấy phép lên máy bay và giấy tờ lên quầy
ông mắt trắng nhợt, nhìn chòng chọc Phấn Vân. Nữ nhân
viên ở quầy thò tay lấy giấy tờ. Bỗng nhiên Hồng Chí dùng

tay nhanh chóng đập trên bàn "bộp" một tiếng chặn lại những giấy tờ ấy ông trừng mắt nhìn Phấn Vân, giọng thô tháo nói:

- Tôi xem cuộc mạo hiểm của tôi đã thất bại! cô vẫn là chủ nhân của bản thân cô, cô nên làm chủ số phận của bản thân cô! Tôi rất muốn mang cô về Mỹ, nhưng tôi không muốn dùng nửa đời về sau của tôi, đi chữa trị cho một người mắc bệnh tinh thần hoảng hốt! đi đi!

Nàng đứng đờ người, dường như không nghe hiểu, do đó ông lại lớn tiếng nói:

- Cô vĩnh viễn là một nhân vật trong thần thoại, chỉ có thể ở cùng với người tin vào kỳ tích! tôi sớm đã nói giữa chúng ta không có thần thoại! tôi cũng không muốn chôn sống cô, hiểu không?

Nàng mở to mắt, trong mắt lóe lên một vệt ánh sáng, tiếp đó, cả khuôn mặt nàng đều rạng rỡ lên, bừng sáng lên. ông chưa bao giờ nhìn thấy nàng đẹp như vậy, động lòng người như vậy, tỏa ánh sáng chói lọi như vậy. Nàng hít sâu một hơi, hai tay nắm lấy tay ông, xiết chặt vừa cảm kích,

vừa cảm động, vừa sôi nổi! Sau đó, nàng buông ông ra, bỗng quay đầu, chạy tới đầu bên kia hành lang.

Ở đây, Cao Hàn giống như một xác ướp sống lại, đột nhiên ưỡn thẳng người nhìn trân trân người bóng người chạy về phía mình.

Phấn Vân chạy thẳng tới, xuyên qua hành lang vượt qua đám người, xông tới ban nhạc "Người Ai Cập" tin vào "kỳ tích" Nàng chạy thẳng tới kêu lớn lên một cái tên lâu nay vẫn nghẽn trong cổ họng.

- Cao Hàn!

HẾT